Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Kipling, Rudyard.; Rudyard Kipling og Wolcott Balestier ; Avtoriseret Oversættelse for Danmark og Norge ved Johannes V. Jensen og Aslaug Mikkelsen.
Titel | Title:	Naulahka : Fortælling fra Vesten og Østen
Udgavebetegnelse | Edition Statement:	2. Oplag.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : V. Pios Boghandel, 1913
Fysiske størrelse | Physical extent:	379 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

8, -112

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 58 0 8 05310 7

REX/S

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

2. Oplag

Rudyard Kipling

og Wolcott Balestier

NAULAHKA

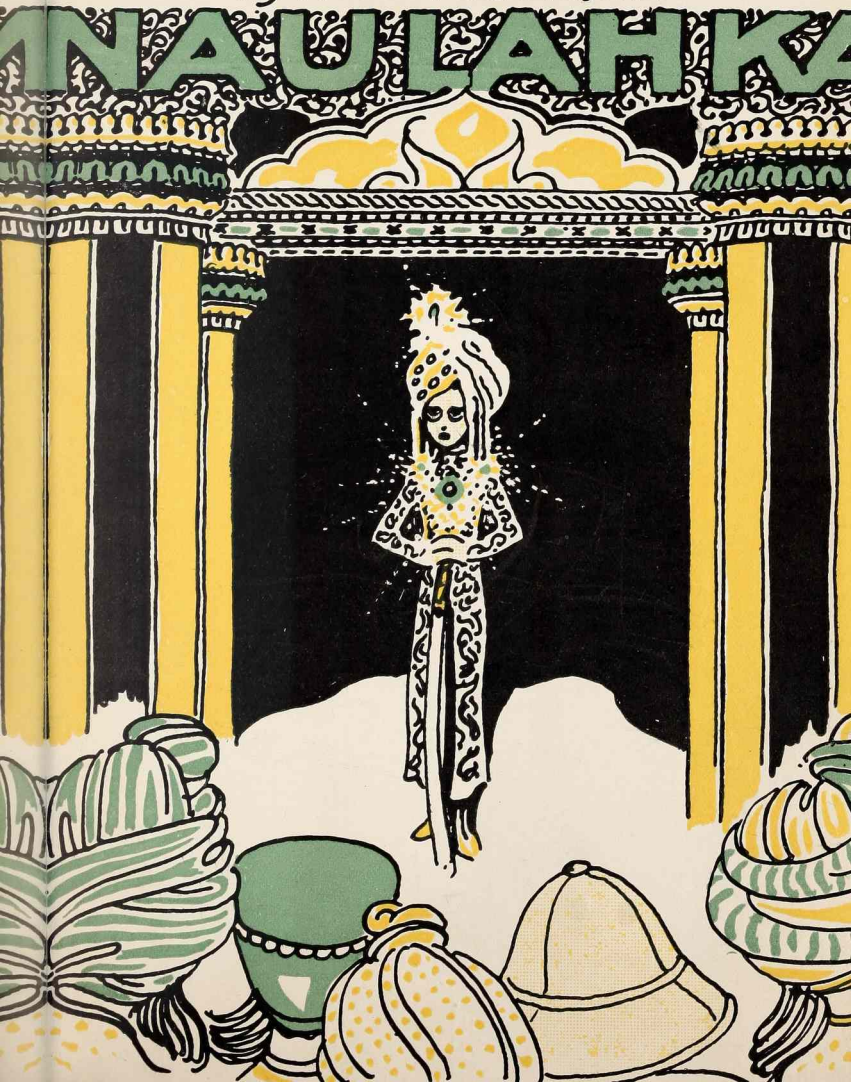

NAULAHKA

Kg 13. L 3034

RUDYARD KIPLING
OG
WOLCOTT BALESTIER

NAULAHKA

FORTÆLLING FRA VESTEN OG ØSTEN

AVTORISERET OVERSÆTTELSE FOR DANMARK OG NORGE
VED
JOHANNES V. JENSEN
OG
ASLAUG MIKKELSEN

ANDET OPLAG

KØBENHAVN
FORLAGT AF V. PIOS BOGHANDEL
POVL BRANNER)
1913

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

(4.—6. TUSINDE)

TRYKT HOS J. JØRGENSEN & CO. (M. A. HANNOVER)

I.

Nicholas Tarvin sad i Maaneskinnet paa Broen, som førte over Overrislingskanalen ovenfor Topaz, med Benene dinglende ud over Vandet. Ved Siden af ham sad en lille, mørk, ung Kvinde og saa' roligt op paa Maanen. Hun var solbrændt som den, der ikke bekymrer sig om Regn og Sol, og hendes Øjne var triste, med det Udtryk af evig Melankoli, som fortæller om høje Bjerge, om Sletter som mægtige Have, om Sorger, om Livet. Det var den Slags Øjne, som Vestens Kvinder skygger for med deres Hænder, naar de i Solnedgangen staar i Dørene til deres Hytter og ser over mod Bjergene og de nøgne, træløse Sletter, medens de venter paa, at deres Mænd skal komme hjem. Et strengt Liv tager altid haardest paa Kvinderne.

Lige siden Kate Sheriff kunde gaa, havde hun levet med Ansigtet vendt mod Vest, og hendes Øjne, som lyste af tilbagetrængt Glød, havde bestandig været fæstet paa Ødemarken. Sammen med Jernbanen var hun stadig naaet længere og længere ind i denne Ødemark, men før hun kom i Skole, havde hun aldrig boet et Sted, hvor Jernbanen gik i begge

Retninger. Hun havde jævnlig boet længe nok med sin Familie ved en ny Endestation til at se de første svage Straaler af en ufærdig Civilisations Morgenrøde, i Reglen yderligere forstærket ved Hjælp af elektrisk Lys; men i de nyere og bestandig nyere Egne, hvor hendes Fader, i sin Egenskab af Civilingeniør, fra Aar til Aar blev beordret hen, var der ikke engang Buelamper. Der var en Gæstgiverstue i et Telt; der var Stationen, hvor de boede, og hvor hendes Moder undertiden var nødt til at tage Mændene i Kost, som arbejdede under hendes Fader. Men det var ikke disse Indtryk alene, som havde været medvirkende til at danne denne unge treogtyveaarige Kvinde, der sad ved Siden af Tarvin og lige havde fortalt ham med skaansomme Ord, at hun holdt meget af ham, men at hun havde andre Pligter, som hun ikke kunde forsømme.

Disse andre Pligter var, efter hendes Mening, kort og godt at tilbringe sit Liv blandt Kvinderne i Indien og søge at forbedre deres Livsvilkaar. Tanken herom var kommet til hende, halvt som en Inspiration og halvt som en Befaling, to Aar forinden, hen imod Slutningen af hendes andet Skoleaar i St. Louis, hvorhen hun var rejst for at sammenknytte de løse Stumper Opdragelse, som hun selv havde skaffet sig i de ensomme Lejre.

Kates Hverv var bleven paalagt hende en Aprileftermiddag, da Solen havde skinnet, og Foraaret for første Gang havde strøget hen over hende med sin varme Aande. De grønne Træer, de bristefærdige Knopper og Solskinnet udenfor havde fristet hende

til at blive borte fra et Foredrag om Indien af en Hindukvinde, og det var til syvende og sidst blot fordi det var en uafviselig Pligt, som Skolens Reglement paalagde Eleverne, at hun lyttede til Pundita Ramabai's Fortælling om de fortvivlede Vilkaar, hvorunder hendes Søstre derhjemme levede. Det var en uendelig sørgelig Historie, og de unge Piger gav den Skærv, som denne Kvinde med den fremmede Accent bad dem give, hvorefter de forlod Foredragssalen, stille og betagne, forsaavidt som de overhovedet kunde være det, og hviskende talte sammen om, hvad de lige havde hørt, indtil en nervøs Fnisen brød Fortryllelsen, og de begyndte at pludre som før.

Kate forlod Foredragssalen, med stirrende, indadvendte Blikke, med flammende Kinder og lette, hurtige Skridt, som om hun knap rørte ved Jorden. Som den, over hvem Aanden har sænket sin Kaabe, gik hun hastigt ud i Haven, bort fra Kammeraterne, og vandrede op og ned ad Havegangene med Blomsterrabatterne, opløftet, tillidsfuld, lykkelig. Hun havde fundet sig selv. Blomsterne vidste det, de halvt udsprungne Træer over hendes Hoved fortalte det til hverandre, den klare Himmel havde hørt det glade Budskab. Hun bar Hovedet højt; hun længtes efter at danse eller maaske snarere at græde. Hun kunde mærke en Aare banke i Panden; det varme Blod sang i hendes Legeme; hun standsede hvert Øjeblik for at indaande den friske Luft. I denne Stund viede hun sig til sit Arbejde.

Først fra denne Time skulde hendes Liv begynde; hun lovede at ofre det i den Sags Tjeneste,

som denne Dag var bleven hende aabenbaret — lovede at ofre al sin Styrke, hele sit Hjerte og Sind. Herrens Engel havde befalet hende at tage en Gerning op, og hun adlød med Glæde.

Og nu, efter at hun i to Aar havde arbejdet paa at dygtiggøre sig til sit Kald, vendte hun — som fuldt uddannet Sygeplejerske, brændende af Længsel efter den Gerning, der ventede hende i Indien — tilbage til Topaz og Tarvin, som vilde have hende til at blive hjemme og gifte sig med ham.

»Du kan kalde det, hvad du vil,« sagde Tarvin, medens hun sad og saa' op paa Maanen, »du kan kalde det Pligt eller Kvindens sande Virkefelt eller, som den paatrængende Missionær kaldte det i Kirken i Aften, »at bringe Lyset til dem, der vandrer i Mørke«. Jeg tvivler ikke om, at du har en Glorie at pynte det med — store Ord har de da sørget for at lære dig derovre østpaa! Men for mig er det nu lige haardt nok!«

»Det maa du ikke sige, Nick! Det er mit Kald.«

»Dit Kald er at blive i dit Hjem, og hvis du ikke har hørt det før, skal jeg saa gerne paatage mig højtideligt at meddele dig det!« sagde Tarvin stædigt. Han smed en Sten ned i Overrislingskanalen og fulgte den rivende Strøm med rynkede Bryn.

»Kære Nick, efter hvad vi har hørt i Aften, hvor kan du saa nænne at plage nogen for at blive hjemme og undlade at gøre sin Pligt, naar man ellers er fri og kan rejse?«

»Ja, ja da, for Søren, i vore Dage skal der ogsaa nogen til at faa jer Pigebørn til at blive ved den

gamle Mekanisme. Efter de nye Regler duer I jo ikke til nogen Verdens Ting, før I deserterer. Det er Vejen til Hæder og Ære.«

»Deserterer!« Kate formelig snappede efter Vejret og saa' forskrækket op paa ham.

»Naaja, hvad kan man ellers kalde det? Det vilde ialfald den lille Pige, som jeg en Gang kendte nede ved Afdeling 10 paa N. P. og Y. Linjen, have kaldt det. Aah, Kate, Kate, prøv at sætte dig tilbage i de Dage! Tænk paa dig selv fra den Gang, husk paa, hvad vi da var for hinanden, og se, om du ikke ogsaa giver mig Ret. Du har jo dog baade din Fader og din Moder, ikke sandt, og du kan ikke sige, at det er rigtigt at lade dem i Stikken? Og her ved Siden af dig, paa denne Bro, sidder en Mand, som elsker dig og vil have dig — vil have dig, din lille Heks! Ham havde du ogsaa en Gang lidt tilovers for, ikke sandt?«

Han listede Armen om hendes Liv, medens han talte, og et Øjeblik lod hun ham sidde saaledes.

»Betyder det da heller ikke noget for dig? Synes du ikke, at du ogsaa har et Kald her, Kate?«

Han tvang hende til at vende Ansigtet om imod sig og saa' hende et Øjeblik vemodigt ind i Øjnene. Hendes Øjne var brune, og i Maanelyset saa' de endnu dybere og mere alvorlige ud end sædvanlig.

»Mener du da, at du har Krav paa mig?« spurgte hun efter et Øjebliks Forløb.

»Jeg vilde mene omtrent hvad det skulde være for at holde dig fast. Men det er ikke sandt — jeg har intet Krav paa dig, i det mindste ikke paa an-

den Maade end at du kan blive fri for mig, naar det skal være. Men vi har allesammen Krav paa dig, ja, for Pokker, allesammen! Hvis du ikke bliver, løber du fra dine Forpligtelser. Det er det, jeg mener!«

»Du kan da heller aldrig være rigtig alvorlig, Nick!« sagde hun og gjorde sig fri for hans Arm.

Tarvin kunde ikke se Forbindelsen, men han sagde godmodigt: »Jo vist kan jeg det! Der er ikke den alvorlige Livsbetragtning, jeg ikke vilde gøre Grin med for at gøre dig til Pas.«

»Der kan du selv se — du kan ikke være alvorlig!«

»Der er én Ting, som er ramme Alvor for mig,« hviskede han hende i Øret.

»Saa—aah!« Hun vendte Hovedet bort.

»Jeg kan ikke leve uden dig.« Han bøjede sig frem imod hende og tilføjede med dæmpet Stemme: »Og én Ting til, Kate — jeg vil ikke!«

Kate kneb Læberne sammen, for hun var en meget viljefast ung Dame. Og der blev de saa siddende paa Broen og snakkede frem og tilbage, indtil de hørte Køkkenuret slaa elleve i en Hytte paa den anden Side af Overrislingskanalen. Vandet kom strømmende ned fra Bjergene, som hævede sig over dem, og de havde en halv Fjerdingvej ind til Byen. Stilheden og Ensomheden virkede paa Tarvin næsten som en fysisk Haandspaalæggelse, da Kate i det samme rejste sig og erklærede, at nu vilde hun hjem. Han vidste, at det var ensbetydende med, at hun vilde rejse til Indien, og i Øjeblikket var det, som

om hans Vilje hjælpeløst krøllede sig sammen inden i hendes. Han spurgte sig selv, om det var den Vilje, hvorved han havde tjent sit Brød, den Vilje, som i hans otteogtyvende Aar havde baaret ham frem til en Position, der efter Topaz' Forhold maatte siges at være glimrende, den Vilje, som skulde hjælpe ham ind i den lovgivende Forsamling, og som en skøn Dag vilde føre ham endnu videre, hvis der ikke blev vendt op og ned paa alting. Han skuttede sig foragteligt, men han var nødt til at tilføje for sig selv, at hun, naar alt kom til alt, kun var et Pigebarn, selvom han elskede hende, før han kunde bekvemme sig til at gaa hen paa Siden af hende og sige: »Se her, min Pige, du er ude paa det Vilde!«

Hun svarede ikke, men gjorde sig roligt færdig til at gaa.

»Du faar ikke Lov til at smide dit Liv ud af Vinduet for den dumme Idé med Indien!« vedblev han. »Jeg vil ikke have det. Din Fader vil ikke have det. Din Moder vil sætte sig imod det med Hænder og Fødder, og jeg skal hjælpe hende, det kan du stole paa! Selvom du mener, at dit eget Liv ikke er noget værd, saa har vi alligevel Brug for dig. Du aner ikke, hvad det er, du indlader dig paa. Det er de Fordømtes Boliger — ja, det er netop det, det er, baade moralsk, fysisk og som Agerland betragtet er det de Fordømtes Boliger! Det er ikke et Sted for hvide Mænd, end sige for hvide Kvinder; der er intet Klima, ingen Regering, intet Kloakvæsen, og der er Kolera og Varme og Slagsmaal, saa man aldrig har et Øjebliks Fred. Du kan læse om det alt-

sammen i Søndagsbladene, ja, og saa har du at blive, hvor du er, min kære Pige!«

De var begyndt at gaa tilbage i Retning af Topaz, men hun standsede et Øjeblik midt paa Vejen og saa' ham ind i Ansigtet, som var belyst af Maanens Straaler. Han greb hendes Haand, og trods al sin Selvsikkerhed ventede han i Angst og Spænding paa hendes Svar.

»Du er et godt Menneske, Nick! Men,« her slog hun Øjnene ned, »den 31te gaar Damperen til Calcutta.«

II.

Naar Kate skulde sejle fra New York den 31te, maatte hun senest rejse fra Topaz omkring den 27de. Det var nu den 15de, og Tarvin benyttede sig i fuldeste Maal af det mellemliggende Tidsrum. Hver eneste Aften besøgte han hende i hendes Hjem og forsøgte at indvirke paa hende.

Kate hørte paa ham, blid og beredvillig, som om hun blot ønskede at lade sig overbevise, men der var et bestemt Drag om hendes Mund, som fortalte om indre Kampe, og et sørgmodigt Udtryk i hendes Øjne, hvor Ønsket om at være god imod ham, hvis hun kunde, kæmpede med en endnu mere sørgmodig Hjælpeløshed.

»Det er mit Kald!« udbrød hun. »Det er mit Kald, og jeg kan ikke komme uden om det. Jeg kan ikke lade være at følge det. Jeg kan ikke lade være at rejse derover.«

Og naar hun med bedrøvet Stemme fortalte ham, hvorledes hendes Hjerte søndersledes af Søstrenes Graad, som lød til hende ud fra den Elendighed, der trods Afstanden dog var saa nær; hvorledes den Rædsel og Pine, de til ingen Nytte udstod, Dag og

Nat kaldte paa hende, saa kunde Tarvin ikke lade være at føle en vis Ærbødighed for den dybe Trang, som drog hende bort fra hans Side. Han kunde ikke lade være at bede hende, i alle mulige Tonarter, om ikke at lytte til denne kaldende Stemme, men han var selv en ædelmodig Natur, og der var forsaavidt ikke for ham noget underligt eller utroligt i, at det Raab, hun hørte, voldte hende Smerte. Han hævdede blot, med stor Varme, at der var andre Raab, og at der var andre, som kunde følge den Stemme, der kaldte fra Indien. Ogsaa han kendte til Trang, Trangen til hende; og selv hun havde sin Trang, hvis hun blot et eneste Øjeblik vilde standse og lytte til den. De trængte til hinanden — det var den Trang, det først og sidst kom an paa. Kvinderne i Indien kunde vente; senere vilde de sammen rejse over og se til dem, naar de tre C'er var kommet til Topaz, og han havde tjent sig en Formue. I Mellemtiden skulde de blot være lykkelige og elske hinanden. Han var snedig, han var meget forelsket, han vidste, hvad han vilde, og han brugte Sprogets mest indsmigrende Ord for at faa det til at se ud, som om det netop var det, hun selv ønskede, i Forklædning. I Mellemrummene mellem hans Besøg maatte Kate tidt kæmpe med sig selv for at blive sin Beslutning tro. Hun havde ikke ret meget at sige til Svar. Hun havde ikke Tarvins Evne til at meddele sig. Hendes Natur var af de stille, dybe, tyste Naturer, som kun kan føle og handle.

Hun havde det Mod og den Evne til at lide i Stilhed, som ofte kendetegner den Slags Naturer.

Hvis hun ikke havde haft det, vilde hun jævnlig have vaklet i den Beslutning, som var opstaaet i hende i Skolehaven hin Foraarsdag for to Aar siden. Hendes Forældre var den første Hindring paa hendes Vej. De sagde rent ud Nej til at lade hende studere Medicin. Hun vilde gerne have været uddannet baade som Læge og Sygeplejerske, for hun havde en Følelse af, at hun i Indien vilde faa Brug for begge Dele; men eftersom hun kun kunde faa Lov til at uddanne sig i den ene Retning, havde hun ladet sig nøje med at indmelde sig som Elev ved en Skole for Sygeplejersker i New York, og dette havde hendes Forældre givet deres Minde til, fordi de til deres store Forbløffelse havde opdaget, at de ganske havde glemt, hvorledes de skulde sætte sig op mod deres blide, men viljefaste Datter, som de i et langt Liv var kommet i Vane med at lade raade sig selv.

Da hun fortalte Moderen om sine Idéer, havde denne blot ønsket, at hun havde ladet Datteren vokse op uden Opdragelse og Skolegang, saaledes som det en Gang havde set ud til, at hun vilde komme til at gøre. Hun beklagede endog, at Barnets Fader omsider havde fundet en Beskæftigelse uden for den væmmelige Jernbane. Jernbanen gik nu i begge Retninger fra Topaz, men da Kate kom tilbage fra Skolen, var Forældrene der endnu, skønt Banelegemet strakte sig hele hundrede miles over mod Vest. Denne Gang havde nemlig de gode Tider indhentet dem, før de kunde naa at komme bort. Hendes Fader havde købt uafstukne Byggegrunde og var nu

for rig til at flytte. Han havde opgivet sin tidligere Virksomhed og var bleven Politiker.

Sheriff's Kærlighed til Datteren var præget af den Fladbundethed, som ogsaa karakteriserede ham paa andre Punkter; men paa den anden Side hængte han ved hende med en Hengivenhed, som er ret almindelig hos overfladiske Naturer, og han føjede hende af gammel Vane i alle hendes Ønsker, saaledes som Forældre jævnlig gør, naar de kun har ét Barn. Hans stadige Omkvæd var, at »hvad Barnet gjorde var i Reglen det rigtige«, og som oftest trængte han ikke dybere til Bunds i Tingene. Nu var hans eneste Ønske, at hans Rigdomme maatte komme hende til Gode, og Kate nænnede ikke at fortælle ham, hvorledes hun havde tænkt at lade dem komme sig til Gode. Hun havde fortalt Moderen om hele sin Plan, men til Faderen havde hun kun sagt, at hun vilde uddanne sig som Sygeplejerske. Hendes Moder sørgede i Stilhed, med den sammenbidte, filosofiske Haabløshed, som næsten bliver til en Nydelse for Kvinder, hvem Livet har lært altid at vente det værste. Det var meget svært for Kate at berede sin Moder den Skuffelse, og det skar hende i Hjertet at vide, at hun ikke kunde gøre, hvad baade hendes Fader og Moder ventede sig af hende. Disse Forventninger havde aldrig antaget fast Form — Forældrene havde simpelthen ventet, at hun skulde komme hjem og bo hos dem og være en fin, ung Dame som alle andre Forældres Børn — men alligevel følte hun, at de var rimelige og beret-

tigede, og hun sørgede ikke mindre, fordi hun i sin Beskedenhed troede, at det var anderledes bestemt.

Dette var hendes første Sorg, og efterhaanden som Tiden gik, blev Misforholdet mellem hine hellige Øjeblikke i Haven og den haandfaste Prosa, som skulde gøre Drømmen til Virkelighed, stærkere og stærkere. Det var forfærdende, til Tider fuldkommen nedbrydende, men alligevel gik hun fremad — ikke altid stærk, ikke altid modig og langt fra klog nok, men dog stadig fremad.

Livet paa Skolen for Sygeplejersker var en frygtelig Skuffelse. Hun havde ikke ventet, at den Vej, hun havde valgt, skulde være strøet med Roser, men da hun havde været dér den første Maaned, lo hun bittert ved Tanken om den Forskel, der var mellem hendes Drømme og Virkeligheden. Drømmene havde taget Sigte paa hendes Kald, Virkeligheden ænsede det ikke. Hun havde haabet, at hun fra den første Dag skulde faa Lov til at støtte de Elendige og bringe Hjælp og Lindring til de Syge og Lidende. Hvad hun blev sat til at gøre, var i Virkeligheden at vaske Mælkeflasker til smaa Børn.

Hendes øvrige Pligter i denne første Tid havde haft lige saa lidt med Sygepleje at gøre, og naar hun prøvede at studere de andre unge Piger for at se, hvorledes de bar sig ad med at holde Idealets Flamme brændende ved et Arbejde, som stod saa lidt i Forbindelse med deres fremtidige Gerning, saa opdagede hun, at de i Reglen gjorde det paa den Maade, at de slet ingen Idealer havde. Efterhaanden som hun rykkede op og blev betroet til at passe

de smaa Børn og senere til at gøre rigtig Sygeplejegerning, kom hun til at indtage en Særstilling paa Grund af det Maal, hun havde sat sig. De andre var der af rent praktiske Grunde. Paa et Par enkelte Undtagelser nær havde de aabenbart givet sig i Lag med Sygepleje, omtrent som de kunde have lært Dameskrædersyning. De var her for at lære, hvordan de kunde tjene tyve Dollars om Ugen, og Forstaaelsen heraf bidrog endnu mere til at gøre hende trist og modløs end selve det Arbejde, der blev givet hende som Forberedelse til hendes ophøjede Kald. Den unge Pige fra Arkansas, som sad paa et Bord og dinglede med Benene, medens hun fortalte om sine Kærlighedsaffærer med de unge Læger paa Klinikkerne, kunde undertiden have den Virkning paa hende, at det var, som om hun mistede den sidste Rest af Haab. Og foruden alt det var der den daarlige Kost, den knapt tilmaalte Søvn, den utilstrækkelige Hvile, den frygtelig lange Arbejdstid og det Slid paa Nerverne, som selve Livsopholdelsen fra et rent fysisk Standpunkt medførte.

Foruden Arbejdet paa Skolen tog hun ogsaa regelmæssig Timer i Hindustansk, og hun var meget taknemmelig for, at det Liv, hun havde levet i hele sin Barndom og Opvækst, havde givet hende et kraftigt Helbred og et sundt Legeme. Uden de to Ting vilde hun tidt være segnet under sin Byrde, og snart begyndte det at blive Pligt ikke at segne under Byrden, fordi hun efterhaanden havde det i sin Magt at bringe en lille Smule Hjælp til de Syge og Lidende. Det var denne Tanke, som omsider forsonede hende

med de usle og smudsige Vilkaar, hvorunder hun henlevede hele sin Forberedelsestid.

De mindre tiltalende Sider ved selve Sygeplejegerningen virkede ikke frastødende paa hende. Tværtimod syntes hun snarere om dem, efterhaanden som hun kom ind i Arbejdet; og da hun, efter det første Aars Forløb, blev sat til at have Opsigt med en Afdeling i Kvindehospitalet, under en anden Sygeplejerske, begyndte hun at faa en Følelse af, at hun var rykket sit Maal nærmere, og opflammedes af en Interesse, som endog fik hende til at glæde sig over Operationerne, fordi de hjalp de Syge, og fordi hun paa den Maade kunde bringe en Smule Hjælp og Lindring.

Fra dette Øjeblik arbejdede hun stadig med Udholdenhed og Dygtighed paa at naa frem til sit Maal. Hun vilde fremfor alt være en dygtig Sygeplejerske — forstandig og grundig. Naar den Tid kom, da disse hjælpeløse, indespærrede Kvinder ikke havde anden Hjælp og Trøst at vente sig end den, hun kunde give dem, saa var hun bestemt paa, at de skulde have virkelig Viden og Forstand at støtte sig til. Hun havde meget at kæmpe imod, men midt i alle sine Trængsler havde hun den stadige Trøst, at hendes Patienter elskede hende, glædede sig, naar hun kom, og var bedrøvede, naar hun gik. Den Iver, hvormed hun helligede sig sin Gerning, hjalp hende frem. Snart var hun eneraadende paa sin Afdeling, og i det lange, nøgne Rum, hvor hun styrkede saa mange Syge og Lidende til den sidste Rejse, hvor hun levede med Døden og blev bekendt med den i

alle dens Skikkelser, hvor hun gik omkring med lette Skridt og lindrede usigelige Smerter, hvor hun lærte at kende hvert Udtryk for menneskelig Kval, ikke hørte nogen Lyd uden de Syges forpinte Klager eller Lettelsens Mumlen, dér loddede hun en Nat sit eget Sinds Dybder og modtog af en indre Vejleder Bekræftelsen paa det Kald, hun havde foresat sig at opfylde, hvorefter hun paany helligede sig sin Gerning med en Fryd, der var langt større end den, hun havde følt, da hun gjorde sin store Opdagelse.

Og nu, hver Aften fra Klokken halvni, hang Tarvins Hat i hendes Forældres Forstue. Han tog den tvært ned fra Knagen, naar Klokken var elleve, og hele det mellemliggende Tidsrum havde han brugt til at tale med hende om det Hverv, hun havde paataget sig, overtalende, bydende, bønfaldende, skændende. Hans Vrede gjaldt hendes Plan, men det kunde ikke undgaas, at den nu og da ogsaa udstrakte sig til Kate selv. Hun kunde meget godt forsvare ikke blot sin Plan, men ogsaa sig selv, og desuden kunde hun altid bevare sin Selvbeherskelse. Det sidste var imidlertid en Kunst, som Nick ikke forstod, og det skete til Tider, at deres Møder fik en brat Afslutning allerede tidligt paa Aftenen. Men næste Aften kom han igen og satte sig angergivent lige overfor hende, med Albuerne paa Knæene og Hovedet tungsindigt støttet i begge Hænder, medens han ydmygt bønfaldt hende om at tage sin Fornuft fangen. Men dette varede aldrig ret længe, og den Slags Aftener endte i Reglen med, at han prøvede paa at banke Fornuft ind i

hende ved at hamre overbevisende paa Stolearmen med den knyttede Næve.

Hvor inderlig Tarvins Følelse end var, kunde han ikke beherske sin Trang til at forsøge at tvinge andre til at se Sagen i samme Lys, som han selv gjorde, men der var noget godmodigt i den Maade, hvorpaa han gjorde det, og Kate syntes ikke mindre godt om ham af den Grund. Der var saa mange Ting hos ham, som hun syntes om, og tidt naar de sad saaledes, Ansigt mod Ansigt, lod hun sine Tanker vandre derhen, hvor de havde vandret i hendes Skoleferier — til en mulig Fremtid tilbragt ved hans Side. Men saa jog hun igen disse Tanker paa Flugt, lige saa hurtig som de var opstaaet i hendes Hjerne. Hun havde nu andre Ting at tænke paa, men der maatte altid være noget mellem hende og Tarvin, som var helt forskelligt fra hendes Forhold til andre Mænd. De havde levet i samme Hus paa Prærien, dér, hvor Banen endte, og Morgen efter Morgen var de staaet op for sammen at gaa den ensomme Tilværelse i Møde. Naar Solen kom frem, saa' de den graa Morgen stige op over den triste, graa Slette, og naar Aftenen faldt paa, sad de alene sammen midt i den store, frygtelige Stilhed. De havde sammen slaaet Isen i Stykker paa den mudrede Flod i Nærheden af Stationsbygningen, og Tarvin havde baaret hendes Spand tilbage for hende. Der boede en Snes andre Mænd under samme Tag, men det var Tarvin, som var god imod hende. De andre var beredvillige nok til at gøre, hvad hun bad dem om, men Tarvin fandt selv paa, hvad der skulde gøres, og gjorde det,

medens hun sov. Der var ogsaa nok at gøre. Hendes Moder havde en Husstand paa femogtyve Mennesker, hvoraf de tyve var Pensionærer — Mænd, der havde en eller anden Bestilling under Sheriff. Arbejderne, som var beskæftigede ved selve Anlæggelsen af Jernbanen, boede i store Barakker i Nærheden eller i midlertidige Hytter og Telte. Familien Sheriff havde et rigtigt Hus — det vil sige, de levede i en Bygning med fremspringende Tagskæg, Vinduer, der kunde skydes op og ned, og en Veranda. Men hermed var det ogsaa forbi med deres Bekvemmeligheder, for Moder og Datter gjorde deres Arbejde selv, og deres eneste Hjælp var to Svenskere med stærke Muskler, men uden videre klare Begreber om Madlavning.

Tarvin hjalp hende, og hun vænnede sig til at støtte sig til ham; hun lod ham hjælpe sig, og Tarvin elskede hende af den Grund. De følte sig knyttet til hinanden ved fælles Arbejde, ved gensidig Tillid, ved den samme Følelse af Ensomhed, og da Kate rejste til Skolen i St. Louis, var der en stiltiende Pagt imellem dem. Hvorvidt en saadan Pagt har Gyldighed eller ej, det afhænger selvfølgelig af, om Kvinden anerkender den. Da Kate kom hjem fra Skolen i sin første Ferie, var der ikke noget i hendes Væsen, som kunde tyde paa, at hun vilde skyde denne Forpligtelse fra sig, men paa den anden Side var der heller ikke noget, som bekræftede den stiltiende Forstaaelse imellem dem, og rastløs og ihærdig som Tarvin var i alle andre Forhold, holdt han ikke af at gøre sit Krav paa hende gældende. Det var ikke et Krav, som Domstolene vilde give ham Medhold i.

En saadan Overbærenhed var fuldkommen paa sin Plads, saa længe han tænkte sig, at han altid vilde have hende i Nærheden, og at hendes Fremtid vilde være den sædvanlige Fremtid, som venter unge, ugifte Kvinder. Men da hun sagde, at hun vilde rejse til Indien, forandrede hun selv med ét Slag Situationen. Da han talte med hende paa Broen og senere om Aftenen i Dagligstuen, glemte han rent, hvad det vilde sige at være høflig og overbærende, ligesom han ikke skænkede det en Tanke, at det muligvis vilde være passende at vente, til han var officielt forlovet med hende. Han vaandede sig under Trangen til hende og Ønsket om at holde hende fast.

Alligevel saa' det ud, som om hun vilde gaa fra ham, gaa fra ham til Trods for alt, hvad han kunde sige, til Trods for hans Kærlighed. Han havde ialfald faaet hende til at tro paa den, hvis det var en Trøst, og den var tilstrækkelig levende for hende til at gøre hende ondt, hvad der virkelig *var* en Trøst.

Imidlertid ofrede han en hel Del for hendes Skyld, paa den ene og den anden Maade, og hun holdt tilstrækkeligt af ham til at have Samvittighedsnag derover. Men naar hun fortalte ham, at han ikke skulde ofre saa meget af sin Tid og sine Tanker paa hende, saa sagde han, at det skulde hun ikke bryde sit lille Hoved med; for ham var hun i Øjeblikket mere værd end Byggespekulationer og Politik, og han vidste meget godt, hvad han gjorde.

»Det ved jeg ogsaa nok!« svarede Kate. »Men du glemmer, at du bringer mig i en meget vanskelig Situation. Jeg vil ikke være ansvarlig for dit Ne-

derlag — dit Parti vil jo sige, at jeg har gjort det med Vilje.«

Tarvin kom med en uforsigtig, men højst utvetydig Bemærkning om sit Parti, hvortil Kate svarede, at hvis han ikke brød sig om det, var hun nødt til at gøre det for ham; hun kunde ikke finde sig i, at Folk efter Valget skulde sige, at han havde forsømt sin Valkampagne for hendes Skyld, og at hendes Fader af den Grund havde erobret sin Kreds.

»Selvfølgelig,« tilføjede hun aabenhjertigt, »vil jeg gerne have Fader ind i den lovgivende Forsamling, og jeg vil ikke have dig ind, fordi, hvis du vinder, kan han ikke gøre det. Men derfor vil jeg alligevel ikke hjælpe til at forhindre dig i at blive valgt.«

»Du skal ikke gøre dig Bekymringer for, at din Fader muligvis bliver valgt, min kære Pige!« raabte Tarvin. »Hvis det er alt, hvad du har til at holde dig vaagen om Nætterne, saa kan du sove, fra nu af og til de tre C'er kommer til Topaz. Det bliver mig, der rejser til Denver til Efteraaret, og du maa hellere bestemme dig til at følge med. Hør nu, Kate! Hvad siger du til at blive Fru Formandinde og bo paa Capitol Hill?«

Kate syntes tilstrækkelig godt om ham til halvt at tro paa hans sædvanlige Paastand om, at Forskellen paa, om han havde eller ikke havde en eller anden Ting, simpelthen var Forskellen paa, om han brød sig om den eller ikke brød sig om den.

»Nick!« udbrød hun drillende, men halvt overbevist. »Du bliver aldrig Formand.«

»Jeg vilde paatage mig at blive Guvernør, hvis jeg troede, at det vilde gøre Indtryk paa dig! Giv mig den mindste Smule Haab, og du skal se, hvad jeg kan gøre!«

»Nej, nej!« sagde hun og rystede paa Hovedet. »Mine Guvernører er allesammen Rajah'er, og de bor langt borte.«

»Sig mig, Kate, Indien er halvt saa stort som de Forenede Stater. Hvilken Stat skal du til?«

»Hvilken —?«

»Distrikt, By, Provins, Landsdel? Hvad er din Postadresse?«

»Rhatore, i Provinsen Gokral Seetarun, Rajputana, Indien.«

»Alt det?« sagde han mistrøstigt. Det lød saa uhyggelig bestemt, og han kunde ikke værge sig mod den Tanke, at det virkelig var Alvor med hendes Rejse. Han saa' hende uigenkaldelig glide ud af sit Liv, til et Land ved Verdens Ende, med et Navn fra Tusind og én Nat og en Befolkning, som sandsynligvis kom samme Sted fra. »Snak om en Ting, Kate! Du vil da ikke prøve paa at bo i saadan et hedensk Æventyrland. Hvad har det at gøre med Topaz, Kate? Hvad har det at gøre med dit Hjem? Du kan ikke gøre det — det siger jeg dig jo! Lad dem pleje hinanden. Lad dem om det. Eller lad mig om det! Jeg kan jo selv rejse derover, gøre nogle af deres hedenske Juveler i Penge og organisere et Korps af Sygeplejersker efter en Plan, som du selv skal diktere. Saa gifter vi os, og jeg tager dig med over, for at du kan se paa mit Arbejde. Jeg skal nok faa det til

at gaa. Du skal ikke fortælle mig, at de er fattige! Alene det Halsbaand vilde indbringe tilstrækkeligt til at organisere en hel Hær af Sygeplejersker. Hvis det var sandt, som den Missionær sagde i sin Prædiken forleden Aften, saa kunde man jo med det betale hele vor Statsgæld. Diamanter saa store som Hønseæg, hele Aag af Perler, Tove af Saffirer, saa svære som en Mands Haandled, og Smaragder, saa man hverken ved ud eller ind — og alt det hænger de om Halsen paa et Gudebillede eller gemmer til Side i et Tempel, medens de forlanger, at ordentlige, hvide Piger skal komme over til dem og hjælpe med at pleje deres Syge. Det kalder jeg frækt!«

»Som om Penge kunde hjælpe dem! Det er ikke det. Der er ingen Forbarmelse eller Godhed i Penge. Det eneste, der virkelig kan hjælpe, er at give sig selv.«

»Godt, saa giv mig med! Jeg følger dig!« sagde han, idet han paany anslog den mindre farlige, spøgefulde Tone.

Hun lo, men holdt saa pludselig inde. »Du maa ikke komme til Indien, Nick, hører du! Du maa ikke følge efter mig! Du faar ikke Lov til det!«

»Naaja, hvis jeg kunde faa en Stilling som Rajah, saa vilde jeg maaske alligevel ikke sige Nej. Der kunde maaske være Penge at tjene!«

»Nick, de vilde aldrig tage en Amerikaner til Rajah!«

Det er underligt nok, at Mænd, for hvem Livet kun er en Spøg, undertiden finder deres bedste Glæde

i at være sammen med Kvinder, for hvem det er en Bøn.

»Jamen, maaske giver de ham Lov til at drive en Rajah,« sagde Tarvin uforstyrreligt, »og det er vist endda nemmere! At være Rajah kommer vist ind under Klasse: Ekstra risikabelt!«

»Hvordan det?«

»I Ulykkesforsikringsselskaber — dobbelt Præmie. Ikke et af *mine* Selskaber vilde løbe den Risiko. Men maaske de vil tage en Vizir!« tilføjede han eftertænksomt. »De hører jo ogsaa med i Tusind og én Nat, ikke sandt, Kate?«

»Naaja, men du faar nu ikke Lov til at komme!« sagde hun afgørende. »Du skal holde dig borte, husk vel paa det!«

Tarvin sprang op. »Godnat! Godnat!« raabte han.

Han rystede sig utaalmodigt som for at samle sine Tanker og vinkede hende fra sig med en Bevægelse, som om han for bestandig vilde frigøre sig for hende. Hun fulgte ham ud i Gangen, hvor han med mørke, fortrædelige Miner stod og tog Hatten ned fra den sædvanlige Knage, men han vilde ikke engang lade hende hjælpe sig Frakken paa.

Ingen Mand kan med Held passe en Forelskelse og en politisk Valgkampagne paa én og samme Tid. Det var maaske i Erkendelsen heraf, at Sheriff havde set saa velvilligt til den Opmærksomhed, som hans Modstander under de forestaaende Valg i den sidste Tid havde vist hans Datter. Tarvin havde altid interesseret sig for Kate, men aldrig saa vedholdende og

ivrigt som nu. Sheriff rejste rundt i Omegnen og agiterede, saa han var sjældent hjemme, men naar han med kortere og længere Mellemrum viste sig i Topaz og saa', hvad hans Medbejler tog sig for, smilede han hemmelighedsfuldt. Alligevel havde han maaske stolet for meget paa, at den unge Mand var optaget af andre Ting, da han glædede sig til at vinde en let Sejr over ham ved det fælles Vælgermøde i Cañon City. Tarvin havde selv en Følelse af, at han ikke havde baaret sig helt rigtigt ad over for sit Parti, og dette havde tirret hans Selvfølelse. Resultatet var en stærk Irritation, og Kates Spaadomme og Hentydninger var som Peber i et aabent Saar.

Mødet i Cañon City var fastsat til Aftenen efter den Samtale, vi lige har gengivet, og Tarvin traadte op paa den vakkelvorne Tribune af brugte Pakkasser, som var anbragt paa Rulleskøjtebanen, opfyldt af et rasende Ungdomsmod og den faste Beslutning, at han vilde vise dem, at han stadig var med — selvom han *var* forelsket.

Sheriff lagde for, og Tarvin sad i Baggrunden, rastløst dinglende med sine lange Ben. Tilhørerne, som sad i tætte, sparsomt oplyste Klynger, saa' en nervøs, knoklet, ung Mand, med daskende Lemmer, venlige, kloge, dristige Øjne og en kraftig Hage. Han havde en stor Næse; hans Pande var furet og Haaret tyndt ved Tindingerne, som saa ofte paa unge Mænd i Vesten. Det aarvaagne, skarpe Blik, som fløj ud over Salen og maalte den Tilhørerskare, han skulde tale til, vidnede om den Evne til at gribe den foreliggende Situation an, som mere end noget andet

gør en Mand populær blandt andre Mænd paa den anden Side af Mississippi. Han var iført den korte Jakke, som er tilstrækkelig Gala ved de fleste officielle Lejligheder i de vestlige Stater; men han havde ladet den Flonelsskjorte, som han gik med til Hverdagsbrug, blive tilbage i Topaz og var iført det hvide Stivetøj, som hører Civilisationen til.

Medens han stod og hørte paa Sheriff, kunde han ikke lade være at spekulere over, hvordan en Fader kunde have Lyst til at staa og udkramme alle Slags forkerte Anskuelser om Sølv og Tariffer for en saadan Forsamling, medens hans Datter gik derhjemme og udrugede sine egne forrykte Idéer. Kate og de Anskuelser, som han ansaa for de rigtige, kædede sig i den Grad sammen i hans Bevidsthed, at det, da han omsider rejste sig for at svare Sheriff, faldt ham helt svært ikke at spørge, hvordan Fanden en Mand kunde vente, at en forstandig Forsamling skulde tage den Statsøkonomi for gode Varer, som han udlagde for dem, naar han ikke engang kunde magte sin egen Familie. Hvorfor i al Verden forhindrede han ikke sin Datter i at spille saadan Halloj med sin egen Fremtid — det kunde han nok have Lyst til at vide? Hvad havde man ellers Fædre til? Han holdt dog disse meget rigtige Bemærkninger for sig selv og styrtede sig i Stedet for ud i en Strøm af Tal, Kendsgerninger og Beviser for og imod.

Tarvin havde netop den Evne, som hjælper den politiske Taler til at liste sig ind i Vælgernes Hjerter: han dadlede, han angreb, han var indtrængende, han bad, han fordømte, han løftede sine lange, senede

Arme og kaldte Himlen og Statistikken og det republikanske Parti til Vidne, og naar han kunde opnaa noget ad den Vej, var han ikke for stor paa det til at fortælle en Historie. »Mine Herrer,« raabte han udfordrende med det konverserende Brøl, hvormed politiske Talere fortæller deres Anekdoter, »det her minder mig om en Mand, som jeg en Gang kendte ovre i Wisconsin, og han —« Det mindede slet ikke om Manden i Wisconsin, bortset fra at Tarvin aldrig havde været i Wisconsin og slet ikke kendte Manden; men det var en god Historie, og medens Mængden hylede af Fryd, tog Sheriff sig en lille Smule sammen og prøvede at smile, og det var netop det, Tarvin vilde have.

Der var Stemmer, som løftede sig til Modsigelse, og der var Tider, hvor Diskussionen ikke indskrænkede sig til Tribunen; men de dybe, veltilfredse Suk, som jævnlig fulgte paa Bifald og Latter, virkede som en Spore paa Tarvin, der samme Eftermiddag havde hjulpet Opsynsmanden ved Banen med at brygge den mørke Drik, som stod foran ham paa Bordet. I Virkeligheden trængte han slet ikke til nogen Spore, for under den opildnende Virkning af Drikken i Kruset, af sin Lidenskab, af den store Beslutning, som han bar i sit Hjerte, og Tilhørernes Hyssen og Stønnen, henfaldt han til sidst i en Overbevisningens Ekstase, som endog overraskede ham selv og gav ham en Følelse af, at han nu endelig havde Tilhørerne i sin Magt. Saa greb han dem, løftede dem højt op som en Taskenspiller, klappede dem og strøg dem efter Haarene, lod dem falde ned fra uendelige

Højder, greb dem i Luften for at vise, at han kunde gøre det, trykkede dem til sit Hjerte og — fortalte dem en Anekdote. Og med Tilhørerne knuget i sin Favn spadserede han sejrrigt frem og tilbage paa det faldne demokratiske Parti og sang Sjælemessen over det. Det var en storartet Aften. Alle Mennesker rejste sig til Slut og forkyndte højlydt, hvor storartet den havde været; de stod paa Bænkene og brølede det ud over Salen, saa det rystede i hele Bygningen. De smed Huerne op i Luften og dansede mellem hverandre, og de vilde absolut bære Tarvin rundt i Salen i Guldstol.

Men Tarvin vendte, med sammensnøret Strube, Ryggen til det hele, banede sig, uden at se hverken til Højre eller Venstre, Vej gennem den Sværm, som havde samlet sig om Tribunen, og naaede Paaklædningsværelset bag Scenen. Han lukkede Døren, slog Slaaen for og smed sig i en Stol, medens han tørrede Sveden af Panden.

»Og den Mand, som kan gøre alt det,« mumlede han, »han kan ikke faa saadan en lille Stump Tøs til at gifte sig med sig!«

III.

Det var den almindelige Mening i Cañon City næste Morgen, at Tarvin havde gjort det fuldstændig af med sin Modstander; ialfald vidste man med stor Sikkerhed, at da Sheriff, efter Tarvins Tale, programmæssigt havde rejst sig og uden synderlig Begejstring vilde begynde at svare paa hans forskellige Udtalelser, var han enstemmig bleven hylet tilbage paa Plads af Forsamlingen. Men Sheriff mødte Tarvin paa Jernbanestationen, hvorfra de begge to skulde med Toget tilbage til Topaz, med en meget pæn Efterligning af et Nik og et Smil, og han lod paa ingen Maade til at ville undgaa ham paa Rejsen hjem. Hvis Tarvin virkelig havde gjort det af med Kates Fader, som Folk i Cañon City sagde, saa lod det ikke til at genere Sheriff i nogen videre Udstrækning. Men Tarvin ræsonnerede som saa, at Sheriff havde andre Ting at trøste sig med til Gengæld, og det førte ham videre til den Betragtning, at han selv havde været en rigtig god Nar. Han havde ganske vist haft den Tilfredsstillelse offentlig at fortælle sin Modkandidat, hvem af de to der var den bedste, og han havde haft den Fornøjelse at

bevise for sine Vælgere, at han stadig var en Kraft, som de maatte regne med, til Trods for den sindsvage Missionærtanke, som havde bygget Rede i en vis ung Dames Hoved. Men hvordan kunde det bringe ham nærmere til Kate? Havde det ikke snarere, forsaavidt som hendes Fader havde nogen Indflydelse i den Sag, skabt en endnu større Afstand mellem ham og hans Ønskers Maal, derved at hans eget Valg var rykket nærmere. Han troede nu sikkert, at han vilde blive valgt. Men til hvad? Selv den Formandspost, som han den foregaaende Aften havde stillet Kate i Udsigt, forekom ham ikke længer saa fjern i Betragtning af den foregaaende Aftens Begivenheder. Men den eneste Formandspost, som Tarvin brød sig om at blive valgt til, var Formandsposten i Kates Hjerte.

Han var bange for, at det vilde vare en god Stund, før han blev valgt til at beklæde denne Stilling, og naar han saa' paa den brede, lavstammede Skikkelse, som stod ved Siden af ham paa Perronen, vidste han ogsaa, hvem han havde at takke for det. Hun vilde aldrig være rejst til Indien, hvis hun havde haft en anden Mand til Fader — saadan en Mand som visse andre, han kendte. Men en glat, beleven, egenkærlig, ligeglad, rig Mand, som altid var parat til at gaa paa Akkord — hvad kunde man vente sig af ham? Tarvin kunde have tilgivet Sheriff, at han var saa glat, saafremt han samtidig havde været en stærk Mand. Men han havde sin egen Mening om en Mand, som kun ved et rent Tilfælde havde tjent sig en Formue i en By som Topaz.

I Tarvins Øjne frembød Sheriff det højst utaalelige Syn af en Mand, som uden egen Skyld var bleven forbløffende rig, og som nu, uden Plan og Metode, vadede omkring i de gode Ting, Forsynet havde skænket ham, og af al Magt anstrengte sig for ikke at fornærme nogen. I sin Politik førte han dette Princip ud i dets yderste Konsekvenser, og for Øjeblikket var han en sand Kilde til Fryd for Komitéer for Jernbaneingeniørballer, for Frimurer- og andre Udflugter, saavel som for alle, der havde Billetter at sælge til Basarer, Teaterforestillinger og Østerssupéer. Han gik, uden Persons Anseelse, til alle Østerssupéer og Basarer af enhver Art i Topaz og forlangte, at Kate og hendes Moder skulde ledsage ham, og hans Dagligstue var helt fyldt med en Samling Baptistdukker, Presbyterianerbroderier og romersk-katolske Sofapuder og Brandmalerier.

Men den Elskværdighed, han viste til Højre og Venstre, skaffede ham ikke den Popularitet, han havde fortjent. Foreninger og Basarer tog hans Penge, men beholdt deres Mening om ham, og Tarvin, der var hans Modkandidat, havde vist, hvad han mente om sin Medbejlers Taktik ved aabenlyst at nægte at købe en eneste Billet. Denne dumme, slapsvandsede Lyst til at behage alle var, som han meget godt forstod, den egentlige Grund til Sheriff's Stilling til Datterens vanvittige Plan. Kitty vilde endelig afsted, saa han maatte vist heller lade hende rejse — det var hans svaghjernede Opfattelse af Situationen derhjemme. Han erklærede, at han havde været en ivrig Modstander af Tanken, da hun først fremsatte

den, og Tarvin tvivlede ikke om, at Sheriff, som paa sin Vis holdt meget af Datteren, virkelig havde gjort, hvad han kunde. Det, han klagede over, var ikke hans Mangel paa Vilje, men hans Mangel paa Evne. Men han maatte indrømme, at denne Klage i sidste Instans, som alle hans andre Klager, maatte rettes mod Kate, for det var Kates Vilje, der gjorde alle Forestillinger frugtesløse.

Da Toget til Topaz kørte op foran Stationen, gik Sheriff og Tarvin sammen ind i Salonvognen. Tarvin var ikke særlig ivrig efter at sidde og passiare med Sheriff lige til Topaz, men han vilde paa den anden Side ikke, at det skulde se ud, som om han helst vilde undgaa at tale med ham. Sheriff bød ham en Cigar i Pullmanvognens Rygesalon, og da Konduktøren, Dave Lewis, kom gaaende igennem, hilste Tarvin ham som en gammel Ven og fik ham til at love at komme tilbage, naar han havde gjort sin Runde. Tarvin kunde godt lide Lewis, paa samme Maade som han kunde lide de mange andre tilfældige Bekendte i Distriktet, som han var saa populær hos, og hans Indbydelse var ikke blot et Paaskud for at blive fri for at tale alene med Sheriff. Konduktøren fortalte, at Præsidenten for de tre C'er var bag i Toget i en privat Vaggon.

»Nej da!« raabte Tarvin og bad paa Stedet, om Konduktøren vilde præsentere ham — det var en Mand, han meget gerne vilde træffe. Konduktøren lo og sagde, at det ikke var ham, der var Direktør for Linjen — desværre! men da han var gaaet fra dem for at passe sit Arbejde, kom han efter nogen

Tids Forløb tilbage og sagde, at Præsidenten netop havde spurgt, om han ikke kunde anbefale ham en Mand i Topaz, som ikke var hildet i Partifordomme og interesserede sig for Byens Vel, og med hvem han kunde faa en fornuftig Passiar om, hvorvidt de tre C'er skulde føres igennem til Topaz. Konduktøren sagde, at der var to Herrer med samme Tog, som begge svarede til Beskrivelsen, og Præsidenten sendte Bud, at han gerne vilde have en kort Samtale med dem, saafremt de vilde komme hen til hans Vogn.

I et helt Aar havde Direktørerne for Colorado California Central talt om at lade Banen løbe gennem Topaz, men lidenskabsløst og upartisk som Direktører ofte gør, naar de venter paa Opmuntring. Handelskamret i Topaz havde straks holdt Møde og vedtaget denne »Opmuntring« i Form af Kommuneobligationer og gratis Land, foruden en Forpligtelse til at købe Aktier i selve Jernbanen til stærkt opskruede Priser. Dette var meget pænt selv for et Handelskammer; men ansporet af lokal Ærgerrighed og lokal Forfængelighed havde Rustler budt endnu mere. Rustler laa femten miles fra Topaz oppe i Bjergene, saaledes at den var meget nærmere ved Minerne, og Topaz havde forlængst indset, at den ogsaa i andre Henseender var en farlig Rival.

De to Byer havde haft deres Opgangstid omtrent samtidig, men saa havde Opgangen forladt Rustler og begivet sig til Topaz. Dette havde kostet Rustler en hel Del Indbyggere, som var flyttet til den mere velhavende By. Nogle af Borgerne havde i Ordets

bogstaveligste Forstand taget deres Huse med sig, havde læsset dem paa en Fragtvogn og sendt dem over til Topaz, saaledes at det var tyndet stærkt ud mellem Rustlers Indbyggere. Men nu begyndte Topaz til Gengæld at føle, at den var ved at miste sit Tag. Et Par af Husene var allerede bleven flyttet tilbage. Denne Gang var det Rustler, som var ved at gaa af med Sejren, og hvis Jernbanen kom dertil, var Topaz fortabt. Hvis Topaz fik Jernbanen, var derimod dens Lykke gjort. De to Byer hadede hinanden, som den Slags Byer hader hinanden i Vesten — arrigt, rasende, af Hjertenslyst. Hvis den ene af Byerne var bleven tilintetgjort ved en Naturomvæltning, vilde den anden være gaaet til Grunde, fordi den nu ikke mere havde noget at leve for. Hvis Topaz kunde have dræbt Rusler, eller hvis Rustler kunde have dræbt Topaz ved sin Opfindsomhed, ved sin Evne til at gaa paa eller ved Torden og Lynen i den lokale Presse, saa vilde den efterlevende By have lavet Triumftog og holdt store Glædesfester for at fejre sin Sejr. Men hvis den anden By var bleven ødelagt paa anden Maade end den af Himlen indstiftede, det vil sige, ved Hjælp af snedige Planer, Opfindsomhed og Handelskamre, vilde det have været en frygtelig Sorg for den efterlevende.

Det dyrebareste Klenodie, som en Borger i en af Vestens Byer ejer, er hans Stolthed over sin By, og Blomsten af denne Stolthed er Hadet til den By, som vil konkurrere med den. Bystolthed kan ikke eksistere uden Byjalousi, og det var derfor heldigt, at Topaz og Rustler laa passende langt fra hinanden

til at holde Galden flydende, for den glødende Tro paa det ene Sted i hele Vestens store Ødemark, hvor man har valgt at opslaa sit Telt, rummer i sig Løfterne for Vestens Fremtid.

For Tarvin var denne Følelse næsten som en Slags Religion. Den var for ham mere end noget andet i Verden — maaske lige med Undtagelse af Kate — og undertiden gik den endog forud for Kate. Hos ham gjorde den Tjeneste for de Idealer og den højere Stræben, som lokker andre Mænd. Han vilde frem i Verden, han vilde spille en Rolle, men hans varmeste Ønsker for sit eget Vedkommende faldt sammen med hans varmeste Ønsker for Byen. Han kunde ikke komme frem i Verden, hvis Byen slog fejl; og hvis Byen trivedes, maatte ogsaa han trives. Hans Ærgerrighed paa Topaz' Vegne, hans Stolthed over Topaz var hans Form for Patriotisme — lidenskabelig og personlig. Topaz var hans Fædreland, og fordi den var saa nær og saa virkelig, fordi han kunde tage og føle paa den, og fremfor alt fordi han kunde købe og sælge Stykker af den, havde han langt snarere en Følelse af, at den var hans Fædreland end Amerikas Forenede Stater, som var hans Fædreland i Tilfælde af Krig.

Han havde været til Stede ved Topaz' Fødsel. Han havde kendt den, da han næsten kunde omslutte den med sine Arme; han havde vaaget over den og kælet for den og kærtegnet den; han havde rammet sit Hjerte ned med den første Landmaalingspæl, og han vidste, hvad den trængte til. Den trængte til de tre C'er.

Da Konduktøren havde ført Tarvin og Sheriff hen til den private Salonvogn, præsenterede han dem for Præsidenten, og Præsidenten forestillede dem igen for sin unge Hustru — en femogtyveaarig Blondine, selvbevidst, køn og paafaldende nygift. Med sin sædvanlige hurtige Opfattelse af Situationen tog Tarvin straks Plads ved Siden af hende. Der var andre Værelser i Vognen, foran og bag ved Salonen, som de var bleven vist ind i, og det hele var et sandt Vidunder af Sammentrængthed og Bekvemmelighed. Udsmykningen var iøjnefaldende elegant; Salonen druknede i afstikkende Fløjelsdraperier, funklede af Nikkel i forvredne Former og glimtede af Spejle, en Pragt, der tog sig dobbelt højstemt ud paa Baggrund af Træværket, der som en Indrømmelse til en mere moderne Smag var holdt i rolige, dæmpede Farver.

Præsidenten for de tre C'er væltede en Bunke illustrerede Blade ned paa Gulvet og gjorde Plads for Sheriff i en af de bevægelige Kurvestole. Hans eget Korpus fyldte til Overmaal en anden af de spinkle Stole, medens han sad og saa' paa sin Gæst med de sorte Øjne, der lyste som Stenkul under de buskede Øjenbryn. Han havde den rødblissede Ansigtsfarve og den fede, hængende Hage, som man jævnlig træffer hos Mænd paa Halvtres, som har haft altfor gode Dage. Han hørte træt og udeltagende paa den Strøm af Forklaringer, som Sheriff straks styrtede sig ud i, medens Tarvin gav sig til at underholde Fru Mutrie om Ting, som ikke havde det mindste med Jernbaner at gøre. Han vidste god Besked med Præsidentens

Giftermaal, og han opdagede, at hun var meget villig til at lade ham lægge denne Viden til Grund for forskellige smigrende Udtalelser. Han frembar sin ærbødige Lykønskning; han lokkede hende til at fortælle om deres Bryllupsrejse. De var nu næsten ved Enden af deres Rejse og skulde bo i Denver. Hun vidste ikke, hvordan hun vilde synes om Byen. Tarvin fortalte hende, hvordan hun vilde synes om den. Han garanterede for Denver, forgyldte den og udstyrede den med alle de mest fortryllende Egenskaber; han gjorde den til en ren Drømmeby, som rettelig hørte hjemme i et østerlandsk Æventyr. Saa priste han Butikkerne og Teatrene. Han sagde, at New Yorks Teatre ikke var noget i Sammenligning med dem, men hun skulde nu alligevel se deres Teater i Topaz! Han haabede da, at de vilde blive et Par Dage i Topaz?

Tarvin skulde nok lade være at rose Topaz paa samme klodsede Maade, som han roste Denver. Det lykkedes ham at antyde, at den besad en særlig Tiltrækningskraft, og da han havde givet hende et Indtryk af, at det var den smukkeste, eleganteste og mest velhavende By i hele Vesten, gik han straks over til et andet Emne. Men de fleste af deres Emner var mere personlige, og medens han diskuterede dem med hende, stak han Følehornene frem, snart i den ene snart i den anden Retning, i Begyndelsen for at finde fælles Interesser, senere for at opdage hendes svage Punkt. Han vilde vide, hvordan man skulde faa Indflydelse paa hende. Det var nemlig Vejen til at faa Indflydelse paa Præsidenten, det havde han set, i samme Øjeblik som han traadte ind i Salonen.

Han kendte hendes Historie og havde endog kendt hendes Fader, som havde ejet et Hotel, hvor han havde boet, en Gang da han var i Omaha. Han spurgte hende om det gamle Hus, og om der var kommet en anden Vært, siden han havde været der. Hvem havde det nu? Han haabede, at de havde beholdt Overkelneren. Og Kokken? Hans Tænder løb i Vand, naar han tænkte paa den Kok. Hun lo, og de var straks paa en fortrolig Fod med hinanden. Hun havde tilbragt sin Barndom i det Hotel. Hun havde leget i Vestibulen og Korridorerne, hun havde hamret paa Klaveret i Salonen og spist Bolsjer i Kontoret. Hun kendte den Kok — kendte ham personlig. Han havde givet hende Kager til at tage med op i Seng. Jo vist saa, han var der endnu!

Der var noget smittende ved Tarvins frimodige, elskværdige Væsen, ved hans Beredvillighed til at lade sig more og hans ligesaa store Beredvillighed til at bidrage til den almindelige Munterhed, og der var noget indsmigrende i hans hjertelige, mandige Væsen, hans tillidsfulde, glade Mine, hans sunde, frejdige Maade at tage Livet paa. Han nærede den største Velvilje overfor alle Mennesker. Han var Helfætter til hele Menneskeslægten og kødelig Broder til dem af den, som han kendte personlig — det vil sige, hvis de vilde anerkende Slægtskabet.

Han og Fru Mutrie var snart de bedste Venner af Verden, og hun tog ham med sig hen til Karnapen for Enden af Vognen, for at han skulde vise hende de særlig interessante Punkter i Arkansas Grand Cañon. Præsidentens Vaggon var den bageste i To-

get, og de saa' gennem den store Spejlglasrude, hvormed Vognen endte, ud paa det forsvindende Jernbanespor, der bugtede sig som en smal Stribe mellem de kolossale, ærefrygtindgydende Klippevægge. De bøjede sig helt ned for at faa Øje paa de tunge Stenmasser, der hang højt over Hovederne paa dem, og de kigede tilbage paa det himmelstormende Kaos af Klippeblokke, som aabnede sig for at lade dem slippe igennem, men derefter igen uforsonligt lukkede sig, saa snart de var kommet forbi. Med vanhellig Fart hastede Toget gennem al denne Skønhed, Ruinerne af Urtidens Storhed, og det var næsten som et Mirakel, at det fandt Fodfæste paa den haarfine Skillelinje, indvundet i Bunden af Kløften fra Floden paa den ene Side og Klippen paa den anden. Nu og da mistede Fru Mutrie Balancen, naar Toget beskrev en af sine talløse, skarpe Kurver, og ved saadanne Lejligheder maatte hun gribe fat i Tarvin for ikke at falde. Det endte med, at han bød hende sin Arm, og dér stod de saa og vuggede i Takt med Togets Bevægelser, Tarvin med skrævende Ben, for at de kunde staa lidt sikrere, medens de stirrede op paa de uhyre Spir og stolte Stenhøje, som stod vaklende, i svimlende Højde, over deres Hoveder.

Gang paa Gang gav Fru Mutries Forbavselse og Beundring sig Udslag i de dæmpede Udraab, hvormed Kvinder anser det for passende at hilse Naturen i dens mest storslaaede Former, og hver Gang endte dette Udraab i en halvt forskræmt Mumlen. Hendes overfladiske Natur følte sig kuet og trykket af dette Syn, og hun blev tavs og stille, næsten som om hun

kunde have staaet Ansigt til Ansigt med Døden; hun kunde ikke lade være med at kokettere med Tarvin, men det var et mekanisk, halvt forknyt Koketteri, og da de endelig var ude af Cañon'en, udstødte hun et Lettelsens Suk, greb halvt fortrydelig fat i ham og trak ham med sig tilbage til Salonen. Sheriff sad stadig og udbredte sig over Topaz' Fortrin for Præsidenten, som knap nok hørte paa ham og ikke havde Øjnene fra Glasruden. Hans Kone klappede ham paa Skulderen og hviskede ham noget i Øret, og han tog mod hendes Kærtegn med en Mine som en genert Bussemand. Saa fløj hun hen til den Stol, hvor hun for lidt siden havde siddet, og sagde til Tarvin, at han skulde fortælle noget morsomt, og Tarvin fortalte meget beredvilligt om en Mineekspedition, han en Gang havde foretaget i Landet over Cañon'en. Han havde ikke fundet, hvad han søgte, nemlig Sølv, men han havde fundet nogle ret sjældne Amethyster.

»Det mener De da ikke! Aah, De er storartet! Amethyster? Virkelige, levende Amethyster? Jeg troede ikke, der var Amethyster i Colorado.«

Et sælsomt Lys tændtes i hendes Øjne, lidenskabeligt, længselsfuldt. Tarvin slog øjeblikkelig ned paa det Udtryk. Var *det* hendes svage Punkt? Hvis det var — han vidste en Mængde om Ædelstene. Udgjorde Ædelstene ikke en Del af de naturlige Indtægtskilder i Landet omkring Topaz? Han kunde tale om Ædelstene med hende, til Sol gik i Bjerge. Men vilde det hjælpe til at faa de tre C'er til Topaz? En vild Idé om at faa Handelskamret til at vedtage at

give Fru Mutrie en Diamanttiara i Brudegave, fløj gennem hans Hjerne, men blev ligesaa hurtigt forkastet. Det var ikke den Slags Folkegaver, som skulde hjælpe Topaz. Det, der skulde gøre Udslaget, var en enkelt Mands diplomatiske Evner, hans behændige, veludtænkte Elegance, hans stilfærdige, venskabelige Udnyttelse af Chancerne, hans sikre Føling i Fingerspidserne — en let Berøring hist og en let Berøring her — og saa et kraftigt Greb — kort sagt, noget som intet Menneske paa hele Guds grønne Jord kunde gøre, undtagen Nicholas Tarvin. Han saa' sig selv føre de tre C'er om ad Topaz, triumferende, sejerstolt, uventet, og anbringe den dér uden Hjælp fra andre end samme Tarvin; han saa' sig selv som Grundlæggeren af den Bys Fremtid, som han elskede saa højt. Han saa' Rustler ydmyget i Støvet og Ejermanden af en vis Grund paa tyve acres som Millionær. Hans Tanker dvælede kærligt ved denne Grund paa tyve acres; de Penge, han havde købt den for, var ikke kommet af sig selv, og Forretning var i sidste Instans Forretning. Men hans egen Grund og Planen om at sælge en Del af den til Stationsbygning for de tre C'er, naar Jernbanen kom, og afhænde Resten som Byggegrunde efter Façaden, var kun underordnede Akkorder i den Glædessymfoni, som klang i hans Hjerte. Hans skønneste Drømme gjaldt Topaz. At Spekulanter selv i Reglen skummede Fløden, naar deres Spekulationer lykkedes, det var en sideordnet Betragtning.

Han saa' paa Fru Mutries Hænder og lagde Mærke til, at hun havde nogle meget sjældne Ringe.

Der var ikke særlig mange, men Stenene var pragtfulde. Han tillod sig at beundre den vældige Diamant, som hun havde paa venstre Haand, og da de kom i Snak om ædle Stene, tog hun Ringen af og viste ham den. Hendes Fader havde købt den af en tragisk Skuespiller, som havde gjort daarlige Forretninger i Omaha, efter at han i Forvejen havde spillet for tomt Hus i Denver, Topeka, Kansas City og St. Jo. For Pengene havde han kunnet betale Selskabets Rejse tilbage til New York, og det var den eneste Gavn, som denne Diamant nogen Sinde havde gjort sine forskellige Ejermænd. Skuespilleren havde vundet den fra en Spiller, som havde dræbt en Mand, han var kommet i Klammeri med for samme Diamants Skyld, og Manden, som havde ladet Livet for den, havde købt den for en lav Pris af en uærlig Kontorist hos en Købmand, der handlede med Diamanter.

»For at gøre Historien fuldkommen burde den have været smuglet ud af Minerne i Kimberley eller et andet Sted og solgt til en Diamanthandler!« sagde hun. »Synes De ikke ogsaa, Hr. Tarvin?«

Hun fremsatte alle sine Spørgsmaal med svagt løftede Øjenbryn og et indtagende Smil, og Tarvin var ikke sen til at give det bekræftende Svar, som hun aabenbart ventede. Hvis Fru Mutrie havde forlangt det, vilde han være gaaet ind paa en Hypothese, som satte Galileos og Newtons Opdagelser ud af Spillet. Han sad stiv og anspændt, opfyldt af sin store Plan, aarvaagen, afventende, som en Hund, der er paa Spor efter sit Bytte.

»Jeg ser sommetider ind i den for at prøve, om den ikke skulde afspejle de Forbrydelser, den har været Vidne til,« sagde hun. »Det er saadan dejlig uhyggelige Forbrydelser, især Mordet, synes De ikke ogsaa, Hr. Tarvin? Men hvad jeg bedst kan lide ved den, er nu alligevel selve Stenen. Det er en dejlig Sten, ikke sandt? Papa sagde altid, at det var den smukkeste Sten, han nogen Sinde havde set, og i Hoteller ser man ellers mange gode Diamanter.« Hun sad et Øjeblik og saa' kærligt ind i Diamantens klare Dybder. »Aah, der er ingenting som en smuk Sten — absolut ingenting!« hviskede hun. Hendes Øjne lyste, og Tarvin lagde pludselig Mærke til, at der var kommet en alvorlig, selvforglemmende Klang i hendes Stemme. »Jeg kunde blive ved at se paa en virkelig smuk Sten, saa længe det skulde være, og jeg bryder mig ikke synderlig om, hvad det er for en Sten, naar den blot er fuldkommen. Papa vidste, hvor meget jeg holdt af Stene, og han handlede altid med de Folk, som kom til Hotellet. Handelsrejsende er stærke i Ædelstene, men de kan ikke altid kende en god Sten fra en daarlig. Papa gjorde tidt gode Forretninger,« tilføjede hun eftertænksomt og kneb den smukke Mund sammen, »men han vilde aldrig tage andet end det bedste, og saa byttede han dem, naar han kunde, bort for noget bedre. Han gav tidt to, tre Stene med en lille, bitte Fejl for én virkelig god Sten. Han vidste, at det var det eneste, jeg rigtig brød mig om. Aah, jeg elsker Stene! De er bedre end Mennesker. Man har dem altid ved Haanden, og de er altid lige smukke.«

»Hvis De virkelig bryder Dem om den Slags Ting, saa tror jeg nok, jeg kender et Halsbaand, som De vilde synes om,« sagde Tarvin roligt.

»Gør De det?« sagde hun, og hendes Ansigt straalede. »Hvor er det?«

»Det er meget langt borte.«

»Aah — *Tiffany!*« udbrød hun foragteligt. »Jo, jeg kender Dem!« tilføjede hun, med sit gamle, kunstlede Tonefald.

»Nej. Længere borte.«

»Hvor?«

»Indien.«

Hun stirrede et Øjeblik interesseret paa ham. »Fortæl mig, hvordan det ser ud!« sagde hun. Hendes hele Holdning og Tonefald var nu igen som forvandlet — det var tydeligt, at der ialfald var ét Emne, som hun kunde tage alvorligt. »Er det virkelig saa dejligt?«

»Førsteklasses!« sagde Tarvin.

»Aah,« sagde hun, »De maa ikke pine mig. Hvad er det af?«

»Aah, Diamanter, Perler, Rubiner, Opaler, Turkiser, Amethyster, Safirer, et helt Tov af dem. Rubinerne er saa store som en knyttet Næve, Diamanterne er som Hønseæg. Det er mere værd end Løsesummen for en Konge.«

Hun snappede efter Vejret og sad en Stund ganske tavs. Saa udstødte hun et lille Suk og et Øjeblik efter et sagte »Aah!« smægtende, undrende, længselsfuldt. »Og hvor er det saa?« spurgte hun pludselig rask.

»Det hænger om Halsen paa et Gudebillede i Provinsen Rajputana. Har De Lyst til det?« spurgte han med sammenbidte Tænder.

»Ja!« svarede hun og lo.

»Saa skal jeg skaffe det til Dem.«

»Jasaa, skal De det!« sagde hun og spidsede Munden.

»Det skal jeg!« gentog Tarvin.

Hun lagde det kønne, blonde Hoved tilbage mod Stoleryggen og lo til de malede Engle paa Loftet i Vognen. Hun lagde altid Hovedet tilbage, naar hun lo — det viste hendes Hals.

IV.

Præsidenten tog ind paa Hotellet ved Siden af Jernbanestationen i Topaz, og her blev han hele den næste Dag. Tarvin og Sheriff bemægtigede sig ham og viste ham Byen og, hvad de kaldte dens »naturlige Muligheder«. Tarvin lod Præsidenten holde sin Hest an, da han var redet med ham til et bestemt Punkt udenfor Byen, og midt ude paa den aabne Slette, Ansigt til Ansigt med de snedækte Bjerge, udbredte han sig over, hvor forstandigt og nødvendigt det vilde være at gøre Topaz til Endestation for en Forgrening af den nye Jernbane og at anbringe Trafikchefen, Værkstederne og Lokomotivremisen netop paa dette Sted.

I sit Hjerte vidste han, at Præsidenten var en afgjort Modstander af den Tanke overhovedet at føre Jernbanen om ad Topaz; men han foretrak at lade, som om selve Hovedspørgsmaalet slet ikke eksisterede. Det var i Virkeligheden langt lettere at bevise, at Topaz skulde gøres til Knudepunkt og Endestation for en Sidelinje, end det var at bevise, at den burde være en Station paa Linjen de tre C'er. Hvis den skulde være noget, maatte det være et Knude-

punkt; Vanskeligheden var blot at bevise, at den overhovedet skulde være noget.

Tarvin kendte Topaz' Stilling baade forfra og bagfra, næsten lige saa godt som han kendte den lille Tabel. Han var ikke for ingenting Formand for Handelskamret og Direktør for et Ejendoms- og Landforbedringsselskab, startet med en Kapital af 1 Million Dollars, hvoraf 2000 Dollars var indbetalt. Alle de solide Mænd i Byen var med i Tarvins Selskab; det ejede de aabne Landstrækninger fra Topaz til Foden af Bjergkæden og havde lagt dem ud til Gader, Avenuer og offentlige Pladser. Man kunde se det hele paa et Kort i Selskabets Kontor paa Connecticut Avenue, som var udstyret med Egetræspaneler, Parketgulv, tyrkiske Tæpper og Silkedraperier. Der kunde man købe Grunde, hvor man selv vilde, indenfor en Omkreds af en halv Mil, og vi skylder Sandheden at sige, at Tarvin havde adskillige Grunde at sælge. Det, at han i Reglen havde Grunde at sælge, havde lært ham baade det værste og det bedste, som kunde siges om Topaz og Omegn; og han vidste nøjagtig, hvad han kunde faa en bestemt Mand til at tro om den.

Han vidste for Eksempel godt, at Rustler ikke blot havde rigere Miner i sin umiddelbare Nærhed end Topaz, men at den havde et Mineopland bagved sig, med uudforskede og fabelagtige Rigdomme, og han vidste, at Præsidenten vidste det.

Han var endvidere ikke uvidende om forskellige andre Ting — som for Eksempel at Minerne omkring Topaz var meget ordentlige, men ikke noget

særligt i en Egn, der var saa rig paa Mineralier, og at Byen, skønt den laa midt i en stor, vel overrislet Dal og midt i et udmærket Kvægland, havde forholdsvis faa Fortrin frem for en Mængde andre Byer. Kort sagt, Topaz »naturlige Muligheder« var ikke af en saadan Beskaffenhed, at den med Rette kunde forlange at blive gjort til et stort Jernbanecentrum, saaledes som han gerne vilde give det Udseende af.

Privat var Tarvin af den Mening, at Topaz var som skabt til at være Jernbanecentrum, og at den Maade, hvorpaa man lettest kunde fremme dens Interesser, var at *gøre* den til et Jernbanecentrum. Denne Teori, som ikke kunde tilpasses efter noget logisk System, naaede han til ad fuldkommen fornuftmæssig Vej, nemlig paa følgende Maade: Topaz var overhovedet ingen Virkelighed — Topaz var et Haab. Godt! Og naar man i Vesten ønskede at gøre den Slags Haab til Virkelighed, hvordan bar man sig saa ad? Jo, man fik selvfølgelig andre Folk til at tro paa dem. Topaz var værdiløs uden de tre C'er? Hvad Værdi havde den da for de tre C'er? Aabenbart den Værdi, som de tre C'er vilde give den.

Hvad Tarvin kunde forpligtige sig til over for Præsidenten, var altsaa dette: Hvis han vilde give dem deres Chance, vilde de vise sig hans Tillid værdige, og han hævdede, at det i Virkeligheden var alt, hvad nogen By kunde love. Det, Præsidenten skulde skønne om, var, hvilken af de to Byer der efter al Sandsynlighed kunde gøre bedst Brug af den Lejlighed, som blev budt den — Topaz eller Rustler — og han hævdede, at det kunde der ikke være Tvivl

om. Naar man saa' rigtig paa det, sagde han, saa var det dog Befolkningens Karakter, det kom an paa. Folkene i Rustler var døde — ja, og begravede med. Det vidste alle Mennesker, der var ingen Handel, ingen Vindskibelighed, intet Liv, ingen Energi, ingen Penge i Rustler. Men se nu Topaz! Præsidenten kunde faa et Indtryk af Befolkningens Karakter bare ved at gaa gennem Gaderne. Her var de lysvaagne. De vilde noget. De troede paa deres By, og de var rede til at ofre deres Penge paa den — Præsidenten behøvede blot at sige, hvad han ventede sig af dem. Derefter begyndte han at beskrive den Plan, han havde om at faa et af de store Denverske Smelteværksteder til at oprette en Filial i Topaz; han sagde, at han havde en Kontrakt med et af dem i sin Lomme, som kun var betinget af, at de tre C'er kom den Vej. Selskabet kunde ikke træffe et lignende Arrangement med Rustler, det vidste han. For det første havde Rustler ingen »Flus«. Folkene fra Smelteværkstederne var kommet derop fra Denver paa Topaz' Bekostning, og de havde selv anerkendt Rigtigheden af Topaz' Paastand om, at Rustler ikke kunde finde passende »Flus« til at smelte i sin Erts indenfor en Afstand af femten miles — med andre Ord, ikke paa denne Side af Topaz.

Tarvin gik videre og sagde, at alt, hvad Topaz trængte til, var at faa sine Produkter ført ud til den Mexikanske Havbugt, og det skulde de tre C'er hjælpe den til. Præsidenten havde maaske hørt den Slags Paastande før, for den kolossale, let gennemskuelige Frækhed aflokkede ham ikke engang et Svar. Man

havde Indtryk af, at han stillede sig paa samme Standpunkt over for det som over for alle de andre Argumenter, der blev ført i Marken — nemlig at han vendte det døve Øre til. En Jernbanepræsident, som forsøgte at skifte Sol og Vind lige mellem to konkurrerende Byer, kunde da ikke nedlade sig til at spørge, hvilke naturlige Produkter Topaz havde, som der skulde skaffes Afløb for til den Mexikanske Havbugt. Men hvis Mutrie havde gjort det Spørgsmaal, saa vilde Tarvin, uden at rødme, have svaret: »Rustlers«. Han antydede nok saa ugenert dette i det Forslag, som han i næste Øjeblik fremkom med, i Form af en Indrømmelse. Hvis Jernbanen ønskede at udnytte de Rigdomme af Mineralier, som fandtes i Landet bag Rustler, saa vilde det være den simpleste Sag af Verden at sende en Sidelinje derop for at hente Metallet ned til Smelteriet i Topaz. Rustler havde en vis Betydning for Jernbanen som Minecentrum, det vilde han ikke forsøge at benægte. Men en Mineralbane kunde hente Ertsen ned lige saa godt som nogen Hovedlinje, skaffe den samme Trafik for Jernbanen og tilfredsstille alle Rustlers rimelige Fordringer, samtidig med at Trafikcentret kom til at ligge dér, hvor det i Følge de naturlige Betingelser burde ligge.

Han var saa dristig at spørge Præsidenten, hvordan han havde tænkt sig, at Toget skulde faa tilstrækkelig Damp og Fart paa til at komme over Passet, hvis de virkelig gjorde Rustler til Endestation og lod Togene skifte Lokomotiv dér. De var jo allerede et godt Stykke oppe i Bjergene, og som praktisk

Jernbanemand maatte Præsidenten vide, at Lokomotiverne ikke kunde starte fra Rustler. Den stærke Stigning, som begyndte i selve Byen, og som Toget maatte følge for at komme væk fra Stedet, var i sig selv tilstrækkelig til at udelukke Tanken om at gøre den til Endestation. Hvis Lokomotiverne var saa uheldige at køre fast paa Stigningen, hvilke Summer troede han saa ikke, det vilde koste mellem Aar og Dag at drive tunge Tog op ad et højt Bjerg, med en stejl Skrænt som Udgangspunkt? Hvad de tre C'er skulde have som Endestation og Udgangspunkt, lige før de skulde til at kravle over Passet, det var netop et Sted som Topaz, der var bestemt til det Brug fra Naturens Haand, bygget som den var midt ude paa en Slette, hvor Jernbanen først kunde køre fem miles over jævn Grund, før den gav sig i Kast med Bjergene.

Dette Spørgsmaal fremsatte Tarvin med den Varme og den Følelse af Lettelse, som fødes af Bevidstheden om at have i det mindste én stor, uomtvistelig Kendsgerning at falde tilbage paa. Det var i Virkeligheden hans bedste Argument, og han saa', at det havde fæstnet sig i Præsidentens Bevidsthed, da denne i Tavshed tog Tøjlerne og begyndte at ride tilbage til Byen. Men endnu et Blik paa Mutries Ansigt overtydede ham om, at han i selve Hovedsagen var kommet haabløst til kort. Visheden herom vilde have været frygtelig nedslaaende, hvis han ikke havde været forberedt paa at komme til kort. Han vidste nok, hvor han skulde hen for at opnaa det ønskede

Resultat, men før han greb til denne sidste Udvej, vilde han have forsøgt alt andet.

Tarvin lod kærligt Blikket hvile paa sin elskede By, medens de vendte Hestene og red tilbage til den Klynge Bygninger, som laa strøet, paa maa og faa, ud over Midten af Dalen. Jo, den kunde stole paa, at han nok skulde hjælpe den!

Det Topaz, han elskede, smeltede selvfølgelig sammen med og skilte sig igen ud fra det virkelige Topaz, altsammen med Nuancer saa fine, at de vanskelig lod sig udmaale. Hvorledes det virkelige Topaz forholdt sig til Tarvins Topaz eller til det Topaz, som enhver god Borger anerkendte og elskede, det var et Spørgsmaal, som ingen, der mente dem det vel, kunde ønske at gaa nærmere ind paa. For Tarvins Vedkommende var det umuligt at sige, hvor den virkelige Tro hørte op, og Viljen til at tro tog dens Plads. Alt, hvad han vidste, var, at han troede paa Topaz, og han vilde have hævdet, at den bedst mulige Grund til at tro paa Topaz var, at den trængte haardt til, at nogen skulde tro paa den. Det at den trængte til det, vilde kun have været en Grund mere til at holde af den.

For den, som var vant til Øststaternes ordnede Byer, maatte Topaz synes en gudsforladt, ufærdig Samling ujævne Træbygninger, som laa og skravlede midt ude paa den aabne Slette. Men dette var blot endnu et Bevis for, at man kun kan se, hvad man ønsker at se. I Tarvins Øjne frembød den nemlig et helt andet Skue, og han vilde ingenlunde have takket den Besøgende østfra, som havde grebet til

den Udvej at rose Bjergene med de snedækte Toppe, der som en uhyre Kreds indrammede Dalen. Manden østfra kunde faa Lov til at beholde sin Mening om, at Topaz kun var en mørk Plet paa et smukt Maleri; for Tarvin var Maleriet Topaz med Omegn, og Omegnen var udelukkende til for Topaz' Skyld. Det var en af dens naturlige Fordele — noget, som tilhørte den alene, ligesom dens Klima, dens høje Beliggenhed og dens Handelskammer.

Han udpegede de større Bjerge for Præsidenten, medens de red; han viste, hvor den store Overrislingskanal førte Vandet ned fra Højderne, og hvor det blev ledet hen i Skyggen for Foden af Bjergene, før det begyndte paa sin Vandring hen over Sletten til Topaz; han fortalte, hvor mange Patienter der var i Hospitalet — hans Sømmelighedssans forbød ham at udbrede sig over deres Talrighed — som Bevis for, at Byen virkelig befandt sig i en Opgangsperiode; og da de kom ind i Gaderne, foreviste han Operaen, Posthuset, Kommuneskolen og Retslokalet med samme Beskedenhed som den, hvormed en ung Moder fremviser sin Førstefødte.

Det var mindst lige saa meget for at slippe fri for sine egne Tanker som for at gøre det mest mulige ud af Topaz' Fortrin, at han ikke forskaanede Præsidenten for en eneste af alle disse Ting. Hele Tiden medens han talte sit elskede Topaz' Sag, havde en anden Stemme lydt i hans Indre, og i den øjeblikkelige Følelse af at have lidt et Nederlag vendte Tanken om et andet Nederlag tilbage med fornyet Bitterhed; for siden han var kommet tilbage, havde han set

Kate og vidste, at intet uden et Mirakel kunde forhindre hende i at rejse til Indien, inden tre Dage var omme. Opfyldt af Foragt over for den Mand, som alene kunde forhindre det, men ikke gjorde det, saavel som af Harme og Fortvivlelse havde han tilsidst talt rent ud til Sheriff og ved alt, hvad der var ham helligt, besvoret ham at sætte en Stopper for dette Djævelskab. Men der findes Laser saa slatne, at ingen Stivelse kan bide paa dem, og skønt Sheriff var saa inderlig villig til at gøre alt, hvad man forlangte af ham, kunde han ikke indblæses Styrke udefra, skønt Tarvin tilbød ham alle de Kræfter, han selv raadede over. Samtalen med Kate og den derpaa følgende frugtesløse Forhandling med hendes Fader havde givet ham en pinlig Følelse af Magtesløshed, som intet uden en stor Sejr i en anden Retning kunde befri ham for. Han tørstede efter Sejr, og det havde gjort ham helt godt at gøre Indhug paa Præsidenten, selvom han i Forvejen havde haft den Fornemmelse, at han nødvendigvis maatte komme til at lide et Nederlag over for ham.

Han kunde glemme Kate, saa længe han kæmpede for Topaz, men saa snart han havde taget Afsked med Mutrie, vendte Tanken om hende tilbage med nagende Styrke. Hun havde lovet at være med paa den Tur til de varme Kilder, som han havde arrangeret samme Eftermiddag — ellers vilde han have været mest tilbøjelig til at lade Topaz klare sig selv under Resten af Præsidentens Besøg. Nu derimod saa' han i denne Tur til Kilderne et sidste svagt Haab. Det var hans Mening endnu en Gang at tale til Kate

og at se at komme til en Forstaaelse med hende; for han vilde ikke tro paa sit Nederlag, og han kunde ikke tænke sig, at hun virkelig vilde rejse.

Meningen med denne Tur til de varme Kilder var at vise Præsidenten og hans Frue, hvilken Fremtid Topaz, saafremt alt andet skulde slaa fejl, vilde have som Rekreationssted om Vinteren, og de havde lovet at tage derud sammen med det Selskab, som Tarvin i Huj og Hast havde samlet. Han vilde, som sagt, benytte sig af Lejligheden til at faa en lille Samtale i Enerum med Kate, og i den Hensigt havde han inviteret tre Mænd foruden Sheriff — Postmester Maxim, Heckler, som var Redaktør for *Topaz Telegram* (begge var Kolleger af ham i Handelskamret) og en elskværdig ung Englænder ved Navn Carmathan. Han ventede, at de til en vis Grad skulde besørge Underholdningen af Præsidenten, saaledes at han kunde faa en halv Times Samtale med Kate, uden at derfor Mutries Indtryk af Topaz forringedes. Han var kommet til at tænke paa, at Præsidenten nu muligvis kunde være moden til at se Byen fra et nyt Synspunkt, og Heckler var netop Manden for at give ham dette nye Synspunkt.

Carmathan var kommet til Topaz for to Aar siden, i sin Egenskab af »yngre« Søn som var udvandret til Amerika for at drive Kvægavl, udstyret med en Ridepisk, lange Støvler og 2000 Dollars i rede Penge. Pengene havde han sat til, men han vidste nu, at man ikke bruger Ridepisk til at drive Kvæg med, og for Øjeblikket udnyttede han denne Viden, foruden hvad anden Kundskab han havde samlet sig

om dette Emne, som Cowboy paa en nærliggende Kvægfarm. Han tjente 30 Dollars om Maaneden og bar sin Skæbne med den filosofiske Ro, der falder saa naturligt for Vestens Beboere, baade Indvandrerne og Landets egne Børn. Kate kunde godt lide ham, dels for hans Stolthed, der ikke tillod ham at gribe til den nærliggende Udvej at skrive hjem efter Penge, dels paa Grund af forskellige andre Ting, og paa den første Halvdel af Rideturen til de varme Kilder red de Side om Side, medens Tarvin henledte Hr. og Fru Mutries Opmærksomhed paa de høje Klipper, som Vejen her snoede sig imellem. Han viste dem ogsaa Minerne, som var gravet ned i Klippens Overflade, højt over Hovederne paa dem, og forklarede dem de genealogiske Dannelser med den rent praktiske Viden, som man træffer hos Folk, der køber og sælger Miner. Vejen gik langs den Jernbanelinje, som allerede løb gennem Topaz, og fra Tid til anden skar den selve Banelegemet — Tarvin sagde akkurat i samme Vinkel, som de tre C'er vilde vælge, naar de en Gang kom saa vidt. En Gang arbejdede et Tog sig forbi dem og slæbte sig tungt op ad Skraaningen til Byen. Kløften, hvori de red, var den første Indsnævring af Bjergene, som derefter paany udvidede sig og atter mødtes i de store Klipper i Cañonen tyve miles længere nede, hvor de stod og nikkede til hverandre over det gabende Svælg. Det maleriske Klippedrag over deres Hoveder hævede sig i underlige, forvredne Fjeldhamre eller gik pludselig ned og op igen i himmelstormende Klippetoppe; men for Størstedelen var det ikke andet end Klippemur —

blaa og brun, violet og purpurrød, umbrabrun, okkergul og de mellemliggende fine Nuancer.

Tarvin holdt sin Hest an og anbragte sig ved Siden af Kate. Carmathan, som var hans gode Ven, gjorde øjeblikkelig Plads for ham og red hen til de andre, der var lidt i Forvejen. Kate saa' op paa ham med et Blik, som om hun vilde bede ham forskaane dem begge for en Fortsættelse af en ørkesløs Strid; men der var et haardt, bestemt Udtryk om Tarvins Mund, og selv en Engels Røst vilde i dette Øjeblik intet Indtryk have gjort paa ham.

»Det trætter dig at blive ved at tale om det samme, Kate, det ved jeg saa godt. Men jeg er nødt til at tale om det — jeg maa frelse dig!«

»Det nytter ikke noget, Nick!« svarede hun blidt. »Det er netop min Frelse at rejse derover — den eneste Ting, jeg har Lyst til at gøre. Naar jeg tænker paa det, saa forekommer det mig næsten, som om det er det, jeg er bleven sendt ind i Verden for at gøre. Vi bliver allesammen sendt ind i Verden for at gøre et eller andet, selvom det er aldrig saa smaat og ligegyldigt, tror du ikke ogsaa, Nick? Jeg er nødt til at gøre det, Nick. Gør det let for mig.«

»Jeg vil — lade mig hænge, om jeg vil! Jeg vil netop gøre det svært for dig — det er jo det, jeg er her for. Alle andre bøjer sig for din lille, nedertrægtige Vilje. Din Fader og Moder lader dig gøre, som du vil. De aner ikke, hvad det er, du er ved at udsætte dit dyrebare Hoved for. Jeg kan ikke give dig et andet Hoved i Stedet. Kan du? Det gør mig saa rasende, ja, rigtig modbydelig!«

Kate lo.

»Det er meget rigtigt, at det gør dig modbydelig, Nick. Men det har ikke noget at sige for min Skyld. I Grunden synes jeg, det er dejligt, at du bryder dig om det. Hvis der var nogen, som kunde faa mig til at blive hjemme, saa skulde det være dig. Du tror mig jo nok, naar jeg siger det, gør du ikke ogsaa?«

»Jo, jeg gør, og selvfølgelig takker jeg dig ovenikøbet. Men hvad Gavn kan det gøre mig? Det er ikke Tro, jeg trænger til, det er dig.«

»Jeg ved det, Nick, jeg ved det! Men Indien trænger endnu mere til mig — eller maaske ikke til mig, men til hvad jeg kan gøre, og hvad Kvinder som jeg kan gøre. Der lyder et Raab fra Makedonien: »Kom og hjælp os!« og saa længe jeg hører det Raab, vil jeg ikke kunne finde Glæde i noget andet. Jeg kunde sagtens gifte mig med dig, Nick, det vilde være let nok, men med det Raab lydende i mine Øren vilde mit Liv være en Pine, hver Time paa Dagen.«

»Jamen, det er nu alligevel lige haardt nok for mig!« indskød Tarvin, medens han bedrøvet saa' op paa Klipperne over deres Hoveder.

»Aah nej, det har du ikke noget med at gøre.«

»Jo,« svarede han med sammenknebne Læber, »det er netop det, jeg har.«

Hun kunde ikke undertrykke et lille Smil ved Synet af hans Ansigt.

»Jeg vil aldrig gifte mig med nogen anden, Nick, hvis det kan hjælpe dig at vide det!« sagde hun, og

der var pludselig kommet en mild og blød Klang i hendes Stemme.

»Men du vil ikke gifte dig med mig?«

»Nej,« sagde hun ligefrem, med fast, rolig Stemme.

Et Øjeblik grublede han over hendes Svar, medens bitre Tanker opfyldte hans Sind. De red i Skridtgang, men pludselig lod han Tøjlen glide ned paa Hestens Hals og sagde: »Ja, ja da, saa taler vi ikke mere om mig! Men det er ikke lutter Egenkærlighed, lille Kate! Jeg vilde ganske vist ogsaa have dig til at blive for min egen Skyld, fordi jeg længes efter dig, efter altid at være i din Nærhed, ja, og jeg trænger til dig — trænger til dig, siger jeg, men det er ikke derfor, jeg beder dig blive. Det er, fordi jeg ikke kan udholde den Tanke, at du, en ubeskyttet, ung Pige, skal styrte dig ud i alle de Farer og alle de Rædsler. Jeg kan ikke sove om Nætterne for at tænke paa det. Jeg tør ikke tænke paa det. Det er forfærdeligt. Det er modbydeligt. Det er saa usigelig meningsløst. Du kan ikke gøre det.«

»Jeg har ikke Lov til at tænke paa mig selv!« svarede hun med skælvende Stemme. »Jeg maa tænke paa *dem*.«

»Jamen *jeg* har da Lov til at tænke paa *dig!* Og hvad du saa siger, faar du mig ikke til at tænke paa nogen anden. Du tager det altfor højtideligt. Min egen, kære Pige,« bad han, med dæmpet Stemme, »er du da sat til at afhjælpe al den Elendighed, der findes paa Jorden? Der findes ogsaa andre Steder, hvor der er Elendighed og Smerte? Kan du forhindre det?

Hvordan du saa bærer dig ad, er du nødt til at leve dit Liv med Millioners Smertensraab lydende i dine Øren. Det er vi alle nødt til at gøre. Vi kan slet ikke slippe bort fra det. Det er den Pris, vi maa betale, fordi vi et eneste lille Sekund vover at være lykkelige.«

»Jeg ved det, jeg ved det! Jeg vil ikke prøve paa at skaane mig selv. Jeg vil ikke prøve paa at holde det Raab ude.«

»Nej, men du vil prøve at standse det, og det er det, du ikke kan. Det er ligesom at forsøge at øse Verdenshavet tomt med et Øsekar. Du kan ikke gøre det. Men du kan ødelægge din egen Tilværelse ved at prøve, og hvis du bilder dig ind, at man kan komme tilbage og leve et forspildt Liv om igen, saa siger jeg, at det ikke er sandt. Aah, Kate, jeg beder ikke om noget for mig selv — eller rettere, jeg beder bare om det hele — men tænk en Gang imellem paa, naar du lægger dine Arme omkring Jorden og prøver at løfte den op med dine smaa, bløde Hænder, at det ikke alene er dit eget Liv, du ødelægger. Du Forbarmende, Kate, hvis du bare søger efter Elendighed, som du kan raade Bod paa, saa behøver du ikke at gaa længere end til, hvor vi nu staar. Du kan jo for Eksempel begynde med mig!«

Hun rystede bedrøvet paa Hovedet. »Jeg maa begynde, hvor jeg ser, det er min Pligt! Nick, jeg siger ikke, at jeg kan udrette ret meget overfor al den menneskelige Lidelse, der findes paa Jorden, og jeg siger heller ikke, at det er alle Menneskers Pligt at gøre, hvad jeg vil prøve at gøre, men for mig er

det det ene rigtige. Jeg ved det, og det er alt, hvad nogen af os kan vide. Aah, blot det at vide at Folk er en lille Smule bedre — om aldrig saa lidt — fordi man har levet!« udbrød hun, og hendes Øjne lyste af Begejstring. »At vide at man har gjort, selv den mindste lille Smule, for at mildne den Sorg og Lidelse, der ikke kan undgaas, det vilde være en herlig Følelse! Selv du maa føle det, Nick!« sagde hun og lagde blidt sin Haand paa hans Arm, medens de red sammen henad Vejen.

Tarvin kneb Læberne sammen. »Aah ja, jeg føler det!« sagde han fortvivlet.

»Men du føler ogsaa noget andet. Og det gør jeg med.«

»Saa føl det noget mere. Føl det nok til at betro dig til mig. Jeg skal skabe en Fremtid for dig. Du skal komme til at gøre alt det gode, du vil. Tror du, jeg vilde holde af dig, hvis du ikke var saa god? Men du skal begynde med at gøre godt imod mig.«

»Jeg kan ikke! Jeg kan ikke!« udbrød hun fortvivlet.

»Du kan slet ikke gøre andet. Du maa til syvende og sidst komme til mig. Tror du, jeg kunde udholde at leve, hvis jeg ikke troede det? Men jeg vil forskaane dig for alt det, der ligger imellem. Jeg vil ikke have, at du skal *drives* i Armene paa mig. Jeg vil have, at du skal komme af dig selv — og komme nu.«

I Stedet for at svare bøjede Kate blot Hovedet ned mod Ærmet paa Ridedragten og begyndte at græde

stille. Nick greb om den Haand, hvormed hun krampagtigt holdt fast i Saddelknappen.

»Kan du ikke det, min Elskede?«

Hun rystede heftigt paa det brune Hoved. Tarvin skar Tænder.

»Ja, ja da, saa snakker vi ikke mere om det!«

Han tog hendes Haand, der villig mødte hans, og talte kærligt til hende, som han kunde have talt til et bedrøvet Barn. Og i den Stilhed, der paafulgte, og som ingen af dem gjorde Forsøg paa at bryde, opgav Tarvin — ikke Kate, ikke sin Kærlighed til hende, ikke sin urokkelige Beslutning om at gøre hende til sin Hustru, men ethvert Forsøg paa at hindre hende i at rejse til Indien. Hun kunde rejse eller blive hjemme, som hun vilde. De vilde være to om det.

Da de naaede de varme Kilder, benyttede Tarvin sig af den første Lejlighed til at drage Fru Mutrie ind i en Samtale. Hun var meget imødekommende, og det lykkedes ham at faa hende trukket lidt til Side, medens Sheriff viste Præsidenten Vandet, som steg dampende frem af Jorden, Badene og den Plads, hvor de havde tænkt sig at lægge et Kæmpehotel. Kate, som heller end gerne vilde skjule sine røde Øjne for Fru Mutries skarpe Blik, blev hos sin Fader.

Da Tarvin havde ført Præsidentens Frue hen til Strømmen, som bruste forbi Kilderne for tilsidst at finde en Grav i Cañonen dybt nede, standsede han pludselig i Læ af en Klynge Bomuldsbuske.

»Har De virkelig Lyst til det Halsbaand?« spurgte han uden Indledning.

Hun lo igen, denne Gang en gurglende, lystig Latter, der som alt andet, hvad hun foretog sig, virkede en lille Smule kunstlet.

»Om jeg har Lyst til det?« gentog hun. »Selvfølgelig har jeg Lyst til det. Jeg har ogsaa Lyst til Maanen.«

Inden hun kunde sige mere, lagde Tarvin Haanden paa hendes Arm.

»Saa skal De ogsaa faa det,« sagde han bestemt.

Hun holdt op med at le og blev helt bleg, da hun saa', hvor alvorligt han tog det.

»Hvad mener De?« spurgte hun hastigt.

»Det vilde altsaa more Dem at faa det Halsbaand? De vilde være glad ved det?« spurgte han. »Hvad vilde De gøre for at faa det?«

»Kravle tilbage til Omaha paa Hænder og Fødder!« svarede hun med samme Alvor. »Kravle helt over til Indien.«

»Det er godt!« sagde Tarvin energisk. »Saa er det altsaa afgjort! Hør nu! Jeg vil gerne have de tre C'er til at gaa om ad Topaz. De vil have Halsbaandet. Skal vi handle?«

»Jamen, De kan da ikke—«

»Det er lige meget. Jeg skal nok holde min Del af Aftalen! Kan De holde Deres?«

»De mener —« begyndte hun.

»Ja,« sagde hendes Ledsager bestemt, »det gør jeg! Kan De klare det?«

Tarvin kæmpede en heftig Kamp for at undertrykke sin Ophidselse, som han stod foran hende og

ventede paa hendes Svar, med sammenbidte Tænder og Negle, der borede sig ind i Haandfladerne.

Hun lagde afværgende det lyse Hoved lidt paa Skæve, lukkede Øjnene halvt og betragtede ham med et dvælende, æggende Blik, som for at vise sin Overlegenhed.

»Ja, jeg tror nok, at Jim saa omtrent retter sig efter, hvad jeg siger,« sagde hun tilsidst med et drømmende Smil.

»Saa er det altsaa en Aftale?«

»Ja,« svarede hun.

»Lad os give hinanden Haanden paa det!«

De gav hinanden Haanden. Et Øjeblik stod de saaledes, Ansigt til Ansigt, og saa' hinanden ind i Øjnene.

»Og De vil virkelig skaffe mig det?«

»Ja.«

»De vil ikke lade mig i Stikken?«

»Nej.«

Han trykkede hendes Haand saa haardt, at hun udstødte et lille Skrig.

»Uha! Det gjorde ondt!«

»Ja, ja,« sagde han hæst, idet han slap hendes Haand, »saa er det altsaa en Aftale, og i Morgen rejser jeg til Indien.«

V.

Tarvin stod paa Perronen ved Rawut Station og saa' efter den Støvsky, der fulgte Bombay-Toget paa dets Fart bort fra Stationen. Da det var forsvundet, begyndte den ophedede Luft over Banens Grusdække igen paa sin afbrudte Dans, og Tarvin vendte sig om mod Indien, blinkende i Sollyset.

Det var forbavsende ligetil at gøre en Rejse paa fjorten Tusind miles. Han havde ligget stille paa et Skib i et vist Antal Dage, saa havde han forlagt Residensen til Toget, der havde ført ham fra Calcutta til Rawut, og hvor han havde ligget, i Skjorteærmer, saa lang han var paa det læderbetrukne Sæde. Rejsen var kun lang, forsaavidt som den holdt ham borte fra Kate, der havde været i hans Tanker, hver Time paa Dagen. Men var dette virkelig, hvad han var kommet hele den lange Vej for at se — den gule, øde Rajputana Ørken og det indknebne Perspektiv af Banelinjen? Saa var Topaz rigtignok langt hyggeligere, dengang da de havde faaet Kirken, Gæstgiveriet og de tre første Huse. Den Ensomhed, som her mødte hans Blik, fik ham til at gyse, for han kunde se, at de ikke havde til Hensigt at gøre mere ud

af det. Det var en Trøstesløshed, som var dobbelt trøstesløs, fordi det hele var saa afsluttet. Rawut var færdig, bevidst, absolut færdig. Den grundmurede Stationsbygnings strenge Soliditet, den tomme Perrons solide Murværk, det matematisk nøjagtige Bræt med Stationens Navn, intet af alt dette saa' nogen Fremtid i Møde. Ingen ny Jernbane kunde gavne Rawut. Den havde ingen Ærgerrighed. Den tilhørte Staten. Der var intet grønt, ingen Forjættelse om det Liv, der skaber Liv, inden for Rawut Stations Rækkevidde. Selv den lilla Slyngplante, som voksede op ad Stationsbygningen, var død af Mangel paa Pasning.

Tarvin blev forskaanet for den langt mere nagende Følelse af Hjemve ved et meget sundt lille menneskeligt Udbrud af Raseri. En enlig Mand, fed, brun, klædt i tyndt, hvidt Tøj og med en sort Fløjelskalot paa Hovedet, kom frem fra Bygningen. Stationsforstanderen, som i sin Person forenede hele den faste Stab paa Rawut Station, betragtede Tarvin som noget, der hørte til i Landskabet; han saa' ikke engang paa ham. Tarvin begyndte at føle en vis Sympati med Sydstaterne under Slavekrigen.

»Naar gaar det næste Tog til Rhatore?« spurgte han.

»Der er ingen Tog,« svarede Manden med en Kunstpause mellem hvert Ord. Han sendte denne Bemærkning ud i Rummet, ligegyldigt, uansvarligt som en Fonograf.

»Ingen Tog? Hvor er jeres Togliste? Hvor er jeres Rejseforer? Hvor er jeres Stifinder?«

»Slet ingen Tog af nogen Art.«

»Hvad Satan er De her saa for?«

»Min Herre, jeg er Stationsforstander ved denne Station, og det er forbudt at bande i Overværelse af Jernbaneselskabets Funktionærer.«

»Naa, saa det er De? Naa, saa det er De? Ja, saa hør da her, min Ven! De Stationsforstander for en lumpen Holdeplads, hvis De har Deres Liv kært, saa siger De mig, hvordan jeg kommer til Rhatore — og det i en Hurtighed!«

Manden tav.

»Naa, hvordan bærer jeg mig saa ad?« brølede Vesten.

»Hvad ved jeg?« svarede Østen.

Tarvin stirrede paa det brune Væsen i hvidt, begyndte ved hans Laksko, gik derfra videre til hans gennembrudte Strømper med de bugnende Lægge og endte ved Fløjelskalotten paa hans Hoved. Det lidenskabsløse Udtryk i Orientalerens Øjne, en Afglans fra de dybviolette Høje bag ved hans egen Stationsbygning, fik ham i et eneste Øjebliks Troløshed og Forknythed til at spekulere over, om nu virkelig ogsaa Topaz og Kate var alt det værd, som de kostede ham.

»Maa jeg se Deres Billet?« sagde Babu'en.

Det blev jo længer jo værre. Væsenet var her for at se Folks Billetter, og han vilde gøre, hvad han var sat til at gøre, selvom Folk elskede og kæmpede, fortvivlede og døde for hans Fødder.

»Hør nu!« raabte Tarvin. »Din blankpudsede Slubbert, din agatøjede Alabastersøjle —« han kom

ikke videre, for hans Stemme svigtede ham og blev til et rasende, fortvivlet Brøl. Ørkenen slugte det hele, baade Skældsord og Brøl, og Babu'en vendte sig om med uhyggelig Ro, bevægede sig gennem Døren ind i Stationsbygningen og lukkede den i Laas efter sig.

Tarvin fløjtede overtalende ind gennem Dørsprækken, medens han med løftede Øjenbryn stak Haanden ned i Lommen og raslede med en amerikansk Quarter og en Rupi. Vinduet til Billetkontoret blev aabnet en ganske lille Smule, og Babu'en viste en Tomme urokkeligt Ansigt.

»I Embeds Medfør skal jeg nu oplyse Deres Velbaarenhed om, at De kan komme til Rhatore via Oksekarre.«

»Find mig saa en Oksekarre!« sagde Tarvin.

»Giver Deres Velbaarenhed Procenter af Forretningen?«

»Selvfølgelig!« Den overbevisende Tone gjorde aabenbart Indtryk paa Hovedet under Fløjelskalotten.

Saa blev Vinduet slaaet ned. Noget efter, men ingenlunde lige straks, hørtes et langtrukkent Hyl — som en træt Troldmand, der paakalder et efterladende Genfærd.

»O Moti! Moti! O—oh!«

»Javist saa, Moti!« mumlede Tarvin, idet han, med Vadsækken i Haanden, svang sig over den lave Stenmur og gennem Billetlaagen traadte ind i Rajputana. Ved Udsigten til at komme i Bevægelse havde han genvundet sin sædvanlige Munterhed og Selvtillid.

Mellem ham og den mørkviolette Krans af Bjerge laa femten miles bølgende Land, med ujævne Klipper af rød Sandsten og oversaaet med vantrevne Træer — unyttigt, overladt til Tørke og Støv og saa farveløst som et Præriebarns solblegede Lokker. Langt over mod Højre kunde han se Sølvglimtet af en Saltsø og Storskov, der tegnede sig som en uformelig, blaa Taagemasse mod Horisonten. Mørk, trøstesløs, knugende, hensygnende under den brændende Sol slog den ham ved sin Lighed med hans egne Prærier, medens samtidig Uligheden vakte en Følelse af Hjemve i hans Bryst.

Pludselig viste der sig en Støvsøjle — det var næsten, som om den kom fra en Revne i Jorden, og da han saa' nærmere til, opdagede han, at den i Virkeligheden kom fra et Sted, hvor to af Slettens Bølger lukkede sig sammen og indeholdt en Landsby — og midt i denne Støvsøjle var en Oksekarre. Hjulenes Hvinen, som først lød ganske svag, blev stærkere og stærkere, efterhaanden som den nærmede sig, og blev tilsidst til det fuldvoksne Skrig, som Tarvin kendte saa godt fra, naar de pludselig lod Bremsen virke paa et Godstog, som kørte ned ad Skraaningen til Topaz. Men dette var ikke noget Godstog. Hjulene var lavede af den tykke Ende af Træstammer — for Størstedelen firkantede. Fire afbarkede Stænger udgjorde Hjørnerne i et fladt Legeme; Siderne var lavede af flettet Kokosvæv, og to Okser, lidt større end Nyfoundlændere og mindre end korthornede engelske Køer, trak et Køretøj, som kunde have rummet Halvdelen af, hvad én Hest kunde trække.

Karren kørte op for Stationsbygningen, og efter at Okserne en Stund havde betragtet Tarvin, lagde de sig ned. Tarvin satte sig paa sin Vadæk, støttede det pjuskede Hoved i sine Hænder og gav sin Munterhed frit Løb.

»Kør paa!« instruerede han Babu'en. »Aftal saa med ham! Jeg har ikke noget at haste efter!«

Og nu begyndte en larmende Scene, i Sammenligning med hvilken et Skænderi i en Spillebule i Leadville var den rene Børneleg. Stationsforstanderens Ligegyldighed faldt af ham som en Klædning, der rives bort af Vinden. Han deklamerede, gestikulerede og bandede, og Kusken, som var helt nøgen med Undtagelse af et blaat Klæde om Lænderne, gav ham ikke noget efter. De pegede paa Tarvin; det lod, som om de skændtes om hans Fødsel og Afstamning, eller maaske de blot anstillede Beregninger over hans Vægt — for Tarvins Skyld kunde det ligesaa godt være det ene som det andet. Og da de endelig syntes at være ved at komme til en fredelig Løsning af Spørgsmaalet, begyndte de forfra igen og gav sig paany til at klassificere ham og hans Rejse.

Tarvin applauderede begge Parter og pudsede den ene paa den anden i de første ti Minutter; saa bad han dem gøre en Ende paa det, og da de ikke vilde det, opdagede han, at det var varmt, og begyndte at bande og sværge.

Kusken havde for Øjeblikket udtømt hele sit Ordforraad, da Babu'en pludselig vendte sig om mod Tarvin, greb ham i Armen og næsten skreg ham ind i Øret: »Alt i Orden, min Herre, alt i Orden. Denne

Mand højst uvidende, De give mig Penge, jeg ordne det hele!«

Med Tankens Hastighed havde Kusken grebet hans anden Arm og bønfaldt ham paa et Sprog, han ikke forstod, om ikke at lytte til hans Modstander, og da Tarvin traadte et Skridt tilbage, fulgte de ham, med opløftede Hænder, bedende og besværgende. Stationsforstanderen glemte sit Engelsk og Kusken sin Ærbødighed for den hvide Mand, men tilsidst slap Tarvin fri for dem begge, smed Vadsækken i Oksekarren, sprang selv op efter den og raabte det eneste indiske Ord, han kendte. Til alt Held og Lykke var det det Ord, som sætter hele Indien i Bevægelse, for det var *Challo!* der oversat betyder »Fremad!«

Og saaledes kørte Nicholas Tarvin fra Topaz, Colorado, bort fra Strid og Trøstesløshed, ind i Rajputana Ørken.

VI.

Under visse Omstændigheder kan fire Dage forekomme saa lange, at selv Evigheden bliver for intet at regne i Sammenligning. Saaledes forekom det ialfald Tarvin, da han kravlede ned af Oksekarren, seksoghalvfemsindstyve Timer efter at Okserne havde rejst sig op af Støvet ved Rawut. De strakte sig bag ved ham — disse Timer — i én dræbende, knirkende, støvet, uendelig Række. To og en halv mile var alt, hvad Karren kunde gøre i Timen. Formuer var vundet og tabt i Topaz — lykkelige Topaz! medens Karren slæbte sig over en rødglødende Flodseng, indelukket mellem to Mure af stribet Sand. Nye Byer kunde have rejst sig i Vesten og være sunket i Ruiner, som var ældre end selve Theben, medens Kusken, efter et af deres Maaltider ved Vejkanten, sad og dovnede over en Vandpibe, der var næsten lige saa vanskelig at haandtere som en Mitrailleuse. I disse og andre Ventetimer — og det forekom Tarvin, at Rejsen væsentlig bestod af Ventetimer — saa' han sig selv distanceret i det store Væddeløb, der kaldes Livet, distanceret af hver eneste mandlig Borger i de Forenede Stater, og han stønnede højt ved Tanken

om, at han aldrig kunde indhente dem eller indvinde den Tid, han havde spildt.

Store, graa Traner med skarlagensrøde Hoveder spankulerede omkring i det høje Græs i Moradserne, der fyldte Sænkningerne mellem Højene. Sneppen og Vagtlen ulejligede sig knap med at gaa af Vejen for Okserne, og en Gang i Morgendæmringen saa' han paa en solglimtende Klippe to Pantherunger, der legede med hinanden som Kattekillinger.

Et Par Mil fra Rawut havde Kusken taget et Sværd frem fra Bunden af Vognen og hængt det om Halsen, og det brugte han undertiden til at drive Okserne frem med. Tarvin lagde Mærke til, at alle Mennesker gik bevæbnede omkring, her som i hans eget Land, men det slog ham, at tre Fod klodset Staal var en daarlig Erstatning for den nemme, bekvemme Revolver.

En Gang rejste han sig op i Vognen og hujede, for han syntes, han saa' den hvide Top af en »Prærieskonnert«. Men det var kun en kæmpemæssig Bomuldslæber, trukket af seksten Okser, som snart forsvandt og snart dukkede frem over Ørkenens Bølgetoppe. Og under alt dette sved og brændte den indiske Sol ham i Ansigtet, indtil han undrede sig over, at han nogen Sinde havde vovet at prise Colorados evige Solskin. Ved Daggry glitrede Klipperne som Diamanter, og om Middagen skar Sandskornene i Flodsengen ham i Øjnene som Millioner af gnistrende Stjerner. Ved Aftenstide blæste i Reglen en kold, tør Vind, og Fjeldene i Horisonten skinnede med de Hundreder af Farver i Solnedgangens stærke

Lys. Saa forstod Tarvin for Alvor, hvad der mentes med Østens »Straaleglans«, for Bjergene forvandledes til Dynger af Rubiner og Amethyster, medens opalfarvede Taager hvilede over Dalene mellem dem. Han laa paa Ryggen i Oksekarren, stirrede op i Luften og drømte om Naulahka, medens han spekulerede paa, om dets Pragt nu ogsaa kunde maale sig med Landskabet.

»Skyerne ved, hvad jeg har for. Det er et godt Varsel!« sagde han til sig selv.

Hans Plan var ganske simpelt den at købe Naulahka og betale for det med Penge, som skulde rejses i Topaz ved Kommunallaan — selvfølgelig ikke officielt til det Brug. Han mente nok, at Topaz kunde præstere det Beløb, og hvis Maharajah'en forlangte en altfor glubsk Pris for det, naar de kom til at tale om Forretninger, vilde han lave et Aktieselskab.

Medens Vognen svingede fra den ene Side af Vejen til den anden, og hans Hoved skumplede op og ned, laa han og spekulerede paa, hvor Kate nu var. Under gunstige Forhold kunde hun være i Bombay. Han havde omhyggeligt studeret hendes Rejserute, og saa meget vidste han; men et enligt Pigebarn kunde ikke bevæge sig fra Halvkugle til Halvkugle med samme Hastighed som en Mand uden Paahæng, som yderligere var ansporet af sin Kærlighed til hende og Topaz. Maaske holdt hun et lille Hvil i Zenana Missionen i Bombay? Han vilde slet ikke indrømme over for sig selv, at hun maaske kunde være bleven syg undervejs. Hun hvilede, modtog sine Ordrer og prøvede at sætte sig ind i nogle af de

Vidundere, som disse mærkværdige Lande frembød, og som han foragteligt skød fra sig under sin Flugt østpaa; men i det højeste om et Par Dage burde hun være i Rhatore, hvorhen Oksekarren førte ham.

Han smilede og smækkede med Tungen af bare Glæde ved Tanken om deres Møde, og han morede sig med at spekulere paa, hvad Forestillinger hun gjorde sig om hans nuværende Opholdssted.

Han var rejst fra Topaz til San Francisco med Nattoget over Passet, ikke mere end fireogtyve Timer efter Samtalen med Fru Mutrie. Han sagde ikke Farvel til nogen og fortalte ingen, hvor han skulde hen. Kate undrede sig maaske over den Hjertelighed, hvormed han havde sagt »Godnat«, da han efter Turen til de varme Kilder forlod hende udenfor hendes Faders Hus. Men hun sagde ingenting, og det lykkedes Tarvin at beherske sig saavidt, at han kom afsted uden at røbe sig. Han havde den næste Dag, i al Stilhed og med Tab, solgt nogle af sine Byggegrunde for at skaffe sig Penge til Rejsen; men dette lignede forsaavidt meget godt hans sædvanlige Maade at gøre Forretning paa og gav derfor ikke Anledning til Bemærkninger, saa da Toget klatrede op over Rocky Mountains, kunde han fra Bagperronen se ned paa Topaz' funklende Lys i Dalen langt under sig, med Visheden om at den By, som han rejste hele den lange Vej til Indien for at gavne og hjælpe i Vejret, ikke havde mindste Anelse om disse Planer. Og for at være helt sikker paa, at det var den rigtige Historie, der naaede Byen, fortalte han Konduktøren paa Toget, i strengeste Fortrolighed, me-

dens han røg sin Cigar i hans Selskab, at han havde en lille Guldgraverspekulation i Alaska, som han selv maatte op for at tage sig af.

Tarvin blev jo rigtignok noget forlegen, da Konduktøren spurgte ham, hvordan det saa skulde gaa med Valget, men ogsaa her var han forberedt paa, hvad han vilde sige. Han sagde, at det havde han ordnet. Han var nødt til at indvi Konduktøren i en anden Plan for at vise ham, hvordan det var ordnet, men eftersom han paany forpligtede ham til ikke at sige noget om det, betød det hele ingenting.

Han kunde nok have haft Lyst til at vide, om hans List var lykkedes, og om Fru Mutrie, som hun havde lovet, vilde telegrafere Valgresultatet til ham i Rhatore. Det var en komisk Tanke, at det var en Kvinde, som skulde lade ham vide, om han var bleven Medlem af Colorados lovgivende Forsamling eller ej, men hun var det eneste Menneske, som kendte haus Adresse, og da hun aabenbart havde været saa henrykt over hele deres »henrivende, lille Sammensværgelse« (som hun selv kaldte den), havde Tarvin ikke haft noget at indvende.

Da han var begyndt at føle sig overbevist om, at hans Øjne aldrig mere vilde komme til at glædes ved Synet af en hvid Mand eller hans Øre ved Lyden af forstaaelig Tale, rullede Karren ind gennem en Kløft mellem to Bjerge og standsede foran en Bygning, der var lige Mage til Rawut Stationsbygning. Det var en dobbelt Kubus af rød Sandsten, men — Tarvin kunde have omfavnet den, da han saa' det — den var fuld af hvide Mænd. De var i dybeste

Negligé og laa paa Verandaen i lange Liggestole, og ved Siden af hver Stol stod en forslidt Kuffert af Bøffelhud.

Tarvin kom ned af Karren, rettede med nogen Vanskelighed sine lange, stive Ben og halede sine Muskler ud, den ene efter den anden. Han var en Maske af Støv — Støv i saadanne Mængder at Cycloner og Sandstorme i Sammenligning hermed var for intet at regne. Støvet havde udslettet Folderne i hans Klædedragt og lagt sig som et hvidt Lag over hans sorte Jakke. Det havde udryddet Forskellen mellem Sømmen paa hans Benklæder og Overkanten af hans Sko. Det faldt af ham og steg op omkring ham, hver Gang han rørte sig. Hans oprigtige »Gud være lovet!« druknede i Støv og Hoste, idet han traadte ind paa Verandaen og gned sine sviende Øjne.

»Godaften, mine Herrer!« sagde han. »Har De noget at drikke?«

Der var ikke én, der rejste sig, men en af Mændene kaldte paa Tjeneren. En Mand, som var klædt i tynd Raasilke, gult og fuldt af Folder som Bælgen paa en indtørret Majskolbe, og fuldkommen farveløs i Ansigtet, nikkede til ham og spurgte langsomt:

»Hvem rejser De for?«

»Nej, har de dem virkelig ogsaa her?« sagde Tarvin til sig selv, for i dette Spørgsmaal genkendte han alle Handelsrejsendes Løsen.

Han gik ned gennem hele den lange Række og næsten vred hver eneste Haand af Led af bare Glæde og Taknemmelighed, før han begyndte at drage Sammenligninger mellem Østen og Vesten og spørge

sig selv, om disse dovne, tavse Lotophager virkelig kunde tilhøre den Stand, som han i alle disse mange Aar havde mødt i Rygevogne og Hoteller, og med hvem han havde udvekslet Historier, Varer og politiske Anskuelser. I saa Fald var de sandelig dybt sunkne, forsagte Parodier paa de aarvaagne, paagaaende, fornøjelige, frække Eksemplarer af Racen, som han kendte fra sin egen Hjemstavn. Men maaske — et Jag gennem hans Ryg bragte pludselig den nylig overstandne Rejse i Erindring — maaske var de allesammen naaet dertil via Oksekarre?

Han jog Næsen ned i tolv Tommer Whisky og Soda og lod den blive der, til der ikke var mere tilbage; saa smed han sig i en tom Stol og betragtede paany Gruppen.

»Var der nogen, der spurgte, hvem jeg rejste for? Jeg rejser for mig selv — rejser for min Fornøjelse.«

I samme Nu — endnu før han havde faaet Tid til selv at se det komiske i Situationen — brast alle fem Mænd i et sandt Brøl af Latter, en Latter, der lød, som om de i lang Tid havde været afvant med enhver Form for Lystighed.

»Fornøjelse!« raabte én. »Aah, Herregud, Fornøjelse! Saa er De kommet til det forkerte Sted!«

»Det er meget fornuftigt af Dem at komme her for Deres Fornøjelse! De kunde være baade død og begraven, før De fik gjort den mindste Smule Forretning!« sagde en anden.

»De kunde ligesaa godt prøve paa at presse Blod af en Sten. Jeg har været her i over fjorten Dage.«

»Du Almægtige, jamen hvorfor?« spurgte Tarvin.

»Vi har allesammen været her i over en Uge!« brummede en fjerde.

»Hvad er Deres Branche? Hvad gør De i?«

»De er sgu' da Amerikaner, hva' beha'r!«

»Det er klart! Topaz, Colorado.« Det gjorde ikke det fjerneste Indtryk paa dem — han kunde lige saa godt have talt Græsk. »Men hvad er der i Vejen?«

»Jo, i Gaar holdt Kongen Bryllup med to nye Koner — De kan vist høre Gongonerne gaa derinde i Byen. I den Anledning prøver han at udruste et nyt Kavalleriregiment til Statstjeneste, og han er bleven Uvenner med sin politiske Resident. Jeg har levet paa Oberst Nolans Dørtærskel i hele tre Dage. Han siger, at han ikke kan gøre noget uden Tilladelse fra den øverste Regering. Jeg har prøvet at faa fat i Kongen, naar han gaar ud for at skyde Vildsvin. Jeg skriver hver Dag til Premierministeren, naar jeg da ikke rider rundt i Byen paa Ryggen af en Kamel, og her har jeg en Pose Breve fra Firmaet, hvori de spørger, hvorfor jeg ikke indkasserer.«

Efter ti Minutters Forløb begyndte det at gaa op for Tarvin, at disse udvaskede Repræsentanter for et halvt Dusin Firmaer i Calcutta og Bombay haabløst belejrede dette Sted, paa deres regelmæssige Foraarskampagne, for at inddrive smaa à conto Beløb hos en Konge, der bestilte i Tons og betalte i Kvint. Han havde købt Geværer, Haandkufferter, Spejle, Dekorationer til Kaminhylder, hæklede Ting, Glaskugler til Juletræer i alle Regnbuens Farver, Sadler,

Jagtvogne, Eau de Cologne, Porcelain, kirurgiske Instrumenter, Lysekroner i Dusin, Gros eller Snese, alt eftersom hans kongelige Lune tilskyndede ham. Naar han mistede Interessen for sine Indkøb, mistede han ogsaa Interessen for at betale, og eftersom kun meget faa Ting formaaede at holde hans blaserede Fantasi fangen i mere end tyve Minutter ad Gangen, hændte det undertiden, at selve det at købe Tingen var tilstrækkeligt, og at de kostbare Pakkasser fra Calcutta aldrig blev aabnede. Da der var paabudt Fred i hele det indiske Rige, var han afskaaret fra at gribe til Vaaben mod sine Medfyrster, den eneste varige Glæde som han eller hans Forfædre havde kendt i Aartusinder; men der var dog stadig en vis Kampglæde forbundet med at slaas med paatrængende Indkassatorer. Paa den ene Side stod Statens politiske Resident, som var anbragt der for at lære ham en fornuftig Statsstyrelse og, fremfor alt, Økonomi; paa den anden Side — det vil sige ved Paladsets Port — kunde man i Reglen finde en Handelsrejsende, som ikke rigtig vidste, hvilken af de to Følelser han skulde lade faa Overhaand — sin Foragt for en Debitor, der ikke vilde betale, og den Ærbødighed, enhver Englænder føler for en Konge. Og imellem de to gik hans Majestæt og morede sig med at stikke til Svinene, med at holde Væddeløb, med at indeksercere sine Tropper, med at bestille endnu flere Varer, som han ingen Brug havde for, og med i Ny og Næ at holde Justits blandt sine Kvindfolk, der vidste betydelig mere om hver enkelt Handelsrejsendes Fordringer end selve Premierministeren. Og bag ved dem stod

den indiske Regering, som bestemt nægtede at kavere for Kongens Gæld, og som fra Tid til anden sendte ham en eller anden juvelsmykket, høj Orden paa en blaa Fløjels Pude, for at mildne lidt paa den politiske Residents Indsigelser.

»Naaja, saa lader I forhaabentlig ogsaa Kongen betale for det?« sagde Tarvin.

»Hvordan betale?«

»Jo, naar Folk ovre hos os gaar og tosser omkring paa den Manér og lover at møde en Mand paa et Hotel den ene Dag og ikke indfinder sig og bagefter lover at møde ham den næste Dag i Butikken og alligevel ikke betaler, saa siger den Handelsrejsende til sig selv: »Naaja, saa siger vi altsaa det! Hvis du vil betale Kost og Logi for mig og mine Drikkevarer og min Cigarregning, saa længe jeg venter, saa for min Skyld ingen Alarm! Jeg skal saamænd nok klare mig.« Og efter den anden Dag skriver han sine Tab i Poker paa Mandens Regning.«

»Meget interessant, det maa jeg sige! Men hvordan faar han de Poster med paa Regningen?«

»Selvfølgelig i den næste Forsyning Varer, han sælger. Han beregner ligefrem Prisen derefter.«

»Aah, vi kan ogsaa sagtens beregne Priser! Vanskeligheden er at faa vore Penge.«

»Jamen, jeg begriber slet ikke, hvordan I har Tid til at ligge her og fjolle paa den Manér?« vedblev Tarvin forbløffet. »Der, hvor jeg kommer fra, lægger en Mand sin Rute i Forvejen, og hvis han kommer en Dag bagefter, saa telegraferer han til sin Kunde i den nærmeste By, at han skal komme ned

til Stationen og tale med ham, og saa sælger han ham en Forsyning Varer, medens Toget holder. Han kunde sælge hele Jorden, medens en af jeres Oksekarrer kravlede en Fjerdingvej. Og hvad det angaar at faa jeres Penge, hvorfor gør I saa ikke Arrest i den gamle Synder? I jeres Sted vilde jeg gøre Arrrest i hele Landet. Jeg vilde gøre Arrest i Paladset, jeg vilde gøre Arrest i hans Krone. Jeg vilde faa en Dom over ham, ja, og gøre Execution efter den — i egen Person, hvis det skulde gøres fornødent. Jeg vilde sætte den gamle Synder i Spjældet, regere Rajputana for ham, hvis det var nødvendigt, men jeg skulde nok faa fat i hans Penge.«

Et medlidende Smil forplantede sig fra den ene til den anden. »Det er bare, fordi De ikke ved Besked!« sagde et Par af de Handelsrejsende paa én Gang. Derefter begyndte de paa en Bunke vidtløftige Forklaringer. Deres Ligegyldighed var som blæst bort; de talte allesammen i Munden paa hverandre.

Efter nogen Tids Forløb opdagede Tarvin, at Mændene paa Verandaen, trods deres tilsyneladende Dovenskab, ikke var saa dumme endda. At ligge ganske stille, som Tiggere ved de Mægtiges Porte, det var nu deres Maade at gøre Forretning paa. Der gik en Del Tid i Løbet ved denne Forretningsgang, men til syvende og sidst faldt der altid lidt Penge, især, forklarede Manden i den gule Frakke, hvis man kunde interessere Premierministeren for sine Fordringer og gennem ham faa Kongens Koner til at tage sig af éns Affærer.

Tarvin undertrykte et svagt Smil — han kom til at tænke paa Fru Mutrie.

Manden i den gule Frakke blev ved at fortælle, og Tarvin fik at vide, at Kongens Yndlingshustru var en Morderske, som vitterlig havde forgivet sin første Mand. Hun havde ligget sammenkrøben i et Jernbur og ventet paa at blive henrettet, da Kongen første Gang havde set hende, og der fortaltes, at Kongen havde spurgt hende, om hun ogsaa vilde forgive ham, hvis han giftede sig med hende. Det vilde hun rigtignok, svarede hun, hvis han behandlede hende, som hendes afdøde Mand havde behandlet hende. Hvorpaa Kongen havde giftet sig med hende, dels for at tilfredsstille et Lune, dels af Glæde over hendes brutale Svar.

Paa mindre end et Aar havde denne Zigøjnerske uden Slægt og Venner lagt Konge og Stat for sine Fødder — Fødder, der, som Haremets Kvinder sang i deres Smædeviser, var »hærdede af at vandre Skændselens Veje«. Hun havde født Kongen en Søn, og om denne Søn samlede sig al hendes Stolthed og Ærgerrighed. Efter hans Fødsel havde hun med fornyet Energi givet sig til at arbejde paa at sikre sit Herredømme i Staten, og den øverste Regering, tusind miles borte, vidste, at hun var en Faktor, som de maatte regne med, og nærede ingen Kærlighed til hende. Den hvidhaarede, lavmælede, politiske Resident, Oberst Nolan, som boede i det lyserøde Hus et Stenkast fra Byens Porte, maatte tidt finde sig i at se sine Planer krydsede af hende. Hendes sidste Sejr var særlig ydmygende for ham, for hun havde op-

daget, at en Kanal, som var hugget ud gennem Klippen, og som om Sommeren skulde forsyne Byen med Vand, vilde komme til at løbe gennem en Orangelund neden for hendes Vinduer, og hun havde gjort sin Indflydelse hos Maharajah'en gældende imod den. Hvorpaa Maharajah'en havde ladet den lede en anden Vej, hvad der havde kostet omtrent en Fjerdedel af hans aarlige Indtægt og havde faaet Oberst Nolan til at nedlægge Protest, næsten med Taarer i Øjnene.

Sitabhai, Zigøjnersken, havde staaet bag sine Silkeforhæng og baade set og hørt dette Møde mellem Maharajah'en og hans politiske Resident, og hun havde moret sig kosteligt.

Tarvin slugte alt dette med største Begærlighed. Det passede ind i hans Kram, det var Vand paa hans Mølle, selvom det vendte op og ned paa hele hans Angrebsplan. Det aabnede en ny Verden for ham, en Verden, som han ingen Maalestok, ingen Rettesnor havde for, og hvor han stadig ærlig og redelig maatte stole paa det næste Øjebliks Indskydelse. Han kunde ikke vide for meget om denne Verden, før han gjorde de første Skridt til at sætte sig i Besiddelse af Naulahka, og han var villig til at høre alt, hvad disse dovne Fyre havde at berette. Han begyndte at have en Følelse af, at han var nødt til at gaa tilbage og lære sin ABC om igen. Dette underlige Væsen, som de kaldte Konge — hvad fandt han Behag i? Hvad gjorde Indtryk paa ham? Hvad morede ham? Og fremfor alt, hvad frygtede han?

Hans Tanker fløj i rasende Hast fra det ene til det andet, men han sagde blot: »Det er ikke under-

ligt, at Kongen er fallit, naar han har saadan et Hof at sørge for!«

»Han er en af de rigeste Fyrster i Indien,« svarede Manden i den gule Frakke. »Han ved ikke selv, hvor meget han ejer.«

»Hvorfor betaler han saa ikke sin Gæld, i Stedet for at have jer til at gaa og tosse rundt her?«

»Fordi han er Indfødt. Han kunde saamænd spendere hundred Tusind Pund paa en Bryllupsfest og være fire Aar om at betale en Regning paa to Hundrede Rupi'er.«

»Det skulde I virkelig vænne ham af med!« vedblev Tarvin. »Hvorfor ikke sende Fogden efter Kronjuvelerne?«

»De kender ikke indiske Fyrster. De vilde før betale en Regning end lade Kronjuvelerne gaa. De er hellige. De er en Del af Staten.«

»Ja, jeg vilde give noget godt for at se Statens Skytsklenodie!« lød en Stemme fra en af Stolene — Tarvin fik senere at vide, at Manden var Agent for et Juvelérfirma i Calcutta.

»Hvad er det?« spurgte han i saa ligegyldig en Tone som muligt, medens han nippede til sin Whisky og Soda.

»Naulahka! Ved De ikke det?«

Manden i den gule Jakke befriede Tarvin for at svare. »Jo pyt!« sagde han. »Al den Snak om Naulahka er noget, Præsterne har fundet paa!«

»Det tror jeg ikke!« svarede Juvelérfirmaets Agent med Dommermine. »Sidst jeg var her, fortalte Kongen mig, at han en Gang havde vist det til en

Vicekonge. Men han er ogsaa den eneste Udlænding, som nogen Sinde har set det. Kongen forsikrede mig, at han ikke selv vidste, hvor det var.«

»Passiar! Tror De paa slebne Smaragder, som er to Tommer i Diameter?« spurgte den anden og vendte sig om imod Tarvin.

»Det er bare den midterste Sten,« sagde Juveléren, »og jeg tør holde noget paa, at det er en draabeformet Smaragd. Det er ikke det, der forbavser mig. Men jeg kan ikke begribe, hvorfor de Fyre, som ellers ikke bryder sig om, at Stene skal være af rent Vand, har gjort sig den Ulejlighed at samle et halvt Dusin fuldkomne Stene, end sige et halvt Hundrede. Der siges, at de begyndte at samle til det Halsbaand i Vilhelm Erobrerens Dage.«

»Ja, det giver dem jo unægtelig nogle Aar!« sagde Tarvin. »Jeg tror ogsaa nok, jeg turde paatage mig at samle et Par Juveler sammen, hvis jeg havde otte Hundrede Aar til at gøre det i.«

Han sad med halvt bortvendt Ansigt og lænede sig tilbage i sin Stol. Hans Hjerte bankede voldsomt. Han havde i sine Dage været baade Minespekulant og Byggespekulant og Kvægpranger. Der havde været Øjeblikke i hans Liv, hvor den mindste Bevægelse havde været ensbetydende med Ruin, men i de Øjeblikke havde ikke otte Aarhundreder været sammentrængt.

De andre saa' paa ham med en vis ligegyldig Medlidenhed.

»Fem absolut fuldkomne Eksemplarer af de ni ædle Stene!« begyndte Juveléren. »Rubin, Smaragd,

Safir, Diamant, Opal, Katøje, Turkis, Amethyst, og —«

»Topaz?« foreslog Tarvin med Ejermine.

»Nej, sort Diamant — sort som Natten.«

»Jamen, hvordan ved De da alle disse Ting — hvordan kommer det ud?« spurgte Tarvin.

»Som alt andet her i Indien er det almindeligt Samtaleemne, men vanskeligt at bevise. Ingen kan saa meget som gætte sig til, hvor det Halsbaand er.«

»Maaske gravet ned under et eller andet Tempel i Byen!« sagde Manden i den gule Frakke.

Skønt Tarvin var meget bange for at vise sine Følelser, kunde han ikke lade være med at blive synlig oplivet ved denne Oplysning. Han saa' sig selv grave hele Byen op.

»Jamen, hvor *er* da den By?« spurgte han.

De pegede ud i det brændende Sollys og viste ham en Klippe, omgivet af en tredobbelt Mur, akkurat som en af de mange forfaldne Byer, han var kommet forbi i Oksekarren. Ovenpaa den Klippe stod en anden Klippe af en kraftig, grumset rød Farve, og helt hen til Foden af Klippen strakte sig Ørkenens gule Sand — denne Ørken, som hverken fostrer Træ eller Busk, kun det vilde Æsel og efter Sigende, et eller andet Sted i sit Hjerte, den vilde Kamel.

Tarvin stirrede ud i den varmedirrende, disede Luft og saa', at der hverken var Liv eller Bevægelse i Nærheden af Byen. Det var lidt over Middag, og hans Majestæts Undersaatter sov. Denne ensomme, trøstesløse Klippeblok var altsaa det synlige Maal for hans Rejse — det Jericho, som han var kommet fra Topaz for at indtage.

Og han tænkte ved sig selv: »Ja, hvis en Mand kom kørende fra New York i en Oksekarre for at gaa og drive omkring ved Sauguache Range, saa vilde jeg vist kalde ham en god Idiot!«

Han rejste sig og strakte sine støvede Lemmer. »Naar bliver det køligt nok til at gaa Byen efter i Sømmene?«

»Gaa Byen efter i Sømmene? De maa hellere være lidt forsigtig! Ellers kommer De bare i Spektakel med Residenten!« sagde hans venlige Raadgiver i en advarende Tone.

Tarvin kunde ikke begribe, hvorfor det skulde være forbudt at gaa en Tur gennem den dødeste By, han nogen Sinde havde set. Men han holdt Mund, eftersom han var i et fremmed Land, hvor intet var, som han var vant til, undtagen Kvindernes Lyst til at tage Kommandoen. Han vilde se Byen rigtig grundigt efter, ellers var han bange for, at den kolossale Dorskhed, som hvilede over det hele -- der var stadig ikke mindste Livstegn paa den indhegnede Klippe — skulde opsluge ham og gøre ham lige saa sløv og træg som de Handelsrejsende fra Calcutta.

Noget maatte der gøres, før hans Forstand stod helt stille. Han spurgte om Vej til Telegrafstationen, for skønt han kunde se Telegraftraadene, tvivlede han næsten om, at der virkelig fandtes en Telegrafstation i Rhatore.

»Det er sandt!« raabte en af Mændene efter ham. »Det er nok værd at huske paa, at alle Telegrammer, der afsendes herfra, bliver sendt op til Slottet og forevist for Kongen.«

Tarvin sagde mange Tak, og han bemærkede ved sig selv, at det virkelig *var* værd at huske paa, medens han travede gennem Sandet hen mod en nedlagt mohamedansk Moské, der blev brugt som Telegrafstation og laa i Nærheden af Vejen til Byen.

En indfødt Soldat laa paa Tærskelen og sov trygt, medens hans Hest stod bundet til en lang Bambusstang, som var drevet ned i Jorden. Andre Livstegn var der ikke, med Undtagelse af et Par Duer, der kurrede søvnigt i Mørket under Hvælvingen.

Tarvin saa' sig forknyt om efter Western Union's blaa og hvide Flag, eller ialfald noget, der kunde gøre samme Tjeneste i dette løjerlige Land. Han saa', at Telegraftraadene pludselig forsvandt gennem et Hul i Kuplen paa Domkirken. Der var et Par lave Trædøre i Portrummet. Han aabnede paa maa og faa en af disse Døre og traadte paa et varmt, haaret Legeme, der sprang op med et Grynt. Tarvin havde knap Tid til at trække sig tilbage, før en ung Bøffelkalv kom farende ud. Uden at lade sig forstyrre af denne Hændelse aabnede han en anden Dør og saa' en Trappe med Trin, der var atten Tommer lange. Han bevægede sig med nogen Vanskelighed op ad denne Trappe i Haab om at fange Lyden af Telegrafapparatet, men Bygningen var saa stille som den Grav, den én Gang havde været. Han aabnede en tredje Dør og halvt faldt ind i et Værelse, hvis hvælvede Loft var smykket med udskaarne Ornamenter i barbariske Farver, indlagt med Tusinder og atter Tusinder af bitte smaa Spejle. Efter det dybe Mørke paa Trappen gjorde dette Væld af Farver og det sne-

hvide, skinnende Gulv helt ondt i Øjnene. Alligevel var det utvivlsomt en Telegrafstation, for fastspigret til et billigt Toiletbord stod et forældet Apparat. Sollyset strømmede ind gennem det Hul i Kuplen, som var bleven lavet, da Telegraftraadene skulde stikkes igennem, og som ikke senere var bleven gjort i Stand.

Tarvin stod i Sollyset og saa' sig om. Han tog sin bløde, bredskyggede Hat af — den var altfor varm til Klimaet — og tørrede sin Pande. Som han stod der i Sollyset, rank, velvoksen og stærk, vilde en mulig Ugerningsmand, som havde ligget paa Lur paa dette hemmelighedsfulde Sted, sikkert være kommet til det Resultat, at han næppe vilde være nogen særlig behagelig Modstander. Han trak i den lange, tynde Mustache, som hang lidt ved Mundvigene, fordi han altid havde for Skik at hale i den, naar han stod hensunken i sine egne Tanker, og mumlede Bemærkninger paa et Sprog, som aldrig før havde genlydt inden for disse Mure. Hvordan i al Verden kunde man etablere en Forbindelse med Amerikas Forenede Stater fra dette Glemselens Dyb? Selv det »For Satan!« der lød tilbage til ham fra Hvælvingen, havde en fremmed Klang, som om det ikke rigtig betød noget.

Der laa en Skikkelse paa Jorden, indhyllet i et Klæde. »Ja, det er rigtigt — der *skal* en død Mand til at passe den Forretning!« udbrød Tarvin, da han fik Øje paa Skikkelsen. »Halløj, De der! Op med Dem!«

Skikkelsen rejste sig med mange gryntende Lyde, smed Klædet til Side og afslørede sig som en

meget søvnig Indfødt, klædt i duefarvet Silke fra Hoved til Fod.

»Hov!« raabte han.

»Ja,« svarede Tarvin uforstyrreligt.

»Vil De tale med mig?«

»Nej, jeg vil sende et Telegram, hvis der da flyder tilstrækkelig Elektricitet i dette raadne Gravsted.«

»Min Herre,« sagde den Indfødte forekommende, »De er kommet til den rigtige Butik. Jeg er Telegrafist og Generalpostmester for denne Stat.«

Han satte sig i den medtagne Stol, aabnede en Bordskuffe og gav sig til at søge efter noget.

»Hvad ser De efter, unge Mand? Har De mistet Forbindelsen med Calcutta?«

»De fleste Herrer medbringer deres egne Blanketter,« sagde Manden, og der var en halvt bebrejdende Klang i den indsmigrende Stemme. »Men her er en Blanket. Har De Blyant?«

»Hør nu, lad mig endelig ikke overanstrenge Forretningen. Gaa De hellere hen og læg Dem igen! Jeg kan selv klapre det Telegram af. Hvad er Signalet til Calcutta?«

»Min Herre, De forstaar ikke dette Instrument.«

»Gør *jeg* ikke? De skulde se mig malke Ledningen, naar der er Valg ovre hos os.«

»Min Herre, dette Apparat kræver meget forsigtig Behandling. De skrive Telegram, jeg sende. Det er den rigtige Fordeling af Arbejde. Ha ha!«

Tarvin skrev sit Telegram, der lød som følger:

Godt begyndt. Husk tre C'er. Tarvin.

Telegrammet var adresseret til Fru Mutrie, efter den Adresse, som hun havde givet ham i Denver.

»Det skal være ekspres!« sagde han, idet han rakte Blanketten tilbage over Bordet til det smilende Gudebillede.

»De skal ikke være bange, jeg er her for det samme!« svarede den Indfødte, som havde faaet saa meget ud af sin Kundes mystiske Ord, at han forstod, at det hastede.

»Mon det nogen Sinde naar Amerika?« spurgte Tarvin, idet han bøjede sig frem over Bordet og saa' paa det silkeklædte Væsen med et kammeratligt, forstaaende Blik, som om han vilde opfordre ham til at gøre sig meddelagtig i Bedrageriet, hvis det virkelig var Bedrageri.

»Aah ja, i Morgen! Denver er i de Forenede Stater, Amerika,« sagde den Indfødte og saa' paa Tarvin i barnlig Henrykkelse over sin egen Viden.

»Kom med Næven!« raabte Tarvin og rakte sin haarede Haand frem. »De har faaet en god Opdragelse!«

Han blev en halv Times Tid og gjorde sig, paa Grundlag af den fælles Viden, gode Venner med Manden. Han saa' ham sende Telegrammet af Sted, og hans Hjerte svulmede af Bevægelse, da han hørte den første dikkende Lyd, som skulde sætte ham i Forbindelse med hans Hjemland. Midt under Samtalen greb den Indfødte ned i Skuffen i Toiletbordet, hvor alt laa hulter til bulter, og trak et støvet Telegram frem, som han gav Tarvin til nærmere Undersøgelse.

»Kender De en ny Englænder, som kommer her til Rhatore, Navn Turpin?« spurgte han.

Tarvin stirrede et Øjeblik paa Adressen og rev saa Konvolutten op. Telegrammet var, som han straks havde gættet, til ham selv. Det var en Lykønskning fra Fru Mutrie, som meddelte, at han var bleven valgt ind i Colorados lovgivende Forsamling med en Majoritet af 1518 Stemmer.

Tarvin udstødte et gudsforgaaent Glædeshyl, dansede en Krigsdans paa det hvide Gulv i Moskéen, greb fat i den forfærdede Telegrafist og svingede ham rundt i en rasende hurtig Vals. Saa gjorde han et dybt Salam for den fuldkommen lamslaaede Indfødte, fo'r ud af Moskéen, svingede Telegrammet over sit Hovede og dansede hen ad Vejen.

Da han kom tilbage til Herberget, trak han sig tilbage til et Badeværelse og gav sig for Alvor i Lag med at fjerne Ørkensandet, medens de Handelsrejsende udenfor diskuterede hans Gøren og Laden. Han tumlede sig af Hjertenslyst i en kæmpemæssig Lerskaal, medens en mørkhudet Vandbærer hældte Indholdet af et Gedeskind ud over hans Hoved.

En Stemme paa Verandaen, som var lidt højere end de andre, sagde: »Han er rimeligvis kommet herover for at grave efter Guld og bore efter Olie, og nu vil han ikke fortælle os det!«

Tarvin blinkede med det vaade venstre Øje.

VII.

Et almindeligt Herberge i Ørkenen er ikke overfyldt med Møbler og Tæpper. Et Bord, to Stole, et Par Knager paa Døren til Klæder og en Prisliste er tilstrækkelig for hvert Værelse, og den Rejsende medbringer sit eget Sengetøj. Tarvin læste Prislisten med stor Interesse, før han faldt i Søvn den Aften, og han opdagede, at det kun i uegentlig Forstand var et Hotel, og at han risikerede at blive sat ud med tolv Timers Varsel, naar han havde beboet sit lidet hjemlige Rum i et Døgn.

Før han gik i Seng, forlangte han Pen og Blæk og skrev et Brev til Fru Mutrie paa sit Land- og Forbedringsselskabs Papir. Under et Kort af Colorado, som meget frimodigt viste, hvorledes alle Statens Jernbaner mødtes i Topaz, stod at læse: »N. Tarvin, Ejendoms- og Assurancemægler«. Tonen i hans Brev var endnu mere tillidsfuld og sikker end Kortet.

Han drømte den Nat, at Maharajah'en og han var ved at lave en Byttehandel — han skulde have Naulahka for nogle Byggegrunde. Men ligesom de var ved at afslutte Handelen, trak hans Majestæt sig

tilbage og forlangte, at Tarvin skulde give ham sin Yndlingsmine, »Lingering Lode« paa Købet. I sin Drøm havde Tarvin gjort Ophævelser over dette, og Rajah'en havde svaret: »Godt, min Ven, saa faar I ikke de tre C'er!« hvorpaa Tarvin havde givet sig, havde hængt Naulahka om Halsen paa Fru Mutrie, og i samme Nu havde han hørt Formanden for Colorados lovgivende Forsamling erklære, at han, siden de tre C'er var kommet til Topaz, anerkendte den som Vestens Hovedstad. Men da Tarvin samtidig opdagede, at han selv var Formanden, begyndte han at betvivle, at det forholdt sig rigtigt med disse Bemærkninger, og han vaagnede, med en bitter Smag i Munden, til en ny Dag og Rhatore, som laa dér i Morgenrøden og kaldte ham ud til virkelige Sejre.

Paa Verandaen traf han en graahaaret, skægget, indfødt Soldat med lange Støvler. Soldaten, der red paa en Kamel, rakte ham en lille, fedtet brun Bog med Paaskriften: »Værsaagod at skrive »*Set*«!«

Tarvin saa' med Interesse paa denne nye Fremtoning fra den brændende Ørken, men han passede godt paa ikke at lægge sin Overraskelse for Dagen. For han havde allerede lært en af Østens Hemmeligheder — at man aldrig skulde lade sig overraske af noget. Han tog Bogen og læste følgende Bekendtgørelse, skrevet paa et hvidt Blad, som bar Mærker af mange Tommelfingre: »Gudstjeneste hver Søndag i Residensboligens Dagligstue Kl. 7½ Formiddag. Fremmede indbydes venligst til at deltage. (Undertegnet) L. R. Estes, den amerikanske presbyterianske Mission.«

»De staar ikke for ingenting tidlig op her i Landet!« mumlede Tarvin. »Gudstjeneste Kl. 7½ om Morgenen! Naar mon de da spiser til Middag? Men hvad skal jeg gøre ved det?« spurgte han højt. Soldaten og Kamelen saa' paa ham i Fællesskab og gryntede, idet de forlod Herberget. Det hele kom ikke dem ved.

Tarvin henvendte en lidt forvirret Bemærkning til de to bortdragende. Det var aabenbart ikke et Land, hvor Forretninger kunde afgøres i en Fart. Han længtes inderlig efter det Øjeblik, da han med Halsbaandet i Lommen og Kate ved sin Side igen kunde vende Ansigtet mod Vest.

Den korteste Vej til at opnaa, hvad han vilde, var at aflægge et Besøg hos Missionæren. Han var Amerikaner, og han kunde fortælle ham om Naulahka, hvis nogen kunde det; Tarvin havde ogsaa en Anelse om, at han kunde fortælle ham noget om Kate.

Missionærens Hus, som laa lige uden for Bymurene, var ligeledes af rød Sandsten, én Etage højt, og ligesom Stationsbygningen i Rawut var det ganske blottet for Vildvin eller andre levende Planter. Men han opdagede snart, at der var levende Mennesker inde i Huset, Mennesker, som var parate til at byde ham et hjerteligt Velkommen. Fru Estes var en moderlig, venlig Kvinde, med det Instinkt for at føre Hus, som kunde skabe en Hule om til et Hjem. Hun var rundansigtet, havde en blød, glat Hud og rolige, glade Øjne. Hun kunde være omtrent fyrretyve Aar gammel; hendes brune Haar, som havde beholdt sin

naturlige Farve, var strøget glat tilbage, og hun virkede beroligende paa sine Omgivelser.

Deres Gæst havde faaet at vide, at de kom fra Bangor i Maine, og da han fortalte, at hans Fader var født paa en Gaard nede i Retning af Portland, var han paa Grundlag heraf straks bleven gode Venner med dem og havde, inden han havde været der i ti Minutter, modtaget en Indbydelse til Frokost. Der var noget uimodstaaeligt vindende ved hele Tarvins Maade at være paa. Han var af den Slags Mennesker, som fremmede Folk, i Rygeværelser paa Hoteller, betror deres dybeste Hemmeligheder og deres mest nagende Sorger. Han havde hørt Snese af Historier om Elendighed og Vildfarelser, som han ikke kunde gøre noget for at afhjælpe, og enkelte, som han kunde afhjælpe og virkelig havde afhjulpet. Før Frokosten stod paa Bordet, havde Estes og hans Hustru oprullet et Billede af hele deres Tilværelse i Rhatore. De fortalte ham om deres Besværligheder med Maharajah'en og Maharajah'ens Hustruer, og om hvor usigelig frugtesløst deres Arbejde var, og de fortalte ham om deres Børn, der levede hjemme, landflygtige, som Børn af indiske Forældre altid er. De forklarede, at de mente »hjemme« i Bangor; de boede hos en Tante og gik i Byens bedste Skole.

»Det er fem Aar siden, vi sidst har set dem!« sagde Fru Estes, da de satte sig til Frokostbordet. »Fred var kun seks Aar, da han rejste, og Laura otte. Nu er de elleve og tretten — tænke sig! Vi haaber altid, at de ikke har glemt os, men hvordan kan man

vente, at de skal blive ved at huske? De er jo kun Børn!«

Saa fortalte hun Historier om Forældre og Børn, som efter den Slags Adskillelser havde genoptaget Samlivet med hinanden, Historier, som fik det til at løbe Tarvin koldt ned ad Ryggen.

Frokosten vakte en voldsom Hjemve i Tarvins Sjæl. Efter en Maaneds Sørejse, efter to Dage med tilfældige Maaltider paa en eller anden Jernbanestation mellem Calcutta og Rawut og en Nat tilbragt paa Herberget, var han i den rigtige Stemning til at nyde det hjemlige Familiemaaltid og den Overflod, som er karakteristisk for en amerikansk Frokost. De begyndte med Vandmelon, som ikke gav ham nogen særlig hjemlig Følelse, fordi Vandmeloner var en næsten ukendt Luksus i Topaz og, naar de endelig var kendt, ikke modnedes i Urtekræmmernes Vinduer i April Maaned. Men Havregrøden hensatte ham paany til hans Hjemstavn, medens Koteletterne med de stegte Kartofler og Kaffen med de fristende, varme, brune Vafler næsten lokkede Taarerne frem i hans Øjne. Fru Estes, som glædede sig over hans Glæde, sagde, at de maatte have den Krukke Maplesirup frem, som var bleven sendt dem hele den lange Vej fra Bangor; og da den hvidklædte Tjener med den røde Turban og de lydløse Bevægelser kom ind med Vaflerne, sendte hun ham ud efter den. De kom alle i den gladeste Stemning og sagde pæne Ting om den amerikanske Republik, medens Punkah'en sang sin ensformige Sang over deres Hoveder.

Tarvin havde selvfølgelig et Kort over Colorado i Lommen, og da Samtalen, efter at have sprunget fra den ene Del af de Forenede Stater til den anden, omsider ogsaa naaede vestpaa, bredte han det ud paa Frokostbordet, mellem Vaflerne og Koteletterne, og viste dem, hvor Topaz laa. Han forklarede Estes, hvordan en ny Jernbane, som løb i nordlig og sydlig Retning, vilde sikre Byens Fremtid, og saa var han selvfølgelig nødt til at tilføje, hvad det i Virkeligheden var for en vidunderlig By, og fortælle dem om de Bygninger, de havde opført i det sidste Aar, om hvordan de havde rettet sig efter Branden og havde givet sig til at bygge, allerede næste Morgen. Ilden havde indbragt Byen 100,000 Dollars i Assurance, sagde han. Han overdrev sine Overdrivelser, anspo-ret af en ubevidst Trang til at trodse det væl dige, øde Land, som laa udenfor Vinduet. Han havde ikke til Hensigt at lade Østen opsluge sig eller Topaz.

»Vi venter en ung Dame hertil — vistnok fra Deres Stat,« sagde Fru Estes, for hvem alle Vestens Byer var et og det samme. »Var det ikke Topaz, Lucien? Det er jeg næsten vis paa, det var!«

Hun rejste sig og gik hen til sin Arbejdskurv efter et Brev, som hun gav sin Mand. »Jo,« sagde han, »det er Topaz. Damen er en Frk. Sheriff, som kommer hertil fra Zenana Missionen. Kender De hende?«

Tarvin bøjede sig ned over Kortet, som han var ved at folde sammen. »Ja,« svarede han kort, »jeg kender hende. Naar kan hun ventes hertil?«

»Hvad Dag det skal være,« sagde Fru Estes.

»Der er noget sørgeligt i den Tanke,« sagde Tarvin, »at en ung Pige skal komme herover ganske alene, uden Venner — skønt jeg er vis paa, at De vil være en Veninde for hende!« tilføjede han hastigt og saa' Fru Estes ind i Øjnene.

»Ja, vi skal nok gøre vort Bedste, for at hun ikke skal komme til at længes altfor meget hjem,« sagde hun med den moderlige Klang i Stemmen, som Tarvin før havde lagt Mærke til. »De ved, vi har Fred og Laura derhjemme i Bangor,« tilføjede hun efter en Pause.

»Det er meget venligt af Dem!« sagde Tarvin med mere Varme, end Zenana Missionens Interesser strengt taget krævede.

»Maa jeg spørge, hvad Forretning De har her?« spurgte Missionæren, idet han rakte sin Kop over til sin Kone for at faa mere Kaffe. Han var ret formel i sin Maade at udtrykke sig paa, og det var ligesom om hans Ord havde svært ved at trænge gennem den tætte Urskov af Skæg — graat og usædvanlig langt. Han havde et strengt, men samtidig godt og venligt Ansigt, og trods sit pedantiske Væsen havde han en Maade at se Folk ind i Øjnene paa, som Tarvin straks syntes om. Han havde meget bestemte Meninger, især om de Indfødte i Indien.

»Jeg — aah, jeg er ude efter Metaller!« sagde Tarvin i en ligegyldig Tone, medens han samtidig saa' ud af Vinduet, som om han ventede at se Kate dukke frem af Ørkenen.

»Jasaa! Guld?«

»Ja — det vil sige — jo, ogsaa Guld.«

Estes opfordrede ham til at komme med ud paa Verandaen og ryge en Cigar. Hans Kone tog sit Sytøj og satte sig ud til dem, og medens de sad og røg, spurgte Tarvin ham ud om Naulahka. Hvor var det? Hvad var det? spurgte han dristigt. Men han opdagede snart, at Missionæren, skønt han var Amerikaner, ikke var klogere paa det Punkt end de dovne Handelsrejsende i Herberget. Han vidste, at det eksisterede, men han kendte ingen, som havde set det, ingen uden Maharajah'en. Tarvin fik dette at vide ind mellem en hel Del andre Ting, der interesserede ham mindre, men han begyndte at indse, at der maaske kunde være noget i den Tanke om Guld, som Missionæren saa vedholdende kom tilbage til. Estes spurgte, om det var hans Mening at forsøge at vaske Sandet ud.

»Selvfølgelig!« erklærede Tarvin.

»Ja, De finder nu vist ikke ret meget Guld i Amet Floden. De Indfødte har i de sidste Par hundrede Aar periodisk vasket den ud. Der findes ikke meget andet end den Smule Grus, som skylles ned fra Kvartsklipperne i Gungra Bjergene. Men jeg antager, at De vil forsøge at drive Arbejdet i stor Stil?« sluttede Missionæren og saa' paa ham med et forskende Blik.

Estes tilføjede, at han vel sagtens havde tænkt paa de politiske Vanskeligheder, som kunde stille sig i Vejen for hans Forehavende. Han var nødt til at indhente Oberst Nolans og gennem ham den engelske Regerings Samtykke, hvis han vilde foretage sig noget af Betydning i Staten. I Virkeligheden var han

nødt til at indhente Oberst Nolans Samtykke for overhovedet at have Lov til at opholde sig i Rhatore.

»Mener De, at jeg er nødt til at betale den engelske Regering for at faa Lov til at være i Fred?«

»Ja.«

»Godt, saa gør jeg det med!«

Fru Estes sendte sin Mand et hastigt Blik. Paa ægte Kvindevis gjorde hun sig sine egne Tanker.

VIII.

Tarvin lærte en hel Del Ting i Løbet af den kommende Uge, og med det, som man i Vesten kalder »Tilpasningsevne«, antog han sammen med den hvide Lærredsdragt, som han iførte sig den anden Dag efter sin Ankomst, et helt nyt Sæt Manerer, Sæder og Traditioner. Det var ikke altsammen lige behageligt, men det var i en god Sags Tjeneste, og han gjorde sig al Umage for, at hans nye Viden ikke skulde gaa til Spilde, ved straks at sørge for at lade sig præsentere for den eneste Mand i Staten, om hvem han med Sikkerhed vidste, at han havde set det, der var hans Ønskers Maal. Estes var meget villig til at præsentere ham for Maharajah'en, og en Morgen red de sammen op ad de stejle Skrænter til Toppen af den Klippe, hvorpaa Slottet stod, dette Slot, der selv var udhugget i Klippen. De gik gennem en dyb Porthvælving og kom ud i en stor Gaard med Marmorfliser, hvor de fandt Maharajah'en og sammen med ham en laset Tjener med Huller paa Albuerne, for hvem Majestæten udbredte sig over de gode og daarlige Sider ved en Fox-Terrier, som laa foran ham paa Fliserne.

Tarvin, som ingen Erfaring havde med Hensyn til Konger, havde ventet at finde en vis Fornemhed hos en Mand, som ikke betalte sine Regninger, og af hvem man med Rimelighed kunde vente Tilbageholdenhed; men han var ikke forberedt paa noget saa sjusket og uformelt som denne Hersker i sin Dagligdragt og befriet for den Pligt at føre sig med Værdighed i Vicekongens Nærværelse, saa lidt som paa den maleriske Blanding af Snavs og Udsmykning, som Slotsgaarden frembød. Herskeren over Gokral Seetarun var en stor, elskværdig Despot, brun i Huden, med et busket Skæg og iført en grøn Fløjelsslaabrok med Guldblomster, og det var øjensynligt, at han var henrykt over at træffe en Mand, som ikke stod i Forbindelse med den indiske Regering, og som aldrig nævnede Ordet Penge.

Maharajah'ens uforholdsmæssig smaa Hænder og Fødder viste, at han tilhørte en af de ældste Slægter i Rajputana; hans Forfædre havde kæmpet haardt og redet langt med Sværdhefter og Stigbøjler, som knap var store nok til et almindeligt engelsk Barn. Hans Ansigt var opsvulmet af Drik, og de sløve Øjne kigede træt ud over store, ujævne Poser. For Tarvin, som var vant til at læse sine Landsmænds Motiver i deres Ansigter, var det, som om der hverken var Frygt eller Attraa i de Øjne — kun en evig Træthed. Det var som at se ned i et udslukt Krater, hvorfra der lød en Drønen — paa rigtig godt Engelsk.

Tarvin nærede en naturlig, medfødt Interesse for Hunde og det stærkest mulige Ønske om at indynde sig hos denne Hersker. Som Konge betragtede han

ham nærmest som et Bedrag, men som en Broder Hundeven og Ejer af Naulahka betragtede han ham som mere end en Broder; det vil sige, som den Elskedes Broder. Han talte godt, og det, han sagde, faldt i Kongens Smag.

»Kom snart igen!« sagde Maharajah'en med et virkelig interesseret Glimt i Øjet, da Estes, som var en lille Smule forarget, trak af med sin Gæst. »Kom igen i Aften, naar jeg har spist til Middag. De kommer jo fra nye Lande, ikke sandt?«

Senere, da hans Majestæt befandt sig i en salig Rus ovenpaa den Aftendosis Opium, uden hvilken ingen Rajput kan tale eller tænke, lærte han denne uærbødige Fremmede, som fortalte ham Historier om hvide Mænd paa den anden Side af de store Have, det kongelige Spil Pachisi. De sad og spillede til langt ud paa Natten i Gaarden med Marmorfliserne, omgivet af grønne Skodder, bag hvilke Tarvin, uden at vende Hovedet, kunde høre de lyttende Kvinders Hvisken og den raslende Lyd af deres Silkeklæder. Kort sagt, Paladset var lutter Øjne.

Næste Morgen ved Daggry traf han Kongen for Enden af Hovedgaden, hvor han stod og ventede paa, at en Orne, der var berygtet for sin Vildskab, skulde komme hjem. Jagtlovene i Gokral Seetarun udstrakte sig til Gaderne i indhegnede Byer, og hele Natten laa Vildsvinene og rodede ubekymret i Rendestenene. Ornen kom og faldt, paa en Afstand af halvandet hundrede Alen, for hans Majestæts nye Expresriffel. Det var et flot Skud, og Tarvin applauderede af ganske Hjerte. Havde hans Majestæt Kongen nogen

Sinde set en Mønt, som blev ramt i Flugten af en Pistolkugle? De trætte Øjne lyste af barnlig Glæde. Kongen havde ikke set denne Bedrift, og han havde ingen Mønt i Lommen. Tarvin kastede en amerikansk Quarter op i Luften og klippede den med sin Revolver, idet den faldt. Saa bad Kongen ham gøre det én Gang til, men Tarvin, som altfor godt vidste, hvad hans Navn og Rygte var værd, svarede meget høfligt, at det vilde han ikke, med mindre en af Hoffets Funktionærer vilde foregaa ham med et godt Eksempel.

Kongen var selv meget ivrig efter at prøve, og Tarvin kastede Mønten op i Luften for ham. Kuglen hvislede uhyggelig tæt forbi Tarvins Øre, men Mønten i Græsset havde et lille Mærke, da han tog den op. Kongen var lige saa glad ved Tarvins Mærke, som om det kunde have været hans eget, og Tarvin var ikke den Mand, der skulde rive ham ud af hans Vildfarelse.

Den følgende Morgen unddrog hans Majestæt Tarvin ethvert Bevis paa sin kongelige Gunst, og det var først efter at den unge Mand havde konfereret med de mistrøstige Handelsrejsende, at han fik at vide, at Sitabhai havde forlystet sig med et af sine allernaadigste Vredesudbrud. Hvorpaa han straks forføjede sig, med samt sin mærkværdige Evne til at interessere Folk, til Oberst Nolan og fik den trætte, hvidhaarede Mand til at le, som han ikke havde let siden sine Sekondløjtnantsdage, over en Beskrivelse af Kongens Pistolskydning. Tarvin spiste Frokost sammen med ham, og i Løbet af Eftermiddagen kom han

under Vejr med, hvorledes den indiske Regering i Virkeligheden stillede sig over for Staten Gokral Seetarun. Regeringen haabede at højne dens Niveau, men da Maharajah'en ikke vilde betale noget til de forskellige Civilisationsforetagender, gik det kun langsomt med Fremskridtsbevægelsen. Oberst Nolans Beskrivelse af Paladsets indre Styrelse, som blev givet med al den Forsigtighed, man kunde vente sig af en Mand i hans Stilling, var absolut afvigende fra Missionærens, som igen var stærkt afvigende fra den mere letfærdige Beretning, som Mændene i Herberget havde givet ham.

I Tusmørket forfulgte Maharajah'en Tarvin med et ridende Sendebud, for nu var han igen parat til at lade sin Naades Sol lyse over ham, og han længtes efter at se den høje Mand, som klippede Mønter i Luften, fortalte Historier og spillede Pachisi. Der var andet end Pachisi paa Tapetet den Aften, og hans Majestæt Kongen blev sentimental og gav i al Fortrolighed Tarvin en lang, omstændelig Beretning om sine egne og Statens Besværligheder, som viste alt i et fjerde nyt Lys. Han sluttede med en usammenhængende Henvendelse til Præsidenten for de Forenede Stater, ved hvis grænseløse Magt og vidtrækkende Myndighed Tarvin havde dvælet med en Patriotisme, der for Tilfældet udstrakte sig til hele den Nation, som Topaz tilhørte. Af mange Grunde ansaa han det ikke for et gunstigt Tidspunkt til at indlede Underhandlinger om Salget af Naulahka. Hans Majestæt vilde have bortskænket sit halve Kongerige og næste Morgen have appelleret til Oberst Nolan.

Den næste Dag og mange paafølgende Dage kom der til Herberget, hvor Tarvin stadig boede, en hel Procession af Østerlændere, klædte i alle Regnbuens Farver, hver og én Kongens Ministre, som saa' med Foragt paa de ventende Handelsrejsende og ærbødigt fremstillede sig for Tarvin, hvem de paa flydende, opstyltet Engelsk advarede mod at stole paa andre end dem selv. Hver Betroelse endte med: »Men jeg er min Herres sande Ven!« Og hver eneste af disse Mænd anklagede sine Kolleger for hver den Forbrydelse mod Staten og for hver den illoyale Handling mod den indiske Regering, som det var faldet hans egen Hjerne ind at udklække.

Tarvin kunde kun danne sig et svagt Skøn om, hvad Meningen var med alt dette. Det forekom ham ikke at være noget særligt Bevis paa kongelig Gunst at spille Pachisi med hans Majestæt, og alle de underlige Krinkelkroge, der findes i østerlandsk Diplomati, var skjult for ham. Ministrene var lige saa lidt i Stand til at begribe ham. Han var kommet vandrende ind iblandt dem, fra det Sted hvor Jord og Himmel mødes, absolut selvbevidst, absolut frygtløs og, saa vidt de kunde se, absolut uinteresseret, hvad der altsammen gav dem saa meget mere Grund til at mistænke ham for at være en maskeret Udsending fra Regeringen, hvis Planer de ikke kunde lodde. At han var saa uvidende som en Barbar om alt, hvad der vedrørte den indiske Regering, bekræftede kun deres Formodning. Det var dem tilstrækkeligt at vide, at han gik til Maharajah'en i al Hemmelighed, sad i

Enrum med ham flere Timer ad Gangen og for nærværende havde hans kongelige Øre.

Disse glattungede, statelige, mystiske Fremmede fyldte Tarvin med Lede og Væmmelse, og han hævnede sig paa de Handelsrejsende, til hvem han, mellem Besøgene, solgte Aktier i sit Land- og Forbedringsselskab. Manden i den gule Frakke lod han, som sin første Ven og Raadgiver, i dybeste Hemmelighed faa et Par Aktier i »Lingering Lode«. Det var før Guldfeberen i Nedre Bengal, og der fandtes endnu Tro til Landet.

Disse Forretninger førte ham i Tankerne tilbage til Topaz og vakte Længselen efter at høre lidt fra Vennerne, som han saa fuldstændig havde afskaaret sig fra ved denne hemmelige Ekspedition, hvor han, og han alene, spillede for den høje Indsats, som vilde komme dem alle til Gode. Han vilde til enhver Tid have givet alle de Rupi'er, han havde i sin Lomme, for at se et Glimt af *Topaz Telegram,* ja, selv for et af de Denverske Dagblade. Hvordan gik det med hans Miner — »Mollie K«, som var bortforpagtet, »Mascot«, som han laa i Proces om, »Lingering Lode«, hvor de lige havde været ved at finde en rig Aare, da han rejste, og hans »Garfield« Lod, som Fibby Winks havde »hugget«? Hvad var der blevet af alle hans Venners Miner, af deres Kvægfarme og deres forskellige Foretagender? Hvad var der, kort sagt, blevet af Colorado og Amerikas Forenede Stater? For den Sags Skyld kunde Mændene i Washington saamænd have lovgivet Sølvmøntfoden ud af Ver-

den og have rejst et Monarki paa Republikkens gamle Tomt.

Naar disse bitre Tanker steg op i ham, var hans eneste Trøst at besøge Familien Estes, med hvem han snakkede om Bangor, Maine, i de Forenede Stater. Han vidste ogsaa, at den lille Pige, som han var rejst over den halve Jord for at holde Øje med, hver Dag kom dette Hus nærmere og nærmere.

En Morgen, ti Dage efter at han var kommet til Herberget, blev han vækket af sin Søvn, ved at en lille, skinger Stemme ude paa Verandaen forlangte at komme til at tale med den nye Englænder, og det øjeblikkelig. Maharaj Kunwar, Arving til Gokral Seetaruns Trone, en lille, niaars Dreng med en Ansigtsfarve som moden Hvede, havde givet sit Miniaturhof, der holdtes adskilt fra hans Faders, Ordre til at spænde for Kalechevognen og køre ham til Herberget.

Ligesom sin blaserede Fader trængte Barnet stadig til nye Adspredelser, og Kvinderne i Paladset havde fortalt ham, at den nye Englænder kunde faa Kongen til at le. Maharaj Kunwar talte meget bedre Engelsk end sin Fader — Fransk ogsaa for den Sags Skyld — og han var nu ivrig efter at vise sine Færdigheder for et Hof, hvis Beundring han ikke endnu havde haft Lejlighed til at vinde.

Tarvin adlød, fordi det var en Barnestemme, der kaldte paa ham, og da han kom ud i det straalende, gyldent violette Morgenlys, fandt han en tilsyneladende tom Kalechevogn og en Eskorte, bestaaende af ti kæmpemæssige indfødte Soldater.

»Godmorgen! Comment vous — portez-vous? Jeg er Prinsen — Maharaj Kunwar, og en Dag skal jeg være Konge over hele denne Stat. Kom ud og kør en Tur med mig!«

En lille Haand med en Muffedise blev rakt frem til Hilsen. Muffediserne var af den groveste magentafarvede Uld, med grønne Striber ved Haandledene; men Barnet var klædt i stiv Guldbrokade fra Hoved til Fod, og i hans Turban var der anbragt en Diamantaigrette, som var seks Tommer lang, medens et Væld af Smaragder faldt helt ned over hans Bryn. Og under al den Straalepragt kigede Øjnene frem, sorte som Onyx, stolte, med det usigelig ensomme Udtryk, som hører Barndommen til.

Tarvin satte sig lydigt op i Vognen. Han var begyndt at undre sig over, om han overhovedet nogen Sinde mere vilde komme til at undre sig over noget.

»Vi vil køre omkring Væddeløbsbanen ud paa Jernbanevejen,« sagde Barnet. »Hvad er du for én?« spurgte han, idet han blødt lagde sin Haand paa Tarvins Haandled.

»Jeg er et Menneske, lille Ven.«

Ansigtet saa' meget gammelt ud under Turbanen, for de, som er fødte Eneherskere, som aldrig har vidst, hvad det vil sige at nære et Ønske, der ikke bliver opfyldt, og som opvokser under den mest brændende Sol i Verden, de ældes endnu hurtigere end Østens andre Børn, som er selvbevidste, voksne Mænd i en Alder, hvor de skulde være undseelige Smaabørn.

»De siger, at du er kommet hertil for at se dig om.«

»Det er jeg ogsaa,« sagde Tarvin.

»Naar jeg bliver Konge, vil jeg ikke give Folk Lov til at komme her, ikke engang Vicekongen.«

»Ja, saa bliver der jo ingen Chance for mig,« bemærkede Tarvin leende.

»Du skal nok faa Lov til at komme!« svarede Barnet afmaalt. »Det vil sige, hvis du kan faa mig til at le. Faa mig til at le — nu med det samme!«

»Skal jeg det, min Ven? Naaja — der var en Gang — jeg gad nok vidst, hvad der *kan* faa et Barn til at le her i dette Land. Jeg har endnu aldrig set nogen gøre det. Uf!« Tarvin udstødte en sagte, langtrukken Fløjten. »Hvad er det derovre, min Dreng?«

Langt nede paa Vejen kom en lille Støvsky til Syne. Den frembragtes af hastigt rullende Hjul og kunde følgelig ikke skyldes Statens sædvanlige Befordringsmidler.

»Det var det, jeg kom ud for at se paa,« sagde Maharaj Kunwar. »Hun skal gøre mig rask. Det sagde ialfald min Fader, Maharajah'en. Jeg er ikke rask nu.« Han vendte sig bydende om mod sin Yndlingstjener, som sad paa Bagsædet af Vognen. »Sur Singh,« sagde han paa sit Modersmaal, »hvad er det, naar jeg er uden Bevidsthed? Jeg har glemt det engelske Ord.«

Tjeneren bøjede sig frem imod ham.

»Himmelfødte, jeg husker det ikke,« sagde han.

»Aah, nu husker jeg det!« sagde Barnet plud-

selig. »Fru Estes siger, det er et Anfald. Hvad er et Anfald?«

Tarvin lagde blidt sin Haand paa Barnets Skulder, men hans Øjne fulgte Støvskyen. »Lad os haabe, at hun kan kurere dig, hvad det saa er, min Dreng! Men hvem er *hun*?«

»Jeg ved ikke hendes Navn, men hun skal gøre mig rask. Se! Min Fader har sendt en Vogn ud for at hente hende.«

En tom Kalechevogn holdt over mod den ene Side af Vejen, idet den vakkelvorne, tungt arbejdende Postvogn nærmede sig under larmende Musik af et bulet Klaphorn.

»Det er da ialfald bedre end en Oksekarre!« sagde Tarvin til sig selv, idet han rejste sig op i Vognen, for han havde en Fornemmelse, som om han skulde kvæles.

»Dreng, ved du ikke, hvem hun er?« spurgte han hæst.

»Hun er sendt herover,« sagde Maharaj Kunwar.

»Hun hedder Kate,« sagde Tarvin med halvkvalt Stemme. »Husk det!« Og ved sig selv tilføjede han med en veltilfreds Hvisken: »*Kate!*«

Barnet vinkede til sin Livvagt, som delte sig og stillede sig op langs begge Sider af Vejen, med et irregulært Kavallerikorps' hele lurvede Elegance. Postvognen, der nærmest lignede en stor Bærestol, gjorde Holdt, og Kate skød Skodderne til Side og traadte fortumlet ud paa Vejen. Hendes Lemmer var stive og følesløse, og hun vilde være faldet, hvis ikke Tarvin var sprunget ned fra Kalechevognen og havde

grebet hende i sine Arme, uden at bekymre sig om Livvagten eller Barnet med de rolige Øjne og de guldindvirkede Klæder, som raabte: »Kate! Kate!«

»Løb hjem med dig, min Stump!« sagde Tarvin. »Naa, Kate, hvad saa?«

Men Kate havde kun sine Taarer at byde ham, og hun fremstammede: »Du! Du! *Du!*«

IX.

Da Kate stod og tog sit Haar ned foran Spejlet i det Værelse, som Fru Estes havde sat i Stand til hende, havde hun igen Taarer i Øjnene, men denne Gang var det af Ærgrelse. Det var en gammel Historie, som hun kun altfor godt kendte, at Verden ikke bryder sig om, at man skal gøre noget for den, og at den øver sit Mishag paa den, som prøver at ruske den op af dens dovne Selvtilfredshed. Da hun landede i Bombay, havde hun tænkt sig, at hun var ude over alle ydre Hindringer; hvad der nu skulde komme, var kun de Vanskeligheder, som hendes Arbejde ganske naturlig maatte føre med sig. Og her stod hun saa Ansigt til Ansigt med Nick!

Hun havde gjort Rejsen fra Topaz i en vedvarende Henrykkelsens Tilstand. Hun var midt ude i sit Foretagende; hun var svimmel af Lykke, som Drengen der første Gang smager den voksne Mands Tilværelse. Hun var nu omsider fri. Ingen kunde standse hende. Intet kunde holde hende borte fra det Liv, hun havde viet sig til. Et lille Øjeblik endnu, og hun kunde strække Haanden ud og lægge den paa det Arbejde, hun havde bestemt sig til, og holde det

fast. Et Par Dage endnu, og hun kunde bøje sig, Øje mod Øje, over den Smerte, som havde kaldt paa hende fra den anden Side af Havet. I sine Drømme saa' hun fortvivlede Kvinder løfte deres Hænder i Bøn til hende, og klamme, feberhede Hænder blev lagt i hendes. Maskinens jævnt fremaddrivende Kraft var ikke tilstrækkelig for hende, og hun formelig talte Skruens Omdrejninger. Hun stod helt ude i Forstavnen, hvor Vinden legede med hendes Haar; hendes Blik skuede anspændt frem mod Indien, og hendes Sjæl gik længselsfuldt dem i Møde, som hun selv bevægede sig henimod; det var, som om hendes Liv slap bort fra hende og hastede, hastede afsted over Bølgerne, indtil det naaede frem, helt frem og gav sig selv til dem. Et Øjeblik, da hun satte Foden paa Landjorden, kom hun til at ryste, saa heftigt var Omslaget i hendes Følelser. Hun nærmede sig sit Arbejde, men var det nu for hende? Den gamle Frygt, Tvivlen, som fra første Færd havde gaaet Haand i Haand med hendes Formaal, tvang hun ubarmhjertigt tilbage. Hun vilde ikke tvivle, hun maatte gøre saa meget af sit Arbejde, som Himlen vilde tillade hende, og hun gik frem, opfyldt og opløftet af en ny, stærk Vilje til i al Ydmyghed at følge sit Kald.

Det var i denne Sindsstemning, at hun steg ned fra Diligencen i Rhatore — lige i Armene paa Tarvin.

Hun underkendte ikke den Godhed, som havde faaet ham til at rejse alle de mange Mil, men hun ønskede af sit ganske Hjerte, at han ikke havde gjort det. Det at der var en Mand, som elskede hende, og

for hvem hun ikke kunde gøre noget, var foruroligende nok, naar han var fyrretyve Tusind miles borte. Men Ansigt til Ansigt med ham, alene i Indien, var det fuldkommen utaaleligt og stillede sig mellem hende og alle hendes Drømme om for Alvor at bringe Hjælp til andre. Det var meget sandt, at Kærligheden ikke i det Øjeblik syntes hende det vigtigste i Verden, og at der var noget andet, som forekom hende vigtigere, men det gjorde ikke Nicks Sorg til en mindre vigtig Faktor eller forhindrede den i at træde i Vejen for alle hendes Planer, medens hun stod dér og flettede sit Haar. Den følgende Dag skulde hun begynde paa det Liv, som hun mente skulde være til Hjælp for alle, hvem denne Hjælp kunde naa, og her sad hun og tænkte paa Nicholas Tarvin.

Det var, fordi hun forudsaa', at hun vilde blive ved at tænke paa ham, at hun ønskede ham langt bort. Han var Turisten, som vandrer omkring bag ved den sande Troende, der er søgt ind i Kirken for at fremsige sine Bønner; det vil sige, han var den forstyrrende Tanke. Han var Symbolet paa det Liv, hun havde forladt; ja, hvad der var værre, han repræsenterede en Lidelse, som hun ikke kunde helbrede. Det var ikke saaledes, at man opnaaede de store Ting, fulgt hvor man gik og stod af et Menneske, der elskede én; heller ikke var det med sine Tanker i indbyrdes Modstrid, at man indtog de store Byer. Det Formaal, som gennemglødede hende, krævede alle hendes Tanker. Hun kunde ikke dele sig, ikke engang med Nick. Og alligevel var det pænt af ham

at komme, og det lignede ham. Hun vidste, at det ikke alene var egenkærlige Forhaabninger, der havde faaet ham til at gøre det; det var, som han havde sagt — han kunde ikke sove om Nætterne, fordi han ikke vidste, hvad der kunde ske. Det var *virkelig* pænt af ham!

Dagen i Forvejen, da Kate ikke var ventet, havde Fru Estes inviteret Tarvin til Frokost, men han var ikke den Mand, som sendte Afbud i sidste Øjeblik af den Grund, og næste Morgen mødte han Kate ved Frokostbordet med et Smil, som mod hendes Vilje tvang hende til at smile tilbage. Til Trods for en søvnløs Nat saa' hun meget frisk og sød ud i den hvide Mollskjole, hvormed hun havde ombyttet sin Rejsedragt, og da han efter Frokosten var alene med hende paa Verandaen (Fru Estes havde sine Husmoderpligter at besørge, og Estes var gaaet over til sin Missionsskole inden for Bymurene) begyndte han at komplimentere hende for det kølige Hvide, som var ukendt derovre i Vesten. Men Kate standsede ham.

»Nick,« sagde hun, idet hun saa' ham lige ind i Ansigtet, »vil du gøre mig en Tjeneste?«

Da Tarvin saa', at det var hendes Alvor, forsøgte han at afvæbne hende med en Spøg, men hun afbrød ham —

»Nej, det er noget, der ligger mig meget paa Hjerte, Nick! Vil du gøre det for mig?«

»Er der noget, jeg ikke vilde gøre for dig?« spurgte han alvorligt.

»Det ved jeg ikke. Maaske det her. Men du maa gøre det!«

»Hvad er det?«

»Rejs din Vej!«

Han rystede paa Hovedet.

»Jamen, det maa du!«

»Hør nu, Kate,« sagde Tarvin og begravede Hænderne i de store Lommer paa sin hvide Frakke, »det kan jeg ikke. Du ved ikke, hvad det er for et Sted, du er kommet til. Bed mig om det samme en Uge fra i Dag. Jeg vil ikke love at rejse til den Tid, men jeg lover dig at snakke om det.«

»Jeg ved nu alt, hvad der kan have nogen Betydning for mig at vide,« svarede hun. »Jeg vil gøre det, som jeg er kommet herover for at gøre. Jeg kan ikke gøre det, hvis du ogsaa bliver. Du forstaar mig jo nok, ikke sandt, Nick! Det kan aldrig forandres.«

»Jo, det kan. *Jeg* kan forandre det. Jeg skal nok opføre mig ordentligt.«

»Du behøver ikke at fortælle, at du vil være god imod mig, for det ved jeg. Men selv du kan ikke være saa god, at du kan lade være at hindre mig i mit Arbejde. Tro mig, Nick, og rejs din Vej med det samme. Det er ikke, fordi jeg vil af med dig, Nick, det ved du godt.«

»Aah!« sagde Tarvin og smilede.

»Naaja — du ved godt, hvad jeg mener!« svarede Kate med samme uforstyrrelige Alvor.

»Ja, jeg gør. Men hvis jeg er skikkelig, gør det ingenting. Det ved jeg ogsaa meget godt. Ja, du

skal bare se!« tilføjede han mildt. »Det var forresten en væmmelig Rejse.«

»Du lovede mig ikke at rejse med.«

»Det gjorde jeg jo heller ikke!« svarede Tarvin smilende, idet han gjorde Plads for hende i Hængekøjen og selv satte sig i en af de store Verandastole. Han lagde Benene overkors og anbragte den hvide Tropehjelm, som han fornylig havde anskaffet, paa sit Knæ. »Jeg rejste jo med Vilje den anden Vej.«

»Hvad mener du?« spurgte Kate og lod sig forsigtigt glide ned i Hængekøjen.

»San Francisco og Yokohama selvfølgelig — du sagde jo, at jeg ikke maatte følge efter dig!«

»*Nick!*« i dette Enstavelsesord laa al den Bebrejdelse og Dadel, al den Sympati og Fortvivlelse, som hans Dristighed, i smaat som i stort, uvægerligen fremkaldte hos hende.

Tarvin vidste ikke straks, hvad han skulde svare, og under den paafølgende Pause havde hun Tid til at forsikre sig selv om, at hun var rasende over hans Nærværelse paa dette Sted, og hun havde endvidere Tid til at døve den Følelse af Stolthed, som sagde, at det var vidunderligt at have nogen til at følge sig til Verdens Ende, fordi han elskede hende, saavel som den Trang til Beundring, hun instinktmæssig følte overfor en saa vidunderlig Hengivenhed, og hun havde fremfor alt Tid til — for dette var det værste og det skændigste — med Foragt at afvise den Følelse af Ensomhed og af at være langt borte fra alle Mennesker, der kom til hende fra Ørkenen, indhyllede hende som en Støvsky og for et eneste Øjeblik

fik hende til at betragte denne Mands Selskab, som hun havde kendt i sit tidligere Liv, og som ved sin blotte Nærværelse gav hende en Følelse af at være beskyttet og hjemme igen, som noget vidunderligt og attraaværdigt.

»Hør nu, Kate, du troede da vel ikke, at jeg vilde blive hjemme og lade dig tage alene herover og gaa og rode rundt i denne tossede Sanddynge, gjorde du vel? Du kender mig daarligt, min Pige, hvis du tror, at jeg vilde lade dig komme her til Gokral Seetarum, ganske alene — ja, meget daarligt, især efter at jeg har set, hvad Slags Lejr det er!«

»Hvorfor fortalte du mig ikke, at du rejste herover?«

»Du lod ikke til at være særlig interesseret i, hvad jeg foretog mig, da jeg sidst saa' dig.«

»Nick! Jeg vilde ikke have dig herover, og jeg var nødt til selv at rejse.«

»Naaja, og nu er du her. Jeg haaber, du vil synes om det!« sagde han mørkt.

»Er det da saa slemt?« spurgte hun. »Ikke at jeg bryder mig om det!«

»Slemt? Kan du huske Mastodon?«

Mastodon er en af de Byer i Vesten, som har deres Fremtid bag sig — en By uden Indbyggere, forladt og øde.

»Du kan tage Mastodon, hvad Forladthed angaar, og fylde den med ti Leadviller — fra det første Aar — hvad Slethed angaar, saa har du omtrent en Tiendedel af, hvordan det er!«

Han begyndte at udlægge Gokral Seetaruns Historie, Politik og Selskabsliv fra sit eget Synspunkt, og han behandlede det døde Østen, som en Mand fra det levende Vesten behandler det, og gjorde det med stort Liv. Det var et Emne, som interesserede ham stærkt, og det var ham en sand Fryd at have en Tilhører, som kunde forstaa hans Stilling, selvom hun ikke helt kunde sympatisere med ham. Hans Tone bønfaldt hende om at le lidt med ham, om det saa kun var aldrig saa lidt, og Kate var saa naadig at le, skønt hun sagde, at det hele langt snarere forekom hende tragisk end komisk.

Det kunde Tarvin sagtens give hende Medhold i, men han sagde, at han bare lo for ikke at komme til at græde. Han blev saa træt af at se, hvor uforanderlig, ligegyldig og livløs denne rige, tætbefolkede Verden var, denne Verden, som burde ruskes op — til at drive Forretninger, til at organisere, til at gøre Opfindelser, til at lave nye Byer, til at faa de gamle til at holde Trit med Udviklingen, til at anlægge nye Baner, til at give sig i Lag med nye Foretagender, kort sagt, til at faa det hele til at gaa lidt villigt.

»De har saamænd tilstrækkelige Indtægtskilder!« sagde han, »De har ikke engang den Undskyldning, at Landet er fattigt. Det er et godt Land. Flyt Befolkningen fra en livlig By i Colorado over til Rhatore, lav en lokal Avis og et Handelskammer, som kan fortælle Verden, at de er her, og i Løbet af et halvt Aar vilde vi have en Opgangsperiode, som vilde sætte hele det indiske Rige paa den anden Ende. Men hvad kan det nytte? De er døde. De er Mumier.

De er Trædukker. Der er ikke saa meget Skub og Evne til at gaa paa i hele Gokral Seetarum, at de kan sætte en Mælkevogn i Gang!«

»Ja, ja!« mumlede hun halvt for sig selv, med Øjne, der lyste af en indre Glød. »Det er jo netop derfor, jeg er kommet.«

»Hvordan det?«

»Fordi de *ikke* er ligesom vi,« svarede hun og vendte sit straalende Ansigt om imod ham. »Hvis de var dygtige, hvis de var kloge, hvad kunde vi saa gøre for dem? Det er, fordi de er stakkels, taabelige Skabninger, som stadig fejler, at de trænger til os.« Hun drog et dybt Suk. »Det er dejligt at være her!«

»Det er dejligt at have dig her!« sagde Tarvin.

Hun saa' forskrækket op. »Du maa aldrig mere sige den Slags Ting, Nick!« sagde hun.

»Aah, Herregud!« klagede han.

»Nej, du forstaar jo nok, Nick,« sagde hun venligt, men alvorligt, »at jeg ikke har mere med den Slags Ting at gøre — ikke engang i en eller anden fjern Fremtid. Tænk paa mig som en Nonne, som én, der har givet Afkald paa enhver Lykke af den Art — og al anden Lykke, undtagen mit Arbejde.«

»Hm! Maa jeg ryge?« Hun nikkede, og han tændte en Cigar.

»Det glæder mig, at jeg er kommen til Stede, saa jeg kan overvære den højtidelige Handling.«

»Hvilken højtidelig Handling?« spurgte hun.

»At se dig tage Sløret. Men du gør det ikke!«

»Hvorfor ikke?«

Han sad et Øjeblik og brummede uartikuleret over sin Cigar. Saa saa' han op. »Fordi jeg tør holde, hvad det saa skal være paa, at du ikke gør det. Jeg kender dig, jeg kender Rhatore, og jeg kender —«

»Hvad for noget? Hvem?«

»Mig selv!« tilføjede han og saa' op.

Hun foldede Hænderne i Skødet. »Nick,« sagde hun og bøjede sig frem imod ham, »du ved, at jeg holder af dig. Jeg holder altfor meget af dig til at lade dig blive ved at gaa i den Tro at — Du siger, at du ikke kan sove om Nætterne. Hvordan tror du, at jeg kan sove, naar den Tanke stadig staar for mig, at du gaar og bereder dig selv en stor Sorg og en stor Skuffelse, som jeg ikke kan hjælpe dig med, uden ved at bede dig rejse din Vej nu med det samme? Og jeg beder dig, Nick, jeg beder dig — rejs din Vej!«

Tarvin sad et Par Sekunder og dampede tankefuldt paa sin Cigar. »Min kære Pige, jeg er ikke bange.«

Hun sukkede og vendte Ansigtet mod Ørkenen. »Jeg vilde ønske, du var det!« sagde hun modløst.

»En Lovgiver maa ikke kende til Frygt,« svarede han med en Mine som et Orakel.

Hun vendte sig pludselig om imod ham. »En Lovgiver! Aah, Nick, er du —«

»Ja, jeg er bange for det — med en Majoritet af 1518 Stemmer.« Han rakte hende Telegrammet.

»Stakkels Fader!«

»Naa, jeg ved nu ikke —«

»Ja, jeg ønsker dig selvfølgelig til Lykke.«

»Mange Tak!«

»Men jeg er ikke sikker paa, at det vil blive til Gavn for dig.«

»Det har jeg ogsaa selv tænkt paa! Hvis jeg tilbringer hele min Tid herude, saa er der al Sandsynlighed for, at mine Stillere ikke vil være i Humør til at gøre mere for min politiske Karrière, naar jeg kommer tilbage.«

»Saa meget mere Grund er der —«

»Nej, saa meget mere Grund er der til først at ordne det, som er Hovedsagen. I Politik kan jeg sikre min Stilling, naar det skal være, men der er kun ét Tidspunkt, hvor jeg kan sikre min Stilling over for dig, Kate, og det er her, og det er nu!« Han rejste sig og bøjede sig ned over hende. »Tror du, jeg kan opsætte det, min kære Pige? Jeg kan opsætte det fra Dag til Dag, og det gør jeg med Glæde, ja, og du skal ikke høre mere om det, før du selv vil. Men du holder af mig, Kate. Det ved jeg. Og jeg — ja, jeg holder af dig. Der er kun én Maade, hvorpaa den Slags Ting kan ende.« Han tog hendes Haand. »Farvel! Jeg skal komme og vise dig Byen i Morgen.«

Kate saa' længe efter ham, og derefter gik hun ind i Huset, hvor hun fik sig en hjertelig, fornuftig Passiar med Fru Estes, især om Børnene i Bangor, en Passiar, der hjalp hende til at se mere roligt paa den Situation, hun var kommet til at staa overfor, ved at Tarvin igen var dukket op indenfor hendes Synskreds. Hun saa', at han havde til Hensigt at blive, og hvis hun ikke selv havde til Hensigt at gaa,

paahvilede der hende det vanskelige Hverv at finde en værdig Maade, hvorpaa dette kunde komme til at stemme overens med hendes Forhaabninger. Hans taabelige Stædighed vanskeliggjorde den Situation, som hun i Forvejen vidste ikke var særlig let, og det var kun, fordi hun havde den mest ubegrænsede Tillid til, hvad han sagde, at hun turde tro paa hans Løfte om, at han nok skulde være »ordentlig«. Med en velvillig Fortolkning betød det nemlig en hel Del i Tarvins Mund; maaske betød det alt, hvad hun behøvede at forlange.

Naar alt kom til alt, saa følte hun sig stadig fristet til at løbe sin Vej, men — hun skammede sig ligefrem ved den Opdagelse, hun havde gjort — da han kom om Morgenen, var det, som om en næsten ulidelig Længsel efter Hjemmet drog hende til ham og fik hende til at hilse hans muntre Ansigt og stærkt udprægede Personlighed med virkelig Glæde. Fru Estes havde været meget venlig, og de to Kvinder havde straks fundet hinanden i gensidig Sympati. Men et Ansigt derhjemmefra var noget andet, maaske mest af alt, naar det oven i Købet var Nick. I alle Tilfælde gik hun med Glæde ind paa at lade ham vise sig Byen.

Paa deres Spadseretur gjorde Tarvin det mest mulige ud af alt, hvad han havde lært i de ti Dage, han havde opholdt sig i Rhatore forud for Kates Ankomst; han gjorde sig til hendes selvbestaltede Fører og stod paa Klipper, hvorfra der var Udsigt over de forskellige interessante Punkter, og han afleverede sin andenhaands Lærdom med en Selvsikkerhed, som den

ældste politiske Resident kunde have misundt ham. Han var interesseret i alle Spørgsmaal vedrørende Staten, om ikke netop ansvarlig for deres Løsning. For var han ikke selv Medlem af en lovgivende Forsamling? Hans stadige Nysgerrighed med Hensyn til alt nyt havde i de ti Dage forskaffet ham en betydelig Viden om Rhatore og Gokral Seetarun og satte ham i Stand til — med Øjne, som knap var mindre friske end Kates egne Øjne — at vise hende de vidunderlige, snævre, tilsandede Gader, hvor Mænds og Kamelers Fodtrin gav lige lidt Genlyd. De dvælede ved det kongelige Menageri med de forsultne Tigere og de to Bure med tamme Jagtleoparder, der var forsynede med Hætter ligesom Falke og sov og gabede og kradsede paa deres Brikser ved Byens Hovedindgang; og han viste hende selv den tunge Port, besat med Spigre, der var indtil en Fod lange, for at værne dem mod Angreb fra den levende Murbrækker, Elefanten. Han førte hende gennem de lange Rækker af mørke Butikker, som var anbragt mellem Ruiner af Paladser, hvis Bygherrer forlængst var glemte; han viste hende omkring mellem de spredte Barakker, forbi Flokke af fantastisk klædte Soldater, som havde Dagens Indkøb hængende fra Løbet paa deres mere eller mindre moderne Geværer, og han viste hende Mausolæet over Gokral Seetaruns Konger i Skyggen af det store Tempel, hvortil Solens og Maanens Børn søgte for at forrette deres Andagt, og hvor den glatte, sorte Stenokse gloede arrigt over det store Torv paa den billige Bronzestatue af Kaptajn Nolans Forgænger, en fornærmelig energisk og meget grim York-

shiremand. Og omsider, uden for Byens Mure ved de tre Guders Port, fandt de Handelsmændenes larmende Karavanseraj, hvorfra Kamelkaravanerne drog ud til Jernbanen med deres Byrder af glitrende Stensalt, og hvor Dag og Nat tilhyllede Ørkenryttere, med Hovederne omvundne og et Sprog, som ingen forstod, kom ridende ind fra Gud ved hvilken fast Borg paa den anden Side af Jeysulmirs hvide Bjerge.

Paa Vejen spurgte Tarvin hende ud om Topaz. Hvordan havde den haft det, da hun rejste? Hvordan havde den kære By set ud? Kate sagde, at hun kun var rejst tre Dage efter hans egen Afrejse.

»Tre Dage! Tre Dage er en lang Tid for en By i Opkomst.«

Kate smilede. »Jeg kunde ingen Forandringer se,« sagde hun.

»Ikke det? Peters talte om at bryde igennem til sit nye Murstensværtshus i G-Gade, Dagen efter at jeg rejste; Parsons var ved at anskaffe en ny Dynamo til Byens Elektricitetsværk; de skulde lige til at begynde paa at planere Massachusetts Avenue, og de havde plantet det første Træ paa min egen Grund. Apotheker Kearney var ved at sætte en Spejlglasrude ind, og det skulde slet ikke undre mig, om Maxim havde faaet sine nye Postkasser fra Meriden, før du rejste. Lagde du ikke Mærke til det?«

Kate rystede paa Hovedet. »Jeg havde andet at tænke paa i de Dage.«

»Javist saa! Jeg kunde ellers nok have Lyst til at vide Besked, men det faar nu være det samme. Det er vel nok lidt for meget forlangt, at en Kvinde skal

spille sine egne Kort og endda holde Øje med de Forandringer, som finder Sted i Byen!« sagde han. »Kvinder er nu en Gang ikke indrettet paa den Manér. Det er ikke som jeg, der har holdt et Par Forretninger gaaende foruden en Valgkampagne og saa noget andet i samme By.« Han saa' drillende paa Kate, som advarende løftede Haanden. »Er det et forbudt Emne? Naaja, jeg skal nok være skikkelig! Men de skal nu alligevel staa tidlig op for at lave noget ved Byen, uden at give mig Færten af det. Hvad sagde din Fader og Moder lige tilsidst?«

»Det maa du ikke spørge mig om!« bad Kate.

»Godt, saa lader jeg være!«

»Jeg kan vaagne op midt om Natten og tænke paa Moder. Det er forfærdeligt. Tilsidst tror jeg næsten, jeg var blevet, hvis der blot var nogen, som havde sagt det rigtige — eller det gale — det var, da jeg var kommet op i Toget og stod og vinkede med Lommetørklædet til dem.«

»Herregud, hvorfor blev jeg ikke?« stønnede han.

»Du kunde ikke have sagt det, Nick!« sagde hun roligt.

»Du mener, at din Fader kunde have sagt det. Selvfølgelig kunde han det, og hvis det havde været enhver anden, vilde han ogsaa have gjort det. Naar jeg tænker paa det, kunde jeg faa Lyst til —«

»Du maa ikke sige noget ondt om Fader,« sagde hun og kneb Læberne sammen.

»Mit kære Barn,« mumlede han angergivent, »det var ikke det, jeg mente! Men jeg maa have noget at

skælde ud paa. Giv mig noget at bande og sværge over, og jeg skal være saa stille som en Mus.«

»Nick!«

»Naaja, jeg er da heller ikke helt af Træ,« brummede han.

»Nej, du er blot en meget dum Mand.«

Tarvin smilede. »Nu slaar du nok med Sten,« sagde han.

For at komme ind paa noget andet spurgte hun ham ud om Maharaj Kunwar, og Tarvin sagde, at det var en lille Knub. Men han tilføjede, at det gode Selskab i Rhatore ikke var lige godt altsammen.

»Du skulde bare se Sitabhai!«

Saa fortalte han hende om Maharajah'en og de øvrige af Paladsets Beboere, som hun vilde komme i Berøring med. De talte om den underlige Blanding af Ligegyldighed og Barnlighed, som kendetegnede Befolkningen, og som fra første Begyndelse havde slaaet Kate, og de talte om deres primitive Lidenskaber og usammensatte Forestillinger — usammensatte som Orientens tunge Styrke er usammensat.

»De er ikke, hvad vi vilde kalde kultiverede. De kender slet ikke Ibsen, og de vilde ikke røre ved Tolstoj med en Ildtang,« sagde Tarvin, som naar han var i Topaz ikke for ingenting læste tre Aviser om Dagen. »Hvis de virkelig kendte den moderne, unge Kvinde, saa vilde jeg ikke give en sur Sild for hendes Chancer. Men de har nogle brillante gammeldags Forestillinger alligevel — den Slags Forestillinger, som jeg i sin Tid hørte fremsat, naar jeg sad paa min kære, gamle Moders Knæ for længe, længe

siden derovre i Staten Maine. Moder troede paa Ægteskabet, forstaar du, og i det Stykke var hun enig med mig og de Indfødte med deres storartede, urgamle Idéer. Den ærværdige, brøstfældige Institution, der gaar under Navn af Ægteskabet, er stadig i Kurs her, skal jeg sige dig.«

»Jamen, Nick, jeg har virkelig aldrig holdt med Nora,« udbrød Kate, som ganske sprang Forbindelsesledene over og gik tilbage til hans Udgangspunkt.

»Naaja, saa er du ialfald paa ét Punkt enig med det indiske Rige. »Et Dukkehjem« er prellet helt af paa dette velsignede, gammeldags Land. Du kan slet ikke se, hvor det har ramt.«

»Jamen, jeg er heller ikke enig med dig i alle dine Idéer!« følte hun sig forpligtet til at tilføje.

»Nej, jeg ved ialfald én Ting, som vi ikke er enige om,« sagde Tarvin med et underfundigt Smil. »Men jeg skal nok faa dig omvendt!«

Kate standsede midt paa Gaden. »Og jeg som stolede paa dig, Nick!« sagde hun bebrejdende.

Han standsede ligeledes og saa' et Øjeblik angergivent paa hende. »Gud Fader bevares!« stønnede han. »Jeg stolede jo ogsaa paa mig selv. Men jeg gaar altid og tænker paa det samme, saa hvad kan du vente dig? Men jeg skal sige dig noget, Kate, nu skal det ogsaa være forbi — aldeles og uigenkaldelig forbi. Fra nu af vil jeg være et nyt Menneske. Jeg lover dig ikke, at jeg ikke vil tænke paa det, og jeg vil ogsaa blive ved at føle, akkurat som jeg altid har gjort. Men jeg lover dig at tie stille. Her har du min Haand paa det!«

Et Øjeblik gik de nu ganske tavse, og saa sagde Tarvin i en bedrøvelig Tone: »Du saa' vel ikke noget til Heckler, lige før du rejste?«

Hun rystede paa Hovedet.

»Nej, du og Jim er jo aldrig kommet særlig godt ud af det sammen. Men jeg vilde nu alligevel gerne vide, hvad han tænker om mig. Du hørte vel sagtens ingen Rygter om, hvad der var blevet af mig?«

»Jeg tror nok, Folk i Byen mente, at du var rejst til San Francisco for at tale med Direktørerne for Colorado og California Central. De troede det, fordi Konduktøren paa dit Tog kom tilbage med den Besked, at du havde sagt, at du vilde til Alaska, og det troede de ialfald ikke. Jeg vilde ønske, at du havde lidt bedre Ord paa dig for at tale Sandhed!«

»Det vilde jeg ogsaa, ja, det vilde jeg!« udbrød Tarvin ivrigt. »Men hvis jeg havde det, hvordan skulde jeg saa nogen Sinde faa dem til at tro det rigtige? Det var netop det, jeg vilde have dem til at tro — at det var deres Interesser, jeg arbejdede for. Men hvordan vilde det have set ud, hvis jeg havde sendt den Besked tilbage? Før Aften vilde de have troet, at jeg var ovre for at hugge noget Land i Chile. Og — hør, Kate, jeg kommer til at tænke paa noget! Naar du skriver hjem, maa du ikke sige, at jeg er her. Maaske vil de ogsaa regne det ud ved at drage de modsatte Slutninger, men jeg vil nu ikke selv give dem Lejligheden i Hænde.«

»Der er ikke megen Rimelighed for, at jeg skal nævne det!« sagde Kate og rødmede.

Et Øjeblik efter begyndte hun igen at tale om sin Moder. I den Længsel efter Hjemmet, som paany vaagnede i hende, midt mellem alle de forunderlige Ting, som Tarvin viste hende, var det, som om Tanken om hendes Moder for første Gang pinte hende — hendes taalmodige Moder, der sad alene og ventede paa at høre fra hende. Den Tanke var ligefrem uudholdelig, men da Tarvin spurgte, hvorfor hun overhovedet var kommet, naar hun følte det paa den Maade, svarede hun med det Mod, som hun til andre og bedre Tider raadede over: »Hvorfor gaar Mænd i Krig?«

I de nærmest følgende Dage saa' Kate ikke ret meget til Tarvin. Fru Estes forestillede hende i Paladset, og hun havde mere end nok til at optage sine Tanker og Følelser. Hun var helt fortumlet, for var hun ikke kommet til et Land, hvor der altid var Tusmørke — en Labyrint af Korridorer, Gaarde, Trapper og Løngange, allesammen fulde af tilslørede Kvinder, som kigede paa hende og lo bag hendes Ryg, eller som barnligt undersøgte hendes Dragt, hendes Tropehjelm og hendes Handsker? Hun syntes, det var umuligt, at hun nogen Sinde kunde lære selv en ringe Del af denne vældige Myretue at kende eller skelne det ene blege Ansigt fra det andet, naar Kvinderne i Mørket førte hende gennem lange Rækker af ensomme Kamre, hvor Vinden sukkede alene under de skinnende Lofter, til hængende Haver to Hundrede Fod over Jordens Overflade, men stadig skinsygt bevogtede af høje Mure, og ned igen ad uendelige Trapper, fra de flade Tage med det flammende, blaa

Lys til de stille, underjordiske Kamre, hugget som et Værn mod Sommerheden i Hjertet af den levende Klippe. Overalt fandt hun Kvinder og Børn og stadig flere Kvinder og Børn. Det hed sig, at Paladset indenfor sine Mure rummede fire Tusinde levende Væsener, og ingen anede hvor mange døde og begravede.

Der var mange Kvinder — hvor mange vidste hun ikke — der under Paavirkning af Intriger, som hun ikke kendte, absolut nægtede at tage mod den Hjælp, hun bød dem. De var ikke syge, sagde de, og den hvide Kvindes Berøring betød Besmittelse. Der var andre, som kastede deres Børn for hendes Fødder og bad hende gengive disse blege Blomster, som var født i Mørket, Farve og Kræfter, og der var uhyggelige, unge Piger med vilde Øjne, som fo'r løs paa hende i Mørket og overvældede hende med lidenskabelige Beklagelser, som hun ikke kunde og ikke turde forstaa. Hæslige, uanstændige Billeder skulede til hende fra Væggene i de smaa Rum, og Billeder af frække Guder haanede hende fra de snavsede Nicher over Dørene. Varmen og Madlugten, den svage Røgelseduft og den ubeskrivelig hæslige Lugt af de mange Mennesker, som var hobet sammen paa ét Sted, var nær ved at tage Vejret fra hende. Men hvad hun hørte, og hvad hun gættede sig til, pinte hende endnu mere end de Rædsler, hun saa'. Det var klart, at der var stor Forskel paa at lade sig henrive til en ædelmodig Handling, fordi man havde hørt en livlig Beskrivelse af Kvindernes Stilling i Indien, og at staa Ansigt til Ansigt med selve den navnløse Ting i Kvindernes Gemakker i Paladset i Rhatore.

Imidlertid gik Tarvin omkring og udspionerede Landet efter et System, som han selv havde fundet paa. Princippet for hans Fremgangsmaade var at udtømme de forskellige Muligheder — den ene efter den anden, eftersom de var vigtige til — og alt, hvad han foretog sig, stod i saa direkte om ikke saa indlysende Forbindelse med Naulahka som vel mulig.

Han kunde gaa og komme, som han selv vilde, i de kongelige Haver, hvor utallige Gartnere, som meget sjældent fik Betaling for deres Arbejde, med Vandsække og Paternosterhjul kæmpede mod Ørkenens ødelæggende Hede. Han var en velkommen Gæst i Maharajah'ens Stalde, hvor der hver Aften blev strøet Halm under otte Hundrede Heste, og han havde Lov til at se dem tage deres Morgenmotion, fire Hundrede ad Gangen, i en Hvirvelsky af Støv. I de ydre Gaarde ved Paladset kunde han ligeledes gaa og komme, som han vilde; han kunde se paa Elefanterne, naar de blev striglede og pudsede, før Maharajah'en drog ud med dem i al sin Glans og Herlighed; han kunde le og spøge med Livgarden og rode gamle Kanoner frem, Kanoner med Dragehoved og Slangemunding, som var opfunden af indfødte Haandværkere, der her i Østen havde drømt om Mitrailleusen. Men Kate kunde komme, hvor det var ham forbudt at gaa. Han vidste, at en hvid Kvindes Liv var lige saa sikkert i Rhatore som i Topaz, men den første Dag, da hun uantastet og uhindret forsvandt ind bag Forhænget for den Dør, som førte til de Gemakker, hvor Paladsets Kvinder opholdt sig, greb hans Haand uvilkaarlig om Revolveren.

Maharajah'en var hans gode Ven og ingen ringe Modspiller i Pachisi, men da Tarvin, en halv Time senere, sad lige overfor ham, tænkte han paa, at han ikke vilde anbefale Maharajah'en til et af sine egne Livsforsikringsselskaber, hvis der tilstødte hans Elskede noget, medens hun opholdt sig i de hemmelighedsfulde Rum, hvorfra det eneste Tegn, der naaede ud til Omverdenen, var en stadig Hvisken og Raslen. Da Kate kom ud med den lille Maharaj Kunwar ved Haanden, var hendes Ansigt hvidt og fortrukket, og hendes Øjne stod fulde af Vredestaarer. Hun vidste Besked.

Tarvin skyndte sig hen til hende, men hun skød ham til Side med den Myndighed, som Kvinder undertiden kan anlægge i stærkt bevægede Øjeblikke, og flygtede til Fru Estes.

Tarvin følte det i Øjeblikket, som om han brutalt var bleven udstødt af hendes Tilværelse. Den Aften fandt Maharaj Kunwar ham, da han gik frem og tilbage paa Verandaen uden for Herberget og halvt fortrød, at han ikke havde skudt Maharajah'en ned, fordi han var Skyld i det Udtryk i Kates Øjne. Han trak Vejret dybt og takkede sin Gud, fordi han var der til at vaage over hende, forsvare hende og i sidste Instans, hvis det skulde blive nødvendigt, føre hende bort med Magt. Han gyste ved Tanken om, at hun kunde have været der alene, uden andre til at passe paa sig end Fru Estes, der ikke altid kunde være ved Haanden.

»Det er noget til Kate,« sagde Barnet, idet han

forsigtigt kravlede ned af Vognen, med en stor Pakke i Favnen. »Du skal gaa med mig derover.«

Tarvin lod sig det ikke sige to Gange, og de kørte sammen til Missionærens Hus.

»Alle Folkene i mit Palads siger, at hun er din Kate,« sagde Barnet undervejs.

»Det glæder mig, at de har saa megen Forstand!« brummede Tarvin arrigt for sig selv. »Hvad er det, du har til hende?« spurgte han højt og lagde Haanden paa Pakken.

»Det er fra min Moder Dronningen, den rigtige Dronning, ved du nok, for jeg er Kronprinsen. Jeg har ogsaa en Besked, som jeg ikke maa sige.« For bedre at huske den begyndte han, paa ægte Barnemanér, at hviske den for sig selv. Kate var paa Verandaen, da de kom, og hendes Ansigt klarede lidt op ved Synet af Barnet.

»Sig til min Livvagt, at den skal gaa uden for Haven. Gaa ud og vent paa mig ude paa Vejen!«

De indfødte Soldater trak sig tilbage med Vognen. Barnet, som stadig holdt Tarvins Haand, rakte Pakken frem mod Kate.

»Det er fra min Moder,« sagde han. »Du har selv set hende. Den Mand behøver ikke at gaa. Han er« — han tøvede lidt, »han er i dit Hjerte, ikke sandt? Din Tale er hans Tale.«

Kate blev rød, men hun prøvede ikke paa at berigtige Barnets Ord. Hvad kunde hun ogsaa svare?

»Og jeg skulde sige dig noget,« fortsatte Maharaj'en, »lige straks, og blive ved, til du forstod mig.« Han talte tøvende, som om han oversatte fra

sit eget Sprog, men da han kom længere hen i Sætningen rettede han sig i sin fulde Højde og strøg Smaragderne fra Panden. »Min Moder — Dronningen — den rigtige Dronning — siger: »I tre Maaneder har jeg arbejdet paa dette Arbejde. Det er til dig, fordi jeg har set dit Ansigt. Det, som er lavet, kan trævles op igen imod vor Vilje, og en Zigøjnerskes Hænder er altid parate til at ødelægge. For Gudernes Kærligheds Skyld, sørg for, at en Zigøjnerske ikke skal optrævle, hvad jeg har lavet, for det er mit Liv og min Sjæl. Beskyt dette mit Arbejde, som kommer fra mig til dig — det Klæde, som jeg i ni Aar har haft i min Væv.« Jeg kan mere Engelsk end min Moder!« sagde Barnet, som nu igen faldt tilbage i sin sædvanlige Maade at tale paa.

Kate lukkede Pakken op og fandt et gult og sort Halstørklæde, med en knaldende højrød Bort, klodset strikket og et Vidnesbyrd om en uudviklet Smag. Det var med den Slags Arbejder, at Dronningerne i Gokral Seetarun havde for Skik at fordrive deres Tid.

»Saa er der ikke mere!« sagde Barnet, men han saa' ikke ud, som om han havde Lyst til at gaa. Kates Strube sammensnøredes, medens hun sad og pillede ved den ynkværdige Gave. Uden Indledning og uden et eneste Øjeblik at slippe sit Tag i Tarvins Haand begyndte Barnet at gentage sin Besked, Ord til andet, og hans smaa Fingre greb fastere om Tarvins Haand, medens han talte.

»Sig til din Moder, at jeg er hende meget taknemmelig!« sagde Kate, som ikke rigtig vidste, hvad hun skulde tro, og ikke var sikker paa sin Stemme.

»Det var ikke det rigtige Svar!« sagde Barnet, og han saa' bønfaldende paa sin høje Ven, den nye Englænder.

Pludselig kom Tarvin til at tænke paa løsrevne Stumper af de Handelsrejsendes Passiar paa Verandaen i Herberget. Han traadte hastigt et Skridt frem, lagde Haanden paa Kates Skulder og hviskede hæst:

»Kan du da ikke se, hvad det betyder? Det er Drengen — han er det Klæde, som hun har haft i Væven i ni Aar.«

»Men hvad kan jeg da gøre?« raabte Kate forvildet.

»Passe paa ham — blive ved at passe paa ham. Du er ellers hurtig nok til at begribe, hvad det drejer sig om. Sitabhai stræber ham efter Livet — sørg for, at hendes Anslag ikke lykkes.«

Nu endelig begyndte Kate at forstaa, hvor det bar hen. Alt var muligt i det frygtelige Palads — selv Barnemord. Hun havde allerede gættet sig til det Had, der var mellem barnløse Dronninger og Dronninger med Børn. Maharaj Kunwar stod ubevægelig, medens de kostbare Juveler funklede i Halvmørket.

»Skal jeg sige det en Gang til?« spurgte han.

»Nej, nej, nej, Barn! Nej!« raabte hun, kastede sig paa Knæ foran ham og trykkede den lille Skikkelse ind til sig i pludselig Ømhed og Medynk. »Aah Nick, hvad skal vi dog gøre i dette frygtelige Land?« Hun begyndte at græde.

»Det er rigtigt!« sagde Maharaj'en uden Spor af Sindsbevægelse. »Jeg skulde gaa, naar jeg saa' dig græde!« Han kaldte paa sine Soldater, og da Vognen kom, kørte han væk, medens det stakkels Halstørklæde blev liggende tilbage paa Gulvet.

Kate sad og græd i Tusmørket. Hverken Hr. eller Fru Estes var til Stede. Hendes lille »vi« havde gennembævet Tarvin med en Følelse af salig Henrykkelse. Han bøjede sig ned over hende og tog hende i sine Arme, og Kate dadlede ham ikke for det, der nu paafulgte.

»Vi skal nok klare os — blot vi hjælper hinanden!« hviskede han til det brune Hoved, som modløst hvilede ved hans Bryst.

X.

»KÆRE VEN, det var ikke pænt af dig, og du har blot gjort mit Liv saa meget sværere. Jeg ved godt, at jeg var svag, og Barnets Historie gjorde et forfærdeligt Indtryk paa mig. Men jeg er nødt til at fortsætte med det, som jeg er kommen herover for at gøre, og du skal styrke mig, Nick — ikke gøre mig svagere. Lov mig ikke at besøge mig de første Dage. Jeg trænger til al den Styrke, som er i mig, eller som jeg haaber at kunne opelske, hvis jeg da skal udføre det Arbejde, der ligger og venter paa mig. Jeg tror virkelig, jeg kan gøre noget godt. Lad mig have Lov til det, hører du, Nick!

KATE.«

Tarvin læste et halvt Hundrede forskellige Betydninger ind i dette Brev, som han modtog næste Morgen, og læste dem saa ud igen. Enden paa alle hans Gisninger var, at han kun kunde være sikker paa én eneste Ting — at Kate til Trods for sin øjeblikkelige Svaghed alligevel var bestemt paa at forfølge sin Plan. Endnu kunde han ikke udrette noget overfor hendes urokkelige Blidhed, og maaske var det

klogest slet ikke at prøve. At sidde og passiare paa Verandaen og gaa og luske om efter hende som en Slags Skildvagt, naar hun gik til Paladset, det kunde selvfølgelig være en meget behagelig Beskæftigelse, men han var ikke kommet til Rhatore for at fortælle hende, at han elskede hende. Topaz, hvis Fremtid den anden Halvdel af hans bedste Tanker gjaldt, havde for længe siden lært den Hemmelighed at kende, og — Topaz ventede paa, at de tre C'er skulde komme, akkurat som Tarvin ventede paa at se Kate gaa og komme. Den unge Pige var ulykkelig, overanstrengt, fortvivlet, men da han, som han altid takkede sin Gud for, var til Stede for at skærme hende mod Skæbnens værste Stød, gjorde han for Øjeblikket bedst i at overlade hende til Fru Estes' venlige Omsorg.

Hun havde allerede opnaaet noget i de omhyggelig bevogtede Fløje, hvor Kvinderne boede, for Maharaj Kunwar's Moder havde betroet sin eneste Søns Liv til hendes Omsorg (hvem kunde ogsaa lade være med at elske og stole paa Kate?) men for sit eget Vedkommende, hvad havde han saa gjort for Topaz, udover — han saa' hen imod Byen — at spille Pachisi med Maharajah'en? Det var Morgen, saa Solen stod lavt paa Himlen og kastede Skyggen af Herberget for hans Fødder, og de Handelsrejsende kom ud, den ene efter den anden, stirrede paa den Murkolos, der gik under Navn af Rhatore, og bandede den. Tarvin besteg sin Hest, som vi senere skal komme tilbage til, og red i Pasgang hen imod Byen for at gøre Maharajah'en sin Opvartning. Det var gennem ham,

at han — hvis det da overhovedet kunde lade sig gøre — maatte sætte sig i Besiddelse af Naulahka; han havde omhyggeligt studeret ham og med stor Snedighed taget Maal af Situationen, og nu mente han, at han havde undfanget en Plan, som for Alvor kunde gøre ham gode Venner med Maharajah'en — en Plan, som, hvadenten han fik Naulahka eller ej, i det mindste vilde give ham Lejlighed til at blive i Rhatore. Oberst Nolan var i den sidste Tid kommet med forskellige meget tydelige Vink, som gav Tarvin en Følelse af, at han snarest maatte skaffe sig et praktisk Formaal med sit Besøg, et Formaal, der egnede sig til at komme for Offentlighedens Kundskab, om han saa skulde sprætte hele Staten op for at finde det. For at blive var han nødt til at gøre noget ekstra, og den Idé, han havde undfanget, var saamænd »ekstra« nok. Den skulde først skaffe ham Naulahka, og saa — hvis han da var den Mand, han selv indbildte sig — Kate! Da han nærmede sig Porten, saa' han Kate i en brun Ridedragt komme ridende ud fra Missionærens Have sammen med Fru Estes.

»Du behøver ikke at være bange, min Pige! Jeg skal ikke plage dig,« sagde han til sig selv, medens han sagtnede Farten og smilende betragtede den Støvsky, som hvirvlede sig op bag ved hende. »Men jeg gad nok vidst, hvorfor du er saa tidlig ude?«

Den Elendighed inden for Paladsets Mure, som havde jaget Kate, halvt grædende, i Armene paa Fru Estes, var kun én Side af det Arbejde, som ventede hende. Hvis Elendigheden var saa stor ved

Tronens Fod, hvad maatte saa ikke Folket have at bære? Kate var paa Vej til Hospitalet.

»Der er kun én indfødt Læge ved det Hospital,« sagde Fru Estes undervejs, »og selvfølgelig er han kun indfødt — det vil sige doven.«

»Hvor kan man være doven her?« udbrød Kate, medens den opsparede Varme under Bymurene slog mod deres Tindinger.

»Alle Mennesker bliver saa hurtigt dovne i Rhatore,« svarede Fru Estes med et lille Suk — hun tænkte paa Luciens højtflyvende Drømme og energiske Anstrengelser, som allerede for længe siden havde veget Pladsen for rolig Sløvhed.

Kate red, som de unge Piger i Vesten rider, let og sikkert som den, der har lært at gaa og ride paa samme Tid. Hendes ranke, lille Skikkelse tog sig fortrinligt ud til Hest. Den Beslutningens Glød, som udstraalede fra hendes Ansigt, indrammet af den tarvelige Hovedbedækning, gav det en vis aandig Skønhed, og hun opflammedes yderligere af Bevidstheden om, at hun nærmede sig det Maal, hun i to Aar havde arbejdet for og drømt om. Da de drejede om ad Byens Hovedgade, kunde de se en hel Forsamling vente for Foden af en rød Sandstenstrappe, som førte op til en Slags Veranda paa et treetages, hvidkalket Hus, hvorpaa der var anbragt et Skilt: »Statsapothek«. Bogstaverne støttede sig til hverandre og gik lidt ned paa begge Sider af Døren.

En Følelse af, hvor uvirkeligt det hele var, kom over Kate, medens hun betragtede denne Sværm af Kvinder, klædte i purpurrøde, indigoblaa, safrangule,

lyserøde og turkisfarvede Raasilkeklædninger. Næsten alle Kvinderne havde et Barn paa Hoften, og der lød et sagte, klagende Skrig, idet Kate holdt Hesten an. Kvinderne flokkedes om hende, greb hendes Fødder og puffede deres smaa Børn i hendes Arme. Hun lagde en af de Smaa ind til sit Bryst og vissede den ømt; den brændte af Feber.

»Pas paa!« sagde Fru Estes. »Der er Børnekopper i Bjergene bagved os, og disse Mennesker har ikke Begreb om at være paapasselige.«

Kate, som stod og lyttede til Kvindernes Raab, svarede ikke. En statelig, hvidhaaret Indfødt i en brun Kamelhaarsslaabrok og Lakstøvler kom ud fra Apotheket, spredte Kvinderne til Højre og Venstre og bukkede dybt.

»De er ny Damedoktor?« sagde han. »Hospitalet er færdigt til Inspektion. Flyt jer, saa Frøken Sahib kan komme til!« raabte han paa sit Modersmaal, medens Kate svang sig af Hesten, og Sværmen trængte sig sammen om hende. Fru Estes blev siddende i Sadlen og saa' paa det Optrin, der udspandt sig.

En Kvinde fra Ørkenen, meget høj, med gylden Ansigtsfarve og skarlagensrøde Læber, slog sit Hovedklæde tilbage, greb Kate om Haandledet og gjorde Mine til at slæbe hende bort med sig, medens hun raabte og skreg ivrigt paa sit Modersmaal. Der var et fortvivlet Udtryk i hendes Øjne, som ikke var til at tage Fejl af, og Kate fulgte hende roligt gennem Sværmen, som veg til Side for dem, hen til en Kamel, der laa knælende ved Vejkanten. Paa Ryggen af den

laa et udtæret Skelet af en Mandsperson, som mumlede ved sig selv og uden Maal og Med pillede ved den sømbeslaaede Sadel. Kvinden rettede sig i sin fulde Højde, og uden at sige et Ord kastede hun sig for Kates Fødder. Kates Underlæbe dirrede, og hun forsøgte at løfte Kvinden op, men Doktoren raabte nok saa fornøjet fra Trappen: »Aah, det skal De ikke bryde Dem om! Han er uhelbredelig sindssyg — hendes Mand. Hun kommer altid slæbende med ham til os!«

»Men har De da ikke gjort noget?« raabte Kate og vendte sig harmfuldt om imod ham.

»Hvad *kan* man gøre? Hun vil ikke lade ham blive her, saa jeg kan behandle ham og give ham Sennepsplaster.«

»Sennepsplaster!« mumlede Kate forfærdet, idet hun greb Kvindens Hænder og holdt dem fast. »Sig til hende, at jeg siger, hun maa lade ham blive her,« sagde hun højt. Lægen lod hendes Befaling gaa videre. Kvinden trak Vejret tungt, og et halvt Minut stirrede hun paa Kate, med sammentrukne Bryn. Saa lagde hun Kates Haand paa Mandens Pande og satte sig ned i Støvet, med tilhyllet Hoved.

Kate, som stod helt stum over for dette Udslag af østerlandsk Tænkemaade, stirrede et Øjeblik paa hende, men saa vaagnede den Medlidenhed, som ikke kender til Raceforskel, i hendes Sind, og hun bøjede sig ned og kyssede hende stille paa Panden.

»Bær den Mand op!« sagde hun og pegede paa Manden, som blev baaret op ad Trappen og ind i Hospitalet, medens hans Kone fulgte ham som en

Hund. En Gang vendte hun sig om og sagde noget til sine Søstre derude, og hendes Ord hilstes med et sandt Kor af Graad og Latter.

»Hun siger,« sagde Doktoren straalende over hele Ansigtet, »at hun vil dræbe enhver, som er uhøflig imod Dem. Hun siger ogsaa, at hun vil være Deres Søns Amme.«

Kate standsede for at sige et Par Ord til Fru Estes, som havde nogle Ærinder at besørge længere oppe i Byen; saa gik hun op ad Trappen sammen med Lægen.

»Ja, nu vil De vel se Hospitalet?« spurgte han. »Men først maa jeg præsentere — jeg er Lalla Dhunpat Rai, eksamineret Læge fra Duff Collegium. Jeg var den første Indfødte i min Provins, som tog den Eksamen. Det er tyve Aar siden.«

Kate saa' forundret paa ham. »Hvor har De da været siden?« spurgte hun.

»Jeg boede nogen Tid i min Faders Hus. Saa var jeg Medhjælper paa et Apothek i Britisk Indien. Men nu har Hans Højhed været saa naadig at give mig den Bestilling, som jeg for Øjeblikket beklæder.«

Kate løftede Øjenbrynene. Det var altsaa hendes Kollega. De gik tavse videre ind i Hospitalet, og Kate sørgede for at holde sin Ridenederdel klar af alt det Smuds, der havde ophobet sig paa Jorden.

Seks plumpt forarbejdede Brikser, der var snørede sammen med Huder og Sejlgarn, stod midt i Gaarden, og paa hver Madras laa, indsvøbt i et hvidt Lagen, en Mand, som kastede sig i Feber og jamrede og talte i Vildelse. En Kvinde traadte ind med en

Krukke fuld af harsk indisk Sukkergodt og prøvede forgæves at faa en af Mændene til at spise af sine Lækkerier. Midt i det brændende Sollys stod en ung Mand, næsten uden Klæder, med Hænderne foldede bag Nakken og stirrede op mod Solen, som om han vilde se, hvem der først blev træt. Han begyndte paa en ensformig Sang, brød af og skyndte sig fra Seng til Seng, og til hver af Patienterne raabte han noget, som Kate ikke kunde forstaa. Saa vendte han igen tilbage til sin Plads i Midten af Gaarden og begyndte paany paa sin afbrudte Sang.

»Han er ogsaa uhelbredelig sindssyg,« sagde Lægen. »Jeg har sat Sennepsplaster paa ham og aareladt ham, saa meget jeg kunde, men han vil ikke gaa sin Vej. Han er ganske uskadelig, undtagen naar han ikke faar sin Opium.«

»De giver da ikke Patienterne Opium?« udbrød Kate.

»*Selvfølgelig* giver jeg dem Opium. Ellers vilde de dø. Alle Rajput'er spiser Opium.«

»Og De selv?« spurgte Kate rædselsslagen.

»Ikke altid — ikke i den første Tid, jeg var her. Men nu —« han trak en blankslidt Tobaksdaase frem af sit Livbælte og tog ud af den noget, der for Kate saa' ud som en Haandfuld Opiumspiller.

Det var som om Fortvivlelsens Bølger slog sammen over Hovedet paa hende. »Vis mig Kvindeafdelingen,« sagde hun med træt Stemme.

»Aah, de er ovenpaa og nedenunder og rundt omkring,« svarede Lægen ligegyldigt.

»Og Barselpatienterne?« spurgte hun.

»De er i Husvildeafdelingen.«

»Hvem passer dem?«

»De kan ikke lide mig; men der er en meget dygtig Kone udefra, og hun passer dem.«

»Har hun nogen Uddannelse — nogen Opdragelse?«

»Hun er meget agtet i sin egen Landsby,« sagde Lægen. »Hun er her nu, hvis De har Lyst til at tale med hende.«

»Hvor?« spurgte Kate.

Dhunpat Rai, som var begyndt at føle sig mindre vel til Mode, skyndte sig at vise Vej op ad en snæver Trappe til en lukket Dør, bag hvilken der lød et Skrig, som fortalte om et lille, nyt Menneskeliv.

Kate slog harmfuldt Døren op paa vid Gab. I den Afdeling af Rigshospitalet var der Billeder af to Guder, lavet af Ler og Kunstgødning, som de Kvinder, der havde Opsigt med Afdelingen, var ved at bestrø med Knopper af Morgenfruer. Hvert Vindue, hver lille Aabning, gennem hvilken der kunde trænge et frisk Pust ind i Stuen, var lukket; Fødselsilden flammede lystigt i det ene Hjørne, og Røgen var nær ved at kvæle Kate, da hun traadte ind.

Hvad der foregik mellem Kate og den Kvinde, som var saa højt agtet i sin egen Landsby, vil ingen nogen Sinde faa at vide. Den unge Pige kom ikke frem før efter en halv Times Forløb, men Konen viste sig længe forinden, forpjusket og kaglende, men overvunden.

Efter det var Kate forberedt paa alt, selv paa den frygtelige Forfatning, hvori hun fandt Medicinen i Apotheket — Støderen blev aldrig renset, og med hver Recept fulgte mange andre Slags Medicin, som ikke var ordineret — og paa de stinkende, snavsede, uoplyste og slet ventilerede Rum, som hun traadte ind i, mere og mere modløs for hver Ting hun saa'. Patienterne fik Lov til at modtage deres Venner, som de vilde, og spise alt, hvad de i misforstaaet Venlighed fandt paa at give dem. Naar Døden indtraadte, stod de Sørgende og hylede i Kor omkring Briksen, og under den gale Mands haanlige Tilraab bar de det nøgne Legeme bort gennem Gaarden og ud i Byen, hvor det udbredte, hvad Smitte Himlen fandt for godt at tilskikke.

Der var ikke Tale om at isolere Folk, som led af smitsomme Sygdomme, og Børn, som var angrebne af Øjenbetændelse, legede nok saa ugenert med de Besøgendes Børn eller inde mellem Senge, hvor der laa Difteritispatienter. Paa ét Punkt, men ogsaa kun paa et eneste, var Lægen en Kapacitet; han havde en meget heldig Haand, naar det gjaldt en Sygdom, som stod opført i Journalen som »Lændebid«. Skovhuggere og Smaahandlende, som i Embeds Medfør rejste ad de ensomme Veje i Staten, blev ikke sjældent slaaet til Jorden af Tigere, og i saadanne Tilfælde gav Lægen hele den engelske Pharmakopi Døden og Djævelen og faldt tilbage paa visse gamle Husraad, der nød stor Anseelse rundt omkring i Landsbyerne og forøvrigt udrettede Vidundere. Men

derfor var det alligevel nødvendigt at underrette ham om, at der for Fremtiden kun var ét Overhoved for Rigshospitalet, at hendes Ordrer maatte lystres ubetinget, og at hendes Navn var Frøken Kate Sheriff.

Lægen, som vidste, at hun tilsaa Paladsets Kvinder, turde ikke gøre Indvendinger. Han havde været med til mange af den Slags Reformer og Omkalfatringsforsøg, og han vidste, at det ikke var det sidste af den Slags, som hans egen Indolence og smidige Tunge vilde hjælpe ham over. Han bukkede og sagde Ja til det hele, men iøvrigt lod han Kates Bebrejdelser gaa hen over Hovedet paa sig og afparerede alle Spørgsmaal med den Erklæring: »Staten bevilliger kun et hundrede og halvtreds Rupi'er pr. Maaned til dette Hospital. Hvordan kan vi faa Medicin hele den lange Vej fra Calcutta for den Pris?«

»*Jeg* betaler selv for den Ordre,« sagde Kate, idet hun udfærdigede en Liste over de tiltrængte Medicíner og Rekvisiter — hun stod ved Pulten i Badeværelset, der gjorde Tjeneste som en Slags Kontor. »Og jeg betaler for alt andet, hvad jeg anser for nødvendigt.«

»Ordren gaar vel officielt gennem mig?« sagde Dhunpat Rai, med Hovedet paa Siden.

Kate, som ikke havde Lyst til at skabe unødvendige Hindringer, gav sit Samtykke. Saa længe disse stakkels Skabninger laa der i Værelserne omkring hende uden Pleje og Pasning og helt og holdent var i dette Bæsts Magt, var det ikke Tiden til at diskutere om Procenter.

»Ja,« sagde hun, »det er en Selvfølge!« Og da Doktoren saa', hvor stor og omfattende Ordren var, følte han, at han kunde finde sig i meget af hende.

Efter tre Timers Forløb forlod Kate Hospitalet, segnefærdig af Træthed, af Sult og nagende Fortvivlelse.

XI.

Tarvin fandt Maharajah'en, som endnu ikke havde faaet sin Morgendosis Opium, nedsunken i den dybeste Melankoli. Manden fra Topaz saa' skarpt paa ham, opfyldt af sin nye Plan.

Maharajah'ens første Ord hjalp ham til at komme frem med det, der laa ham paa Sinde. »Hvad er Deres Ærinde her?« spurgte han.

»Her i Rhatore?« spurgte Tarvin med et Smil, som omfattede hele Horisonten.

»Ja, i Rhatore,« brummede Maharajah'en. »Agent Sahib siger, at De ikke er Medlem af nogen Regering, og at De bare er kommet hertil for at se paa Landet og skrive Løgne om det bagefter. Hvad er Deres Ærinde her?«

»Jeg er kommet for at lede jeres Flod ind i et nyt Leje. Der er Guld i den,« sagde Tarvin roligt.

Maharajah'en var meget kort for Hovedet. »Det maa De tale med Regeringen om!« sagde han tvært.

»Det er vel nok Deres Flod,« svarede Tarvin, uden at tabe Modet.

»Min! Her er ikke noget i denne Stat, som er mit. De Butiksfolk ligger uden for mine Porte, baade

Dag og Nat. Agent Sahib vil ikke lade mig udskrive Skatter, saadan som mine Fædre gjorde. Jeg har ingen Hær.«

»Det er meget rigtigt!« indrømmede Tarvin, saa sagte at den anden ikke kunde høre det. »En skøn Dag løber jeg min Vej med den.«

»Og selvom jeg havde det,« vedblev Maharajah'en, »saa har jeg ingen at slaas med. Jeg er bare en gammel Ulv, som har faaet alle sine Tænder trukket ud. Gaa Deres Vej!«

De var i den flisebelagte Gaard lige uden for den Fløj af Paladset, hvor Sitabhai boede. Maharajah'en sad i en brøstfældig Windsor Stol, medens hans Staldknægte kom trækkende med det ene Geled opsadlede Heste efter det andet, i det Haab at det skulde behage hans Majestæt at vælge et af Dyrene til sin Ridetur. Den hengemte, kvalmende Lugt fra Paladset blev af Morgenvinden baaret ud over Marmorfliserne, og det var ikke nogen sund Lugt.

Tarvin, som uden at staa af havde holdt sin Hest an i Gaarden, slog det venstre Ben over Hestens Manke og tav klogeligen. Han havde set noget til, hvad Virkning Opium havde paa Maharajah'en. En Tjener nærmede sig netop med en lille Messingskaal, fuld af Opium og Vand. Maharajah'en skar de frygteligste Ansigter, medens han slugte Vædsken, viskede de sidste brune Draaber af Mustache og Kindskæg og sank tilbage i Stolen, hvor han sad og stirrede ud i Luften med tomme, udtryksløse Øjne. Et Par Minutter efter sprang han op, rank og smilende.

»Er De her, Sahib?« spurgte han. »De er her — ellers vilde jeg ikke føle mig fristet til at le. Vil De med ud paa en Ridetur nu til Morgen?«

»Det vil jeg gerne.«

»Saa tager vi Foxhall Plagen. Den smider Dem nok af!«

»Som De vil!« sagde Tarvin roligt.

»Og jeg vil ride min egen Cutch Hoppe. Lad os se at komme af Sted, før Agent Sahib kommer,« sagde Maharajah'en.

Der lød et Trompetstød udenfor Gaarden, efterfulgt af en Rumlen af Vognhjul, idet Staldkarlene gik ud for at sadle Hestene.

Maharaj Kunwar løb op ad Trappen og hen til sin Fader, som tog ham paa Skødet og kælede for ham.

»Hvad vil du her, Lalji?« spurgte Maharajah'en. Lalji eller den Højtelskede var det Kælenavn, hvorunder Prinsen var kendt i Paladset.

»Jeg vilde bare eksercere min Livvagt! Fader, Statsarsenalet giver mig daarlige Sadler til mine Soldater. Jeysingh's Saddelknap er gjort i Stand med Sejlgarn, og Jeysingh er min bedste Soldat. Desuden fortæller han saadan gode Historier!« tilføjede Maharaj Kunwar paa sit Modersmaal, med et lille venligt Nik i Retning af Tarvin.

»*Hai! Hai!* Du er ligesom alle de andre!« sagde Kongen. »Stadig nye Fordringer paa Staten! Hvad er det nu, du vil have?«

Barnet slog Hænderne sammen og greb frygtløst Faderen i det vældige Skæg, der, som det er Skik

blandt Rajput'erne, var børstet op over Ørene. »Kun ti nye Sadler!« sagde Barnet. »De er i det store Sadelrum. Jeg har selv set dem, men den Mand, som passer Hestene, sagde, at jeg først maatte spørge Kongen.«

Maharajah'ens Ansigt formørkedes, og han svor en drøj Ed ved sit Folks Guder.

»Kongen er en Slave og en Træl!« brummede han. »Han er en Slave af Agent Sahib og denne engelske Raj, som fører Kvindetale. Men ved Indur! Kongens Søn er ialfald Kongens Søn. Hvad Ret har Sarup Singh til at forholde dig noget, som du, min Prins, ønsker?«

»Jeg sagde ham nok,« sagde Maharaj Kunwar, »at min Fader ikke vilde synes om det. Men jeg sagde ikke mere, fordi jeg ikke er rigtig rask, og du ved,« Drengen bøjede Hovedet under Turbanen, »at jeg kun er en lille Dreng. Men saa maa jeg jo nok faa Sadlerne?«

Tarvin, som ikke forstod et Ord af denne Samtale, sad i Ro og Mag paa sin Hest og smilede til sin Ven, Maharaj'en. Mødet havde fundet Sted i Gaarden, hvor der i Begyndelsen var dødsstille, saa stille, at han kunde høre Duerne kurre i et Taarn halvandet hundrede Fod over sit Hoved. Men nu var alle fire Sider af denne Gaard med de grønne Skodder levende, lysvaagen og lutter Øre. Han kunde høre lette Aandedræt, Raslen af Draperier og en ganske svag Lyd af Skodder, som forsigtigt blev lukkede op indefra. En bedøvende Lugt af Moskus og Jasmin trængte ud til ham og fyldte ham med Uro, for uden

at vende Hovedet vidste han, at Sitabhai og hendes Kvinder holdt Øje med alt, hvad der foregik. Men hverken Kongen eller Prinsen bekymrede sig om deres Nærværelse. Maharaj Kunwar var meget optaget af sine engelske Lektier, som han havde lært paa Fru Estes' Skød, og Kongen var ligesaa interesseret som han. For at Tarvin skulde forstaa, hvad han sagde, var Prinsen igen begyndt at tale Engelsk, men meget langsomt og tydeligt, for at hans Fader ogsaa kunde forstaa det.

»Jeg kan et smukt lille Vers!« sagde han. »Det lærte jeg i Gaar.«

»Er der Tale om deres Guder i det Vers?« spurgte Maharajah'en mistroisk. »Husk paa, at du er en Rajput.«

»Nej, nej,« sagde Prinsen, »det er bare engelsk, og jeg lærte det meget hurtigt.«

»Lad mig høre, du lille *pundit!**) Du bliver nok en Gang en rigtig lærd Mand, som kan rejse til de engelske Universiteter og gaa i en lang, sort Kappe.«

Barnet slog hastigt over i sit Modersmaal. »Der er fem Farver i vor Stats Flag,« sagde han. »Naar jeg har kæmpet for det, vil jeg maaske blive Englænder.«

»Vi har ikke mere Lov til at føre vore Hære i Marken, min Lille! Men lad os nu høre det Vers!«

Den dæmpede Raslen af Hundreder af usynlige Klædebon blev nu stærkere. Tarvin bøjede sig frem, med Hagen støttet i Haanden, medens Prinsen lod sig glide ned fra sin Faders Skød, holdt Hænderne

*) *Pundit*: Vismand, lærd Bramin. Å. O.

om paa Ryggen og begyndte, uden Ophold eller Udtryk:

Tiger, Tiger, du som flammer
mellem Natteskovens Stammer,
hvilken overjordisk Magt
formede din Helveds-Pragt?
Hvem har skabt i Vellyst-Smerte
dine Poter og dit Hjerte?

»Der er noget mere, som jeg har glemt,« sagde han, »men den sidste Linie lyder:

Lammets Fader, var det ham?

»Jeg lærte det i en forfærdelig Fart!« Og han begyndte at klappe i Hænderne af sig selv, medens Tarvin fulgte hans Eksempel.

»Jeg forstaar det ikke, men det er godt at kunne Engelsk. Din Ven her taler saadan et Engelsk, som jeg aldrig har hørt,« sagde Maharajah'en paa sit Modersmaal.

»Ja,« svarede Prinsen, »men han taler ogsaa saadan, at baade Ansigt og Hænder er levende, og jeg kommer til at le uden at vide hvorfor. Oberst Nolan Sahib taler ligesom en Bøffelokse, med lukket Mund. Jeg ved aldrig, om han er vred eller tilfreds. Men Fader, hvad bestiller Tarvin Sahib her hos os?«

»Vi skal ride ud sammen,« sagde Kongen, »og naar vi kommer tilbage, kan jeg maaske fortælle dig det. Hvad siger Mændene omkring dig om ham?«

»De siger, at han har et rent Hjerte, og han er altid god imod mig.«

»Har han aldrig sagt noget til dig om mig?«

»Aldrig paa et Sprog, som jeg kunde forstaa. Men jeg er vis paa, at han er en god Mand. Se, nu ler han igen!«

Tarvin, som havde spidset Øren, da han hørte sit eget Navn nævne, satte sig paany fast i Sadlen og samlede Tøjlerne for at give Kongen et Vink om, at det var paa Tide at komme afsted.

Staldkarlene kom trækkende med en langhalet, engelsk Fuldblodshest og en mager, musegraa Hoppe. Maharajah'en rejste sig.

»Gaa tilbage til Sarup Singh og hent de Sadler!« sagde han.

»Hvad skal du bestille i Dag, min Dreng?« spurgte Tarvin.

»Jeg skal ud og hente nye Sadler,« sagde han, »og saa skal jeg tilbage og lege med Premierministerens Søn.«

Igen hørtes den raslende Lyd bag Skodderne, men denne Gang stærkere, som en skjult Snogs Hvislen. Der var aabenbart nogen dér, som forstod Barnets Ord.

»Ser du Frøken Kate i Dag?«

»Nej, ikke i Dag! I Dag har jeg Ferie. I Dag skal jeg ikke til Fru Estes.«

Kongen vendte sig hastigt om mod Tarvin og sagde dæmpet: »Er det nødvendigt, at han hver Dag skal gaa til den Damedoktor? Alle mine Folk lyver for mig, fordi de vil vinde min Gunst, og selv Oberst Nolan siger, at Drengen er sund og rask. Tal Sandhed! Han er min førstefødte Søn.«

»Han er ikke stærk,« sagde Tarvin roligt. »Maaske vil det være klogere at lade Frøken Sheriff se paa ham nu til Morgen. Der er ialfald ingen Ulykke sket ved at være lidt forsigtig, forstaar De?«

»Nej, jeg forstaar det ikke,« sagde Kongen. »Men gaa du til Missionærens Hus i Dag, min Søn!«

»Jeg er kommet her for at lege,« svarede den lille Prins fortrydeligt.

»Du ved jo ikke, om Frøken Sheriff ikke har noget til dig, du kan lege med,« sagde Tarvin.

»Hvad er det?« spurgte Maharaj'en hastigt.

»Du har en Vogn og ti indfødte Soldater,« svarede Tarvin. »Du behøver blot at tage derned for at finde ud af, hvad det er.«

Han tog et Brev frem af Brystlommen, saa' kærligt paa det to-Cents Frimærke og skrev hastigt et Par Ord til Kate paa Konvolutten. Der stod:

»Slip ikke den lille Fyr af Syne i Dag. Det ser ud, som om der er Djævelskab i Luften. Find paa noget, han kan bestille, find paa nye Lege, ligegyldigt hvad, blot du kan holde ham borte fra Paladset. Jeg har faaet dit Brev, og jeg forstaar saa godt, hvad du mener. Du skal ikke være bange.«

Han kaldte Maharajah'en hen til sig og rakte ham Konvolutten. »Bring det til Frøken Kate og sig, at jeg har sendt dig — saa er du en stor Dreng!« sagde han.

»Min Søn er ingen Ordonnans,« sagde Kongen tvært.

»Deres Søn er ikke meget stærk, og det lader til, at jeg er den første, som har sagt Dem Sandheden om ham,« sagde Tarvin. »Vær nu lidt forsigtig med det Bidsel — I der!« Foxhall Plagen stod dansende og springende mellem Staldkarlene.

»Den smider ogsaa nok dig af!« sagde Maharaj Kunwar, ude af sig selv af Henrykkelse. »Den smider alle Staldkarlene af!«

I den dybe Stilhed smækkede pludselig en af Skodderne tre Gange, ganske tydeligt.

En af Staldkarlene gik hastigt over paa den anden Side af den stejlende Hest. Tarvin satte Foden i Stigbøjlen for at springe op, da Sadlen i det samme drejede sig helt rundt. En eller anden slap Hestens Hoved, og Tarvin naaede lige at sparke Foden fri, idet Dyret sprang frem.

»Jeg har set snedigere Maader at dræbe en Mand paa!« sagde han roligt. »Hent min Ven tilbage!« tilføjede han henvendt til en af Staldkarlene, og da han igen havde Foxhall Plagen under sine Hænder, spændte han Sadlen saa fast, som den ikke havde været spændt, siden Dyret første Gang følte Bidsel og Tømme. »Saa!« sagde han og svang sig op i Sadlen, idet Kongens Hest travede ud af Gaarden.

Hesten rejste sig paa Bagbenene, faldt saa stift ned paa Forbenene og sparkede ud. Tarvin, der red som en Cowboy, sagde roligt til Barnet, som stadig fulgte alle hans Bevægelser: »Løb saa din Vej, Maharaj! Du skal ikke staa her og hænge — lad mig se, at du virkelig kommer afsted til Frøken Kate!«

Drengen adlød, med et halvt beklagende Blik paa den urolige Hest. Saa ofrede Hesten sig helt for den Opgave at kaste Rytteren af Sadlen. Den vilde ikke paa nogen Maade forlade Gaarden, skønt Tarvin ræsonerede med den, først bag Sadlen, saa mellem de harmfuldt knejsende Øren. Hesten var kun vant til Staldkarlene, som sprang af ved første Tegn til Oprør, og den var rasende. Uden at nogen kunde gætte, hvad den havde til Hensigt, fo'r den ud gennem Porthvælvingen, drejede i Ring paa Bagbenene og satte afsted i vild Fart efter Maharajah'ens Hest. Da den først var ude paa den aabne, sandede Slette, følte den, at den nu havde et Virkefelt, som var dens Evner værdigt. Men ogsaa Tarvin havde indset, at Øjeblikket var inde. Maharajah'en, der i sin Ungdom havde været bekendt som en god Rytter, selv blandt en Nation, der maaske talte de bedste Ryttere i Verden, vendte sig i Sadlen og fulgte interesseret Kampen.

»De rider som en Rajput!« raabte han, da Tarvin fløj forbi ham. »Tag Vejret fra ham ved at ride ham lige over den aabne Slette.«

»Ikke før han har lært, hvem af os to der er Herre!« svarede Tarvin og tvang Dyret til at gøre omkring.

»*Shabash! Shabash!* Godt gjort! Godt gjort!« raabte Maharajah'en, da Hesten adlød Bidslet. »Tarvin Sahib, jeg vil gøre Dem til Oberst i mit regulære Kavallerikorps.«

»Ti Millioner irregulære Djævle!« sagde Tarvin uhøfligt. »Kom tilbage, dit Bæst! Tilbage!«

Hestens Hoved var, under Bidslets Tryk, bøjet ned mod den skumdækkede Bringe, men før den adlød, havde den stemmet sine Forben mod Jorden og stejlede ligesaa voldsomt som en af Tarvins egne Prærieheste. »Begge Fødder ned og Brystet udspændt!« mumlede han muntert ved sig selv, idet han vippede op og ned. Han var rigtig i sit Es og drømte sig tilbage i Topaz.

»*Maro! Maro!*« raabte Kongen. »Slaa ham, slaa ham rigtig haardt!«

»Aah, lad ham bare more sig!« sagde Tarvin ligegyldigt. »Mig generer det ikke.«

Da Hesten var træt, blev den tvunget til at gaa femten Alen baglæns. »Saa, nu kan vi gaa videre!« sagde Tarvin og begyndte at ride i Trav ved Siden af Maharajah'en. »Den Flod dér er fuld af Guld,« sagde han efter et Øjebliks Pause, som om han genoptog Traaden i en afbrudt Samtale.

»Da jeg var ung,« sagde Kongen, »saa jagede jeg Vildsvin her paa dette Sted. Vi jagede dem med Sværdet ved Foraarstide — det var før Englænderne kom. Derovre ved den Klippeblok brækkede jeg mit Kraveben.«

»Fuld af Guld, Maharajah Sahib. Hvordan har De tænkt at faa det ud?«

Tarvin var godt kendt med Kongens Udflugter, og det var ikke hans Mening at give efter for ham.

»Hvad ved jeg?« svarede Kongen fornemt afvisende. »Spørg Sahib Nolan.«

»Jamen, hør nu, hvem er det, der er Herre i Staten — er det Dem eller Oberst Nolan?«

»Det ved De godt,« svarede Maharajah'en. »Det har De selv set,« Han pegede mod Nord og Syd. »Dér,« sagde han, »dér ligger en Jernbanelinje, og dér ligger en anden. Jeg er som en Ged mellem to Ulve.«

»Naaja, Landet imellem de to Linjer er i hvert Fald Deres eget, og De maa da virkelig kunne gøre ved det, som De vil.«

De havde redet et Par Mil udenfor Byen, langs Amet Flodens Løb, og deres Heste var sunket i til Haserne i det bløde Sand. Kongen saa' hen over den lange Kæde af skinnende Søer, Ørkenens sivtoppede Høje og de fjerne Rækker af lave Granitbjerge, hvorfra Amet Floden tog sit Udspring. Det var ikke en Udsigt, som skulde fryde en Konges Hjerte.

»Ja,« sagde han, »jeg er Herre over hele dette Land, men se nu her! En Fjerdedel af min Indtægt bliver slugt af dem, som indsamler den; en Fjerdedel vil de sortfjæsede Kamelopdrættere derude i Sandet ikke betale, og jeg har ikke Lov til at marchere mod dem med min Hær; en Fjerdedel faar jeg maaske nok selv, men de Folk, som skulde betale den anden Fjerdedel, ved ikke, hvem den skal sendes til. Jo, jeg er en meget rig Konge!«

»Naaja, hvordan De saa ser paa det, burde den Flod i det mindste bringe Deres Indtægter op paa det tredobbelte.«

Maharajah'en saa' opmærksomt paa Tarvin.

»Hvad vilde Regeringen sige?« spurgte han.

»Jeg kan ikke rigtig indse, hvad det kommer Regeringen ved! De kan jo anlægge Orangelunde og

lede Kanaler gennem dem.« (Der kom et forstaaende Blink i Hans Majestæts dybtliggende Øjne). »Det vilde da være meget nemmere at prøve at bringe noget ud af Floden. De har vel sagtens prøvet at vaske Sandet ud, har De ikke?«

»Der er blevet gjort Forsøg paa at vaske Sandet ud i det Flodleje. Det var en Sommer, da mine Fængsler var altfor fulde af Fanger, og jeg var bange for Oprør. Men der var ingenting at se undtagen de sorte Djævle, som gravede i Sandet. Det Aar vandt jeg Poonah Pokalen med en rød Pony.«

Tarvin slog sig paa Laaret, saa det klaskede. Hvad kunde det nytte at snakke Forretninger med en træt Mand, som vilde pantsætte den Smule Sjæl, som Opium'en havde levnet ham, for at se noget morsomt? Han gik straks over til et andet Emne.

»Ja, der er ikke meget at se ved den Slags Minearbejde. Hvad De trænger til, er en lille Dæmning oppe i Retning af Gungra.«

»I Nærheden af Bjærgene?«

»Ja.«

»Der er aldrig noget Menneske, som har lagt en Dæmning over Amet,« sagde Kongen. »Den kommer ud af Jorden, og den synker tilbage i Jorden igen, og naar Regntiden kommer, er den ligesaa mægtig som Indus.«

»Vi maa have hele Flodsengen udtørret, før Regnen begynder — paa en Strækning af tolv miles,« sagde Tarvin, som interesseret iagttog, hvad Virkning hans Ord havde paa Maharajah'en.

»Ingen har nogen Sinde dæmmet op for Amet,« lød det ligegyldige Svar.

»Ingen har nogen Sinde prøvet paa at gøre det. Giv mig den Arbejdskraft, jeg behøver, og *jeg* skal dæmme op for Amet.«

»Hvor skal Vandet da ledes hen?« spurgte Kongen.

»Det leder jeg selvfølgelig en anden Vej, ligesom De gjorde med Kanalen gennem Orangelunden.«

»Jasaa!« *Den Gang* talte Oberst Nolan til mig, som om jeg var et Barn.«

»De ved godt selv hvorfor, Maharajah Sahib!« sagde Tarvin uforstyrreligt.

Kongen blev som lamslaaet over denne Frækhed. Han vidste godt, at hans huslige Affærer var et almindeligt Samtalemne i Byen, for ingen Mand kan give tre Hundrede Kvinder Mundkurv paa; men han var ikke forberedt paa at høre denne uærbødige Fremmede, som var og ikke var en Englænder, ugenert hentyde til dem.

»Oberst Nolan vil ikke sige noget denne Gang,« vedblev Tarvin. »Desuden vil det være til Gavn for Deres Folk.«

»Som ogsaa er hans,« sagde Kongen.

Opiumsrusen var ved at fortage sig, og hans Hoved sank ned paa Brystet.

»Saa begynder jeg i Morgen,« sagde Tarvin. »Det vil da altid være noget at se paa. Jeg maa finde det bedste Sted til at lægge en Dæmning over Floden, og De kan sagtens laane mig et Par Hundrede Fanger.«

»Jamen, hvad vil De overhovedet her?« spurgte Kongen. »Hvorfor vil De lægge Dæmninger over mine Floder og vende op og ned paa min Stat?«

»Fordi De har godt af at le, Maharajah Sahib. Det ved De ligesaa godt som jeg. Jeg skal spille Pachisi med Dem hver Aften, saa længe De kan holde ud, og jeg kan sige Dem Sandheden, hvad der er en sjælden Luksus her paa disse Kanter.«

»Tænker De paa Maharaj Kunwar? Er det virkelig sandt, at han ikke er rask?«

»Jeg har jo sagt Dem, at han ikke er rigtig stærk. Men der er ikke mere i Vejen med ham, end at Frøken Sheriff nok skal ordne det.«

»Er det nu ogsaa sandt?« spurgte Kongen, »Husk paa, at han skal arve min Trone efter mig.«

»Hvis jeg kender Frøken Sheriff ret, skal han nok komme til at arve den Trone. Det skal De ikke være ked af, Maharajah Sahib!«

»De er en god Ven af hende?« vedblev hans Ledsager. »De kommer jo fra samme Land?«

»Ja,« indrømmede Tarvin, »og fra samme By.«

»Fortæl mig noget om den By,« sagde Kongen nysgerrigt.

Det lod Tarvin sig ikke sige to Gange, men begyndte at fortælle, udførligt, detaljeret, med alle den Slags smaa Træk, som gjorde Beretningen saa meget mere sandsynlig, og i Begejstringens Hede glemte han rent, at Kongen i bedste Fald kun kunde forstaa en Tiendedel af hans mange kraftige Udtryk. Da han var midt i sin Lovtale, afbrød Kongen ham:

»Hvis der var saa dejligt, hvorfor blev De der saa ikke?«

»Jeg kom hertil for at se Dem,« sagde Tarvin raskt. »Jeg hørte om Dem derovre.«

»Saa er det altsaa sandt, hvad mine Digtere synger, at min Berømmelse er naaet til alle Jordens fire Hjørner. Jeg vil fylde Busant Rao's Mund med Guld, hvis det er saaledes.«

»Det kan De bande paa, det er! Men vil De hellere, at jeg skal rejse min Vej? De behøver jo blot at sige det!« Tarvin gjorde en Bevægelse, som om han vilde holde Hesten an.

Maharajah'en sad hensunken i dybe Tanker, og da han talte, var det langsomt og tydeligt, for at Tarvin kunde opfatte hvert enkelt Ord. »Jeg hader alle Englændere!« sagde han. »Deres Maade at være paa er ikke min, og de gør et farligt Vrøvl, hvis man nu og da kommer til at slaa en Mand ihjel. *Deres* Maade at være paa er heller ikke min, men De gør ikke saa mange Ophævelser, og desuden er De en Ven af Damedoktoren.«

»Naaja, jeg haaber ogsaa, at jeg kan kaldes en Ven af Maharaj Kunwar!« sagde Tarvin.

»Er De virkelig en sand Ven af ham?« spurgte Kongen og saa' paa ham med et gennemtrængende Blik.

»Ja, det kan De stole paa! Jeg gad nok se den, som turde vove at lægge Haand paa den lille Knægt. Han vil ialfald være færdig, borte, en, to, tre! Jeg vilde tvære ham ud over hele Gokral Seetarun, det vilde jeg!«

»Jeg har set Dem ramme den Rupi. Gør det igen!«

Uden at skænke Hesten en Tanke trak Tarvin sin Revolver frem, smed en Mønt op i Luften og gav Ild. Mønten faldt ned ved Siden af dem — det var en ny Mønt denne Gang — med et Mærke lige i Midten. Hingsten stejlede, og Kongens Hest dansede. Der lød en voldsom Larm af Hestehove bag ved dem. Livvagten, som hidtil havde holdt sig i ærbødig Afstand, kom nu ridende, i fuld Fart og med fældede Lanser. Kongen lo haanligt.

»De tror, at De har skudt mig,« sagde han. »Og de vil dræbe Dem, hvis jeg ikke standser dem. Skal jeg standse dem?«

Tarvin skød Underlæben frem med den Bevægelse, der var saa karakteristisk for ham, drejede Hesten rundt og ventede, uden at svare, med de tomme Hænder hvilende paa Sadelknappen. Hele Flokken kom styrtende i en uregelmæssig Linje, alle sammenkrøbne med Lansen i Hvilestilling over Sadelbuen, og Anføreren for Flokken svingede et langt, lige Rajputsværd. Tarvin følte, snarere end han saa', hvorledes de smalle, hæslige Lansespidser alle pegede mod Hestens Bringe. Kongen trak sig noget tilbage og betragtede ham, som han stod der alene, midt paa Sletten, og ventede. I dette ene Øjeblik, hvor Tarvin stod Ansigt til Ansigt med Døden, sagde han til sig selv, at der ikke var det Menneske, han ikke heller vilde have med at gøre end en Maharajah.

Pludselig udstødte Hans Majestæt et Raab. Lanseskafterne sænkedes, som om de var bleven ramt

af et Slag, og Troppen skilte sig i to Dele, som susede forbi paa begge Sider af Tarvin, medens hver især af al Magt bestræbte sig for, saavidt mulig, at strejfe den hvide Mands Støvle.

Den hvide Mand stirrede ud for sig uden at dreje Hovedet, og Kongen brummede bifaldende.

»Vilde De have gjort det for Maharaj Kunwar?« spurgte han efter en Pause, idet han igen drejede sin Hest om paa Siden af Tarvin.

»Nej,« sagde Tarvin roligt, »saa vilde jeg være begyndt at skyde for længe siden.«

»Hvad for noget? Alle halvtresindstyve Mand?«

»Nej, Anføreren.«

Kongen lo, saa det rystede i Sadlen, og løftede Haanden. Anføreren for Regimentet kom ridende hen til ham.

»*Ohe,* Pertab Singh-Ji, han siger, han vilde have skudt dig!« Saa vendte han sig om mod Tarvin og sagde smilende: »Det er min Fætter.«

Den store, stærke Rajput grinede, saa Munden gik fra det ene Øre til andet, og til Tarvins Overraskelse svarede han paa udmærket Engelsk: »Det vilde være en meget fornuftig Plan med irregulært Kavalleri — at dræbe Officererne, forstaar De — men vi er udelukkende oplært efter engelsk Mønster, og det er Dronningen selv, som har udstedt mit Officerspatent. I den tyske Hær vilde nu —«

Tarvin stirrede paa ham i stum Forbavselse.

»Men De er ikke selv Militær,« sagde Pertab Singh-Ji høfligt. »Jeg har hørt om, hvordan De kan

skyde, og jeg saa, hvad det var, De gjorde. Men De maa have os undskyldt — naar der fyres et Skud af i Hans Majestæts umiddelbare Nærhed, saa er det vor Ordre straks at rykke nærmere.«

Han hilste og trak sig tilbage til sine Tropper.

Det var begyndt at blive generende varmt, og Kongen og Tarvin red i Trav tilbage til Byen.

»Hvor mange Fanger kan De laane mig?« spurgte Tarvin undervejs.

»Saa mange der er i mine Fængsler, hvis De har Brug for dem,« lød det begejstrede Svar. »Ved Gud, Sahib, jeg har aldrig set noget lignende. Jeg vilde give Dem hvadsomhelst.«

Tarvin tog leende Hatten af og tørrede sin Pande.

»Godt, saa vil jeg bede om noget, som ingenting koster Dem!«

Maharajah'en brummede mistroisk. Folk bad ham i Reglen om Ting, som han ikke var villig til at skille sig af med.

»Det lyder som ny Tale i mine Øren, Sahib Tarvin,« sagde han.

»De skal faa at se, at det er mit Alvor, naar det eneste, jeg beder Dem om, er at vise mig Naulahka. Jeg har set alle Deres Krondiamanter og Guldkareter, men det har jeg ikke set.«

Maharajah'en red et halvt Hundrede Alen uden at svare. Saa sagde han: »Taler man ogsaa om det der, hvor De kommer fra?«

»Selvfølgelig! »Alle Amerikanere ved, at det er den største Kostbarhed i hele Indien. Det staar i alle Rejsebøger,« løj Tarvin frækt.

»Men staar der ogsaa i Bøgerne, hvor det er? Englænderne er saa kloge.« Maharajah'en saa' lige ud for sig med noget, der lignede et Smil.

»Nej, men de siger, at De ved det, og jeg vilde saa gerne se det.«

»De maa forstaa, Tarvin Sahib,« — der var en eftertænksom Klang i Maharajah'ens Stemme, »at det ikke er *et* Kronjuvel, som saa mange andre — men det *egentlige* Kronjuvel — Statens Juvel. Det er en hellig Ting. Selv jeg har det ikke, og jeg kan følgelig ikke give Ordre til at vise Dem det.«

Tarvins Mod sank.

»Men,« vedblev Maharajah'en, »dersom jeg siger Dem, hvor det er, kan De paa egen Risiko gaa hen at se det, uden at Regeringen vil lægge sig imellem. Jeg har set, at De ikke er bange for Farer, og jeg er en meget taknemmelig Mand. Maaske vil Præsterne vise Dem det, maaske ikke. Eller maaske De slet ikke finder Præsterne. Aah, det er sandt, det er slet ikke i *det* Tempel, som jeg tænker paa. Nej, det maa være i Gye-Muk—Koens Gab. Men der er ingen Præster dér, og der kommer aldrig nogen. Selvfølgelig er det i Koens Gab. Jeg troede, det var her i Byen.« Maharajah'en talte, som om det kunde være en Hestesko, han havde tabt, eller en Turban, der var bleven forlagt.

»Ja, selvfølgelig, Koens Gab!« gentog Tarvin, som om det ogsaa stod i Rejsebøgerne.

Kongen var synlig oplivet, og han lo, saa det klukkede.

»Ved Gud, der skal en tapper Mand til at gaa til

Koens Gab — en Mand, der er ligesaa tapper som De, Tarvin Sahib,« tilføjede han og saa' underfundigt paa sin Ledsager. »Hejho! Tror De, Pertab Singh-Ji vilde gøre det? Nej, ikke med alle sine Tropper, som De besejrede i Dag.«

»Gem Deres Ros, til jeg har fortjent den, Maharajah Sahib!« sagde Tarvin. »Vent til jeg har lagt en Dæmning over Floden!« Han tav et Øjeblik, som om han maatte fordøje den sidste Oplysning.

»De har selvfølgelig en By som vor By her?« spurgte Maharajah'en, idet han pegede paa Rhatore.

Tarvin havde for en stor Del overvundet sin første Følelse af Foragt for Provinsen Gokral Seetarun og Rhatore. Han var begyndt at betragte dem begge med en vis Venlighed, saaledes som det laa i hans Natur at betragte Mennesker og Ting, som han levede iblandt.

»Med Tiden bliver Topaz større,« forklarede han.

»Og naar De er der, hvad er saa Deres officielle Stilling?« spurgte Maharajah'en.

Uden at svare tog Tarvin Fru Mutries Telegram op af Brystlommen og rakte det over til Kongen. Naar det gjaldt hans Valg, var ikke engang en Rajputs Sympati ham ligegyldig, selvom denne var forsumpet og ødelagt af Opium.

»Hvad betyder det?« spurgte Kongen, og Tarvin løftede fortvivlet Hænderne mod Himlen.

Han forklarede det Forhold, han stod i til sin Stats Regering, og han lod skinne igennem, at Colorados lovgivende Forsamling nærmest var det samme som et af Amerikas Parlamenter. Hvis Maharajah'en

ønskede at kende hans fulde Titel, saa vilde han ikke skjule, at det var Senator Nicholas Tarvin.

»Er det noget lignende som Medlemmerne af Provinsraadene, der kommer her en Gang imellem?« sagde Maharajah'en — han havde en tydelig Erindring om de graahaarede Mænd, som fra Tid til anden besøgte ham, og som var udrustede med en Myndighed, der ikke var meget ringere end en Vicekonges. »Men De skriver vel ikke Breve til Deres lovgivende Forsamling om min Regering?« spurgte han mistænksomt, for han mindedes paany de altfor nysgerrige Udsendinge fra det britiske Parlament hinsides Havet, der sad til Hest som Sandsække og holdt endeløse Foredrag om den gode Regents Pligter, naar han bare længtes efter at komme i Seng. »Og fremfor alt,« tilføjede han langsomt, idet de nærmede sig Paladset, »saa er De jo Maharaj Kunwar's sande Ven? Og Deres Veninde Damedoktoren vil gøre ham helt rask, ikke sandt?«

»Det,« sagde Tarvin, grebet af en pludselig Indskydelse, »det er netop det, vi begge to er her for!«

XII.

Da Tarvin forlod Kongen, var hans første Indskydelse at sætte afsted i Galop og paa staaende Fod drage ud for at søge efter Naulahka. Mekanisk gav han Hesten af Sporerne og strammede Tøjlerne for at følge sin Indskydelse, men Hesten gjorde et voldsomt Spring, som kaldte ham til Besindelse, og han holdt sine Tanker og sin Ganger an med samme Bevægelse.

Han havde hørt saa mange komiske Benævnelser paa Stedet, at Navnet »Koens Gab« intet Indtryk gjorde paa ham, men han spekulerede over, hvorfor Halsbaandet netop skulde være *i* Koens Gab. Det var et Spørgsmaal, som han maatte forelægge for Estes.

»De Hedninger,« sagde han til sig selv, »er netop saadan beskafne, at de kan finde paa at gemme det i en Saltgrav eller grave det ned i et Hul i Jorden. Ja, et Hul er vist saa omtrent deres Stil! De gemmer Kronjuvelerne i gamle Kiksdaaser, som de binder sammen med Snørebaand. Naulahka hænger efter al Sandsynlighed paa et Træ.«

Medens han i Trav nærmede sig Missionærens Hus, saa' han, med ny Interesse, paa det trøstesløse Landskab, for hver Udløber af de lave Bjerge, hvert Tag i den forfaldne By kunde jo rumme hans Skat.

Estes, som havde været udsat for saa mange underlige Ting, at han ikke mere undrede sig over noget, og kendte Rajputana, som en Fange kender Stenene i sin Celle, besvarede Tarvins direkte Spørgsmaal med en Mængde forskellige Oplysninger. Der var »Gab« af alle Slags i Indien, fra det »Brændende Gab« i det nordlige, hvor en Straale af naturlig Gas tilbades af Millioner som Inkarnationen af en Guddom, til »Djævelens Gab« midt i nogle glemte buddhistiske Ruiner i det fjerneste sydlige Hjørne af Madras.

Der var ogsaa et »Kogab« et Par Hundrede miles fra Rhatore, i Gaarden ved et Tempel i Benares, som blev meget besøgt af de Troende; men for Rajputanas Vedkommende var der kun ét »Gab«, og det fandtes i en uddød By.

Missionæren styrtede sig ud i en Beskrivelse af Krige og Rov, som strakte sig over mange Aarhundreder, men som alle havde deres Midtpunkt i en klippeindhegnet By i Ørkenen, der havde været Mewar Kongernes Stolthed og Glæde. Tarvin lyttede men en Taalmodighed, der var ligesaa grænseløs som hans Træthed — Oldtidens Historie frembød ingen Tillokkelser for en Mand, som var med til at skabe sin egen By — medens Estes udbredte sig over Fortiden og fortalte om Tusinder af Rajputkvinder, som, dengang da Byen faldt for en Muhamedaner, og deres Slægtninge var døde under det sidste Forsøg paa et Forsvar, frivilligt havde ofret sig til Flammerne i underjordiske Paladser og paa den Maade havde berøvet Sejrherrerne alt, undtagen deres tomme Sejr. Estes

havde Sans for Arkæologi, og det var ham en Glæde at tale om den Slags Emner med en Landsmand.

Naar Tarvin rejste de seksoghalvfems miles tilbage til Rawut Station, kunde han faa Forbindelse med et Tog, der vilde føre ham syvogtresindstyve miles mod Vest til en anden Station, hvor han kunde skifte og gaa sydpaa med Jernbanen, en Strækning af hundrede og syv miles; saa vilde han kun være fire miles fra Byen med det vidunderlige, nietages Triumftaarn, som han skulde lægge godt Mærke til, de vældige Mure og de øde Paladser. Rejsen vilde tage i det mindste to Dage. Her foreslog Tarvin et Kort, og et eneste Blik paa det viste ham, at det, Estes foreslog, var en omstændelig Tur rundt om de tre Sider af en Firkant, medens der løb en ganske tynd Linje omtrent direkte fra Rhatore til Gunnaur.

»Det ser ud til at være kortere,« sagde han.

»Det er kun en Markvej, og De kender jo allerede noget til Vejene i denne Stat. Syvoghalvtres miles langs en daarlig Vej i denne Sol vilde være skæbnesvangert.«

Tarvin smilede ved sig selv. Han havde ingen særlig Skræk for Solen, som Aar for Aar havde berøvet Missionæren noget af hans Livskraft.

»Jeg tror under alle Omstændigheder, at jeg vil ride den Tur. Det forekommer mig at være Tidsspilde at rejse det halve Indien rundt for at faa fat i noget, som ligger lige paa den anden Side af Vejen, selvom det ogsaa *er* Landets Skik.«

Han spurgte Estes, hvad Koens Gab var, og Estes gav en Forklaring, som baade arkæologisk, ar-

kitektonisk og filosofisk var saa udtømmende, at Tarvin forstod, at det var et Slags Hul i Jorden — et gammelt, vidunderlig gammelt og overordentlig helligt Hul, men ikke andet end et Hul.

Tarvin bestemte sig til at drage afsted med det samme. Det var ikke rimeligt, at Kongens Anfald af Ædelmodighed gik saa vidt, at han straks den følgende Dag vilde smække sine Fængsler op paa vid Gab. Tarvin spekulerede en Tid lang paa, om han skulde fortælle ham om den Udflugt, han havde til Hensigt at gøre, men kom saa omsider til det Resultat, at han først vilde se paa Halsbaandet og derefter indlede Underhandlinger. Det lod jo iøvrigt ogsaa til, at en saadan Fremgangsmaade var mest stemmende med Landets Skik. Han vendte tilbage til Herberget med Estes' Landkort i Lommen og begyndte at undersøge sin Hestebestand. Som alle andre Mænd fra Vesten regnede han en Hest for en Nødvendighedsartikel, og han havde, halvt mekanisk, anskaffet sig en saadan, umiddelbart efter sin Ankomst. Det havde været ham en Trøst at se en tro Gengivelse af de Kneb, som han kendte fra alle de andre Mænd, han i Tidens Løb havde handlet om Heste med, hos den magre, sortsmudsede Kabul Handelsmand, som havde ført sin urolige, stejlende Ganger op foran Verandaen, en Aften da der ikke havde været andet at tage sig til, og det havde været ham en endnu større Trøst at slaas med ham, som han havde været vant til at slaas i gamle Dage. Resultatet af Skærmydslen, som var bleven udfægtet paa gebrokkent Engelsk og udtryksfuldt Amerikansk, var en grim, upaalidelig,

musegraa Kathiawar Hingst, som var bleven afskediget af Hans Majestæts Tjeneste paa Grund af Ondskabsfuldhed, og som i sin Taabelighed havde indbildt sig, at den gik ind til gode Dage og Uvirksomhed, efter at den havde ædt Stykker ud af de indfødte Soldater i det irregulære Kavalleri i Deoli. Tarvin havde i al Ro og Mag revet den ud af denne Vildfarelse, naar han følte særlig Trang til at tage sig noget for, og Kathiawar'en var — selvom den ingenlunde var ham taknemmelig — i det mindste høflig. Tarvin havde døbt den Fibby Winks paa Grund af dens daarlige Opførsel, og fordi han havde opdaget, at der var en vis Lighed mellem Dyrets magre Ansigt og den Mand, som ganske lovstridigt havde sat sig i Besiddelse af hans Mine.

Tarvin slog Dækkenet til Side, da han kom ud til Fibby, som stod og døsede i Eftermiddagssolen bag ved Herberget.

»Vi skal ud paa en lille Ridetur, til den anden Ende af Byen, Fibby,« sagde han.

Kathiawar'en hvinede og snappede efter ham.

»Ja, du har altid været en Drivert, Fibby!«

Den frygtsomme, indfødte Tjener lagde Sadlen paa Fibby, medens Tarvin tog et Tæppe fra sit Værelse og i det svøbte saa mange Fødevarer, som han selv kunde tænke sig at faa Brug for — Fibby maatte finde sine Rationer, hvor Himlen fandt for godt at sende dem. Saa drog han ud paa sin Ekspedition, let om Hjertet, som om han blot skulde en rask, lille Tur uden om Byen. Klokken var nu omtrent tre om Eftermiddagen. Hele Fibbys grænseløse, opsparede For-

raad af Ondskabsfuldhed og Stædighed skulde — det havde Tarvin bestemt — ved Hjælp af Sporerne vies til at tilbagelægge de syvoghalvtres miles til Gunnaur i Løbet af de næste ti Timer, det vil sige, hvis Vejen var nogenlunde ordentlig. Hvis ikke, skulde den faa to Timer ekstra. Hjemturen vilde ikke udkræve Brug af Sporer. Det var en maanelys Nat, og Tarvin kendte tilstrækkeligt til Vejenes Tilstand i Gokral Seetarun og daarlige Stier andre Steder til at vide, at han ikke var udsat for at faa sine Begreber forvirrede af Korsveje.

Da det gik op for Fibby, at den skulde gaa, ikke i tre Retninger paa én Gang, men i én, lagde den Bidslet bekvemt til Rette i Munden, bøjede Hovedet og satte afsted i jævnt Trav. Saa trak Tarvin i Tømmen og snakkede blidt og kærligt til den. »Fib, min kære Dreng,« sagde han, »du er ikke ude for at faa Motion — det skal du nok lære inden Solnedgang. Der er et eller andet Fjols, som har lært dig at spilde Tiden med det engelske Trav. Der bliver nok andre Ting, vi to skal tales ved om i Løbet af dette Felttog, men det hér vil vi afgøre med det samme. Vi begynder ikke med Højforræderi. Lad være med de Narrestreger, Fibby, og opfør dig som en rigtig Menneskehest!«

Tarvin var nødsaget til at gøre flere Bemærkninger om samme Emne, før Fibby vendte tilbage til det lette Trav, som baade de Indfødte og Vestens Beboere lærer deres Heste, og som ikke er trættende, hverken for Rytter eller Dyr. Det var efterhaanden begyndt at gaa op for Fibby, at det var en lang Ridetur,

der forlangtes af den, og den sænkede Halen og lagde sig for Alvor i Selen. I Begyndelsen bevægede den sig i en Sky af Sand og Støv sammen med Bomuldsvognene og Bøndervognene, der knirkede afsted i Retning af Jernbanestationen ved Gunnaur. Da Solen begyndte at gaa ned, dansede dens magre Skygge som en Skovtrold hen over de lavt liggende vulkanske Klipper, hvorpaa der voksede Totter af lave Buske og hist og her en enlig Alo.

Fragtkuskene spændte deres Okser fra ved Vejkanten og beredte sig til at spise deres Aftensmaaltid ved Skæret fra de svagt brændende Baal. Fibby gjorde en længselsfuld Bevægelse med Ørene over mod Flammerne, men gik saa videre, medens Skyggerne sænkede sig over dem, og Tarvin kunde mærke den skarpe, bitre Lugt af knust Kameltjørn under Hestens Hove. Maanen rejste sig i sin Straaleglans bagved ham, og han fulgte sin egen urolige Skygge og indhentede en nøgen Mand, som havde en Stok med klirrende Bjælder over Skulderen, og som flygtede, stønnende og svedende, fra en anden Mand, der forfulgte ham med et draget Sværd. Dette var Postbæreren og hans Eskorte, som skulde til Gunnaur. Den klirrende Lyd af Bjælder tabte sig i den stille Luft, og Fibby gik i Pasgang mellem uendelige Rækker af Tornebuske, der løftede deres forstyrrede Arme mod Stjernerne og kastede Skygger, mørke og tunge som de selv, ud over Vejen. Et eller andet af Nattens Dyr brasede gennem Krattet langs Vejkanten, og Fibby prustede rædselsslagen. Saa passerede et Hulepindsvin lige for Næsen af den; Piggene raslede, og

en hæslig Stank forgiftede et Øjeblik den stille Luft. Der glimtede et Lys forude, hvor Hjulene var gaaet af en Oksekarre, og Kuskene laa og sov fredeligt, til Dagen brød frem, og de kunde se Skadens Udstrækning. Her standsede Fibby, og ved en Rupi's undergørende Magt kom Tarvin formelig til at staa som en Lykkens Repræsentant for Mændene, der pludselig blev vækket af deres Søvn og nu gav ham Mad og en lille Smule Vand, løsnede Sadelgjordene og gjorde saa meget Stads af ham, som han fandt for godt at tillade. Da de drog videre, havde Fibby paany faaet Vejret, og samtidig var der i den vaagnet en Foretagsomhedens og Æventyrets Aand, nedarvet fra dens Forfædre, som var vænnede til at bære deres Herrer tredive miles om Dagen for at plyndre en By, til at sove med en Lanse drevet ned i Jorden som Tøjrepæl og vende tilbage til deres Udgangspunkt, inden Asken fra de nedbrændte Huse var kold. Derfor løftede Fibby nok saa kækt Halen, vrinskede og begyndte at flytte paa sig.

Vejen gik nu nedad paa en Strækning af mange Mil, over udtørrede Vandløb og en enkelt bred Flod, hvor Fibby standsede for at faa noget at drikke, og hvor den vilde have lagt sig ned og trillet sig i et Melonbed, hvis ikke Tarvin havde sat Sporen i dens Side og tvunget den videre op ad Skrænten. Landet blev mere frugtbart for hver Mil, og Bølgelinjerne blev længere og længere. I det svindende Maanelys laa Markerne sølvhvide, hvor de var dækkede af Opiumsvalmuer, og mørke, hvor der var plantet Sukkerrør.

Valmue og Sukkerrør hørte op paa samme Tid, da Fibby naaede Toppen af en stor, langsomt skraanende Skrænt og med udspilede Næsebor indsnusede Morgenvinden. Den vidste, at Dagen vilde bringe den Hvile. Tarvin kigede frem mod det Sted, hvor Vejens hvide Linje forsvandt i den mørke, fløjelsagtige Kratskov. Han havde fri Udsigt over en uhyre Slette, omgivet paa begge Sider af Høje med bløde Konturer — en Slette, som i det uklare Lys forekom ligesaa plan som Havet. Og som Havet bar den paa sit Bryst et Skib, en Slags kæmpemæssigt Panserskib med en skarp Bov, der skar sig gennem Sletten fra Nord til Syd; et Skib af en Konstruktion, som intet Menneske nogen Sinde havde set — en halv Mil langt, med tre, fire Hundrede Fods Dækshøjde, ensomt, lydløst, uden Master, uden Lys, et Jordens Vrag.

»Nu er vi der snart, lille Fibby!« sagde Tarvin, idet han holdt Hesten an og ved Stjernernes Skin betragtede den uhyggelige Fremtoning. »Vi vil gaa saa nær, vi kan, og saa vente, til det bliver Dag, før vi gaar om Bord.«

De gik ned ad Skrænten, som var dækket med skarpe Sten og sovende Geder. Saa drejede Vejen pludselig til Venstre og begyndte at løbe parallelt med Skibet. Tarvin drev Fibby ind paa en lidt mere lige Vej, og det brave Dyr snublede ynkeligt paa den kratbevoksede Jord, som var gennemskaaret paa Kryds og tværs af stærke Regnskyl, saa den frembød et sandt Net af favnebrede Kløfter og Revner.

Saa udstødte Fibby et fortvivlet Grynt. Tarvin ynkedes over den, bandt den til et Træ og bød den

gruble over sine Synder til Frokosttid, hvorefter han selv sprang ud i et udtørret, støvet Vandhul. Han gik ti Skridt længere og var omgivet af Kratskov til alle Sider, Kratskov, som piskede ham i Ansigtet, hagede sine Torne i hans Frakke og lagde sine knudrede Rødder paa hans Vej, medens han arbejdede sig op ad en stadig stejlere og stejlere Skraaning.

Tilsidst kravlede Tarvin afsted paa Hænder og Fødder, grimet fra Hoved til Fod, saa han knap kunde skelnes fra de vilde Svin, der som skiferfarvede Skygger fo'r gennem det sammenfiltrede Krat paa Vejen til deres Hvilepladser. Han var altfor optaget til at høre dem grynte, medens han sled og masede op ad Skrænten, flaaede i Rødderne, som om han vilde rive selve Naulahka ud af Jordens Indvolde, og bandede og svor som en Tyrk, for hvert Skridt han gik. Da han standsede for at tørre Sveden af sit Ansigt, snarere følte end saa' han, at han knælede for Foden af en Mur, som naaede helt op til Stjernerne. Fibby vrinskede sørgmodigt bag det sammenfiltrede Krat.

»Du har ingen Skade lidt, Fibby,« gispede han, idet han spyttede den ene Stump tørt Græs ud efter den anden, »du har jo slet ikke noget med alt det hér at gøre. Der er ingen, som forlanger af dig, at *du* skal flyve i Aften!,« sagde han og saa' igen forknyt op paa Muren, medens han fløjtede ganske svagt som Svar paa en Ugles Tuden over Hovedet paa sig.

Han begyndte at famle sig frem mellem Foden af Muren og Krattet, som voksede op ad den, og han pressede den ene Haand mod de vældige, udbugne Sten og holdt den anden for Ansigtet. Et Figenfrø

havde fundet Fodfæste mellem to af de kæmpemæssige Fliser og havde, uforstyrret gennem Aarhundreder, vokset sig til et hovmodigt, knudret Træ, som vred sig mellem Revnerne og pressede Stenene fra hinanden. Tarvin spekulerede en Stund paa, om han kunde kravle op paa den laveste Gren, men saa gik han et Par Skridt og opdagede, at den tyve Fod tykke Mur var sprængt fra øverst til nederst i hele sin Tykkelse, saaledes at der var Pads til Fortroppen af en Hær.

»Det ligner dem! Aah, hvor det ligner dem!« mumlede han. »Det kunde jeg have sagt mig selv. At bygge en Mur, som er tresindstyve Fod høj, og saa lave et Hul i den, som er firsindstyve Fod! Naulahka hænger saamænd nok paa en Busk, eller der er et Barn, som gaar og leger med det, og — jeg kan ikke faa fat paa det!«

Han sprang gennem Hullet og befandt sig mellem omstyrtede Søjler, Fliser, ituslaaede Dørtærskler og sammenfaldne Grave, og pludselig hørte han en sagte, hæs Hvislen, næsten lige under sine Ridestøvler. Ingen Mand, som er født af en Kvinde, behøver at belæres om, hvad det er, naar han hører en Slanges Hvislen.

Tarvin gjorde et højt Spring og stod saa stille. Nu lød Fibbys Vrinsken ganske svagt. Vinden, som varslede Dagens Frembrud, blæste gennem Hullet i Muren, og Tarvin tørrede sin Pande med et dybt Lettelsens Suk. Han vilde ikke gøre mere, før det blev lyst. Nu var det Tid til at spise og drikke og

forholde sig rolig — paa Grund af Stemmen fra Jorden.

Han trak Mad og Feltflaske op af Lommen og spiste graadigt, medens han stirrede til alle Sider. Nattens Mørke var ikke mere saa uigennemtrængeligt som før, og han kunde skelne Omridsene af en stor Bygning nogle faa Alen borte. Bag ved den var andre Skygger, utydelige som Drømmesyner — Skygger af endnu flere Templer og Husrækker, medens Vinden, som blæste mellem dem, førte Lyden af bølgende Hegn med sig tilbage.

Skyggerne blev mere tydelige; han kunde se, at han stod med Ansigtet mod en forfalden Grav. Saa kom der et forbløffet Udtryk i hans Ansigt, for uden mindste Varsel skød den røde Dagning op bag ved ham, og frem af Natten sprang de Dødes By. Høje Bygninger, Paladser med kantede Kupler, flammende som Blod, aabenbarede sig i hele deres Tomheds Rædsel og stirrede truende paa den Dag, som gennemborede og atter gennemborede dem.

Vinden strøg syngende ned gennem de tomme Gader, og da den intet Svar fandt, vendte den tilbage, drivende foran sig en lille, mumlende Støvsky, som hurtig hvirvledes ind i en lille Skypumpe og lagde sig med et Suk.

Et udhugget Marmorgitter var faldet ned fra et af Vinduerne, og en Gekko kravlede hen over det for at sole sig. Dagningens røde Lys var allerede forsvundet; Solvarmen laa over alt, og der sad en Glente og vippede i den tørre, blaa Luft. Dagen, den nyfødte Dag, kunde have været saa gammel som selve Byen,

og det forekom Tarvin, at han og den stod stille for at høre Aarhundreder glide forbi, baaret frem, uden Maal og Med, paa Støvets Vinger.

I samme Øjeblik som han satte Foden paa Gaden, traadte en Paafugl ned fra Tærskelen til et højt, rødt Hus og spredte sin Hale ud i det straalende Solskin. Tarvin gjorde Holdt og tog i fuldt Alvor Hatten af for den kongelige Fugl, hvis Farver flammede mod de udhugne Billeder paa Væggene — det eneste levende Væsen, der var at se.

Den dybe Stilhed og de tomme Vejes uforskammede Nøgenhed tyngede ham som en død Vægt. En Tid lang brød han sig ikke engang om at fløjte, men drev, uden noget bestemt Formaal, fra den ene Mur til den anden, saa' paa de kæmpemæssige Beholdere, som var udtørrede og forsømte, paa de hule Vagthuse, som laa rundt omkring paa Murtinderne, paa de af Tiden sønderrevne Buer, der forbandt de to Sider af Gaden, og fremfor alt paa det udhugne Taarn med det sønderslaaede Tag, der løftede sig halvandet hundrede Fod op i Luften og vidnede for alle i Landet, at den kongelige By Gunnaur ikke var død, men en Gang igen vilde give Genlyd af Mænds travle Færden.

Det var fra dette Taarn, omgivet af en Stenskorpe med Relieffer af Mennesker og Dyr, at Tarvin efter en besværlig Klatretur saa' ud over det uhyre, slumrende Land, i hvis Midte den døde By laa. Han saa' Vejen, ad hvilken han var kommet ridende om Natten, forsvinde og langt om længe komme til Syne igen; han saa' de hvide Valmuemarker, den brungraa Kratskov og den endeløse Slette, der strakte sig mod

Nord, gennemskaaret af det skinnende Jernbanespor. Fra sit Udsigtspunkt kigede han frem, som en Mand kiger frem fra »Tønden« ude til Søs, for saa snart han var dernede i Byen, forstyrredes Udsigten straks af Murtinderne, der hævede sig som Bolværk. Paa den Side, som var nærmest Jernbanen, løb brolagte Landeveje gennem mange Porthvælvinger ned til Sletten, som Landgangsbroer, der kastes ud fra et Skib, og gennem Hullerne i Murene — Tidens Tand og Træernes Rødder havde øvet deres Hærværk — var der intet at se uden Horisonten, som kunde have været selve det dybe Hav.

Han tænkte paa Fibby, der stod dernede i Krattet og ventede paa sin Frokost, og han skyndte sig paany ned i Gaderne. Saa gennemgik han i Tankerne Hovedpunkterne af sin Samtale med Estes om Beliggenheden af Koens Gab og gik op ad en Sidevej, hvor han forstyrrede de Egern og Aber, som havde opslaaet deres Pavluner i de tomme Husrækkers kølige Mørke. Det sidste Hus endte i en Dynge nedfaldne Sten midt i et Vildnis af Mimosa og højt Græs, hvorigennem der løb en smal Fodsti.

Tarvin lagde særlig Mærke til Huset, fordi det var den første rigtige Ruin, han havde set. Hans Indvending imod alle de andre, Templerne og Paladserne, var, at de ikke var ødelagte, men døde — tomme og med larmende Sejrsglæde besatte af Ensomhedens syv Djævle. Med Tiden — det vilde maaske vare et Par Tusind Aar — vilde Byen smulre hen. Han var henrykt over, at i det mindste et Hus havde foregaaet de andre med et godt Eksempel.

Vejen blev borte under hans Fødder, og han stod paa et Klippefremspring, der krummede sig nedad som Randen af et Vandfald. Han gik endnu et Skridt og faldt, for Klippen var gennemfuret af dybe Render, slidt glattere end Is af de Millioner af nøgne Fødder, som havde traadt den Vej, ingen vidste i hvor mange Aar. Da han rejste sig, hørte han en ondskabsfuld, halvt undertrykt Latter, som endte i en kvælende Hosten, standsede og derefter igen tog fat. Tarvin svor en Ed paa, at han vilde finde Spotteren, naar han havde fundet Halsbaandet, og passede for Fremtiden bedre paa, hvor han traadte. Paa det Tidspunkt var han kommet til det Resultat, at Koens Gab maatte være et gammelt Sten- eller Kalkbrud, kranset af yppige Plantevækster.

Han kunde ikke se, hvad der laa under ham, for Udsigten var spærret af det svære Løv paa Træerne, der lænede sig frem og stak Hovederne sammen, som Vaagekoner om Natten kryber sammen omkring et Lig. En Gang havde der været plumpt tilhugne Stentrin, som førte ned ad den bratte Nedstigning, men de nøgne Fødder havde slidt dem til glasagtige Knuder og Klumper og hvirvlet Støv op, der dannede et tyndt Jordlag i Revnerne mellem dem. Tarvin saa' længe og arrigt ned for sig, for Latteren kom fra den nederste Ende af Stien, og derefter huggede han Hælen i Muldjorden og begyndte at fire sig selv ned, Skridt for Skridt, medens han hele Tiden stivede sig af med Græstotterne. Før han rigtig havde gjort sig det klart, var han uden for Solens Rækkevidde og stod i det høje Græs, der naaede ham til Halsen. Men

der var endnu en Slags Sti under hans Fødder, som førte ned langs den næsten lodrette Klippevæg. Han greb fat i Græsset og gik videre. Jorden under hans Albuer føltes fugtig, og Klippen, hvor den stak frem, var mosklædt og halvt raadden af Fugtighed, medens Luften blev kold og klam. Han gjorde endnu et Spring nedefter, og medens han stod og trak Vejret paa en snæver Klippeafsats, opdagede han, hvad det var, Træerne holdt Vagt over. De voksede op af Murværket omkring Siderne paa en firkantet Vandbeholder, hvor Vandet — saa stillestaaende, at det ikke yderligere kunde fordærves — laa i mørkeblaat Skær under Træernes sorte Skygger. Sommerens Tørke havde faaet Beholderen til at skrumpe ind, og langs Siderne løb en Banke af tørret Mudder. Toppen af en halvt begravet Stensøjle, som var udskaaret med unaturlige, uanstændige Guder, hævede sig op af Vandet som Hovedet af en Skildpadde, der svømmer ind mod Land. Fuglene bevægede sig i Træernes solbeskinnede Grene, højt over Hovedet paa ham. Smaakviste og Bær faldt i Vandet, og den Larm, der opstod, hver Gang de faldt, gav Genlyd fra den ene Side af Beholderen til den anden, denne Beholder, som ikke ramtes af en eneste Solstraale.

Den Latter, som havde irriteret Tarvin saa stærkt, lød paany, medens han lyttede. Denne Gang lød den bagved ham, og han gjorde en hastig Drejning og saa', at den kom fra et lille Vandløb, der med kortere og længere Mellemrum sprøjtede frem fra det plumpt udskaarne Hoved af en Ko og gennem en Stenrende dryppede ned i den stillestaaende, blaa

Dam. Bag Renden hævede sig den stejle, mosgroede Klippe. Dette var altsaa »Koens Gab«!

Beholderen laa for Foden af en Skakt, og den eneste Vej ned til den var den, som Tarvin var kommet — en Vej, som førte fra Sollyset til en Gravhvælvings Kulde og Fugtighed.

»Naaja, det er ialfald meget pænt af Kongen!« sagde han, idet han forsigtigt gik hen ad Klippeafsatsen, der næsten var lige saa glat som Vejen langs Klipperne. »Men hvad kan det altsammen nytte?« vedblev han, idet han vendte tilbage til sit Udgangspunkt. Klippeafsatsen løb kun langs den ene Side af Beholderen, og med mindre han turde forlade sig paa Mudderskrænterne paa de andre tre Sider, var der intet Haab om at kunne fortsætte Ekspeditionen videre. Koens Gab lo igen, medens en ny Vandstraale trængte sig ud mellem de uformelige Kæber.

»Aah, hold Kæft!« mumlede han arrigt, idet han stirrede frem for sig gennem det Halvlys, som hvilede over alt omkring ham.

Han smed en stor Sten ned i Mudderet under Randen af Klippeafsatsen, prøvede det saa forsigtigt med Foden og bestemte sig, da han opdagede, at det kunde bære, til at gaa rundt om Beholderen. Der var flere Træer til Højre for Klippefremspringet end til Venstre, saa han gik ud paa Mudderet fra højre Side, og hele Tiden holdt han sig forsigtigt til Grenene og Græstotterne, for det Tilfældes Skyld at han skulde træde fejl.

Da Brønden oprindelig blev lavet, havde dens Klippevægge været fuldkommen lodrette, men Vejr og Vind og Tidens Tand og det Hærværk, som Trærødderne havde øvet mod den, havde sønderslaaet og gennemfuret Stenene, saaledes at de hist og her kun lige akkurat gav Fodfæste.

Tarvin krøb langs højre Side af Beholderen, fuldt og fast bestemt paa, hvad der saa skulde komme, at gaa rundt om den. Mørket blev dybere, efterhaanden som han kom lige hen under det største Figentræ, der udstrakte sine Tusinder af Arme over Vandet og afstivede Klippen med slangeagtige Rødder, der var saa tykke som en Mands Legeme. Her satte han sig paa en Træstamme for at hvile og se paa Klippeafsatsen. Solen, som skinnede paa den Sti, han havde trampet gennem det høje Græs, kastede en eneste Lysplet paa det skjoldede Klippefremspring og paa Kohovedets brede Mule, men der hvor Tarvin sad og hvilede under Figentræet, var der Mørke og en utaalelig Lugt af Moskus. Det blaa Vand var ikke indbydende at se paa, saa han vendte Ansigtet ind mod Klippen og Træerne, og idet han saa' op, fik han Øje paa en smaragdgrøn Papegøjevinge, som bevægede sig mellem de øverste Grene. Aldrig i sit Liv havde Tarvin længtes saa brændende efter det velsignede Solskin. Han var koldsvedig, og han følte, at en svag Brise blæste ham ind i Ansigtet mellem de slangeagtige Trærødder.

Det var hans Stedsans snarere end hans Synsevne, der fortalte ham, at der laa en Sti foran ham, som var overskygget af de Rødder, han sad paa, og

det var hans Races Nysgerrighed og ikke Eventyrlyst i almindelig Forstand, der fik ham til at styrte sig ud i Mørket, som spredtes foran og lukkede sig bagved ham. Han kunde føle, at hans Fødder traadte paa Fliser, som var dækkede af et tyndt Lag tørret Dynd, og da han strakte Armene ud, mærkede han, at der var Murværk til begge Sider. Saa strøg han en Tændstik, og han gratulerede sig til, at hans Uvidenhed med Hensyn til »Kogab« ikke havde faaet ham til at medbringe en Lygte. Den første Tændstik blafrede i Trækken og gik saa ud, men før Flammen endnu var helt hendøet, hørte han en Lyd, som naar en Bølge skælvende trækker sig tilbage langs en stenet Strandbred. Lyden var ikke opmuntrende, men Tarvin gik alligevel med Besvær et Par Skridt videre, saa' sig tilbage for at se, om det svage Glimt af Dagslys endnu var bagved ham, og tændte en anden Tændstik, som han skærmede for med Hænderne. Ved det næste Skridt gik der en Gysen gennem ham fra Hoved til Taa. Hans Hæl var kvaset gennem en Hjerneskal, som laa paa Jorden.

Skæret fra Tændstikken viste, at han havde forladt Gangen og stod i et stort Rum af ukendte Dimensioner. Han indbildte sig, at han saa' Konturen af en Pille eller Række af Piller, der flimrede drukkent i Mørket, og han følte sig uhyggelig sikker paa, at Jorden under ham var oversaaet med Knogler. Saa opdagede han, at et Par blege, smaragdgrønne Øjne iagttog ham interesseret, og han hørte et tungt Aandedræt i Rummet — et andet Aandedræt end sit eget. Han smed Tændstikken fra sig, Øjnene svandt,

der lød en uhyggelig Raslen og et Brag i Mørket, et Hyl, som baade kunde skyldes et Dyr og et Menneske, og Tarvin, som stod forpustet mellem Trærødderne, gjorde en hurtig Bevægelse over mod Venstre og flygtede tilbage over Dyndbankerne til Klippeafsatsen, hvor han stod med Ryggen mod Koens Gab og sin Revolver i Haanden.

I det Øjeblik, medens Tarvin stod og ventede paa, hvad der kunde dukke frem af Hullet ved Siden af Beholderen, gennemgik han alle den rent fysiske Angsts Kvaler. Han skævede til Siden og saa' en Del af Dyndbanken — det var i Virkeligheden Halvdelen af den — langsomt bevæge sig ud i Vandet. Den gled langsomt henover Beholderen, en lang Strime af Snavs og Slim. Han saa' ikke noget komme ud af Hullet mellem Rødderne paa Figentræet, men Dyndbanken skurede mod Klippeafsatsen, næsten lige for hans Fødder, og aabnede sine hornagtige Øjenlaag, som var tunge af grønt Slim.

Folk fra Vesten er fortrolige med mange mærkværdige Ting, men Alligatorer kommer nu ikke inden for deres almindelige Erfaringsomraade. For anden Gang flyttede Tarvin sig fra Sted til Sted, uden at være i Stand til at forklare de Bevægelser, han gjorde for at opnaa sin Hensigt. Han fandt sig selv siddende i Solskinnet for Enden af den glatte Sti, som førte nedad. Hans Hænder var fulde af det sunde Junglegræs og det rene, tørre Støv. Han kunde se den døde By omkring sig, og han havde en Følelse, som om han var kommet hjem.

Koens Gab klukkede og gurglede dernede i Mørket, som det havde klukket fra Tidernes Morgen, siden Beholderen blev lavet. En gammel Mand, forkrøblet og næsten nøgen, kom gaaende gennem det høje Græs, trækkende et lille Kid efter sig, og fra Tid til anden kaldte han mekanisk: »*Ao, Bhai, Ao!* Kom, Broder, kom!« Tarvin undrede sig først over, at et saadant Væsen overhovedet eksisterede, og dernæst over, at han saa ubekymret vandrede ned ad Stien til Mørket og Rædslerne dernede. Han vidste ikke, at den hellige Krokodille ved Koens Gab ventede paa sit Morgenmaaltid, som den havde ventet i de Dage, da Gunnaur var befolket, og dens Dronninger ikke drømte om Død.

XIII.

En halv Time senere spiste Fibby og Tarvin deres Frokost sammen, i Skyggepletterne fra Krattet under Muren. Hesten jog Næsen ned i Muleposen og sagde ingenting. Manden var lige saa tavs. Et Par Gange rejste han sig, betragtede den uregelmæssige Linje, som Mur og Murtinder frembød, og rystede paa Hovedet. Han havde intet Ønske om at vende tilbage dertil. Efterhaanden som Solen blev stærkere, fandt han et Hvilested midt i en Kreds af Tjørne, stak Sadlen ind under Hovedet og lagde sig til at sove. Fibby fulgte sin Herres Eksempel, efter at have trillet sig paa Jorden af Hjertenslyst. De to hvilede, medens Luften dirrede af Hede og Insekternes Summen, og de græssende Geder trippede og plaskede gennem Vandet i Kanalerne.

Skyggen af Triumftaarnet blev længere og længere, indtil det faldt paa Muren og langt udover Sletterne; Glenterne begyndte at komme ned fra Himlen, to og tre ad Gangen, og nøgne Børn raabte til hverandre og samlede Gederne, som de drev til de tilrøgede Landsbyer, før Tarvin tog sig sammen og tiltraadte Hjemrejsen.

Da de naaede Skrænten, holdt han Fibby an for at kaste et sidste Blik paa Gunnaur. Solskinnet var svundet fra Murene, og de stod sorte mod de taagede Sletter og Tusmørkets Turkisblaa. Der glimtede Baal foran en halv Snes Huller omkring ved Byens Fod, men langs selve den ensomme Bakkekam var der ikke et eneste Lys.

»Vi holder ren Mund, forstaar du, Fibby?« sagde Tarvin, idet han greb fat i Tømmerne. »Vi er ikke videre stolte af den Udflugt, og vi vil ikke nævne den i Rhatore.«

Saaledes opmuntret vendte Fibby sig mod Hjemmet, saa hurtigt den kunde hugge Hovene mod Stenene, og kun én Gang standsede den og foreslog en Forfriskning. Tarvin sagde ingenting, før den lange Ridetur var til Ende, men det var med et dybt Lettelsens Suk, at han stod af Hesten i det friske Morgensollys.

Da han sad i sit Værelse, kom han til at tænke paa, at han havde forspildt en glimrende Chance ved ikke at lave en Fakkel — da han nu var i Gunnaur — og undersøge Gangen forsvarligt. Men saa mindedes han de grønne Øjne og Moskuslugten, og han gyste. Det kunde ikke lade sig gøre, ikke for nogen Pris vilde han, som ellers ikke frygtede noget, i Guds klare Sollys sætte sine Ben i Koens Gab.

Det var hans Stolthed, at han altid vidste, naar han havde faaet nok. Han havde faaet nok af Koens Gab, og det eneste, som han i den Sammenhæng ønskede, var at sige sin Mening om den til Maharajah'en. Desværre var dette ugørligt. Den dovne

Monark, som — det saa' han nu ganske klart — havde sendt ham derhen for at tilfredsstille et overmodigt Lune eller for at hindre ham i at komme paa Spor efter Halsbaandet, var stadig den eneste Mand, gennem hvem han kunde haabe paa en endelig Sejr. Han havde simpelthen ikke Raad til at fortælle Maharajah'en alt, hvad han tænkte.

Til alt Held var Maharajah'en altfor optaget af det Arbejde, som Tarvin ufortøvet begyndte paa ved Amet Floden, til udtrykkelig at spørge, om hans unge Ven havde prøvet at finde Naulahka ved Gye Mukh. Tarvin havde søgt Audiens hos Kongen Morgenen efter sin Tilbagekomst fra det uhyggelige Sted, og med et Ansigt som en Mand, der aldrig har kendt til Frygt og ikke ved, hvad Skuffelse vil sige, havde han muntert opfordret Kongen til at holde sit Løfte. Og da han i én Retning havde lidt et rigtig grundigt Nederlag, lagde han ufortøvet Grundstenen til en ny Bygning, ganske som Indbyggerne af Topaz havde begyndt at bygge deres By op straks den første Morgen efter Branden. Hans Erfaringer ved Gye Mukh fik ham kun til at bide Tænderne saa meget mere sammen, for nu var der kommet et nyt Moment til, Forbitrelsen mod den Mand, som havde sendt ham derhen, og Ønsket om at betale ham tilbage med hans egen Mønt.

Maharajah'en, som den Morgen trængte særlig til at adspredes, var meget villig til at holde sit Løfte og gav Ordre til, at den store Mand, som spillede Pachisi, skulde have alle de Folk, han kunde bruge. Og med den Energi, som Afsky giver, og med den flammende

Erindring om de mindst sikre og behagelige Øjeblikke i sit Liv til at anspore sig kastede Tarvin sig over Bygningen af den Dæmning, der skulde føre Floden ind i et nyt Leje. Det lod til, at man i det Land, han var dumpet ned i, var nødt til at hvirvle Støv i Vejret for at skjule sit egentlige Formaal. Han vilde hvirvle Støv i Vejret, og det skulde blive i samme Maalestok som den Katastrofe, han nylig havde staaet overfor — grundigt, uden Barmhjertighed og Skaansel.

Han hvirvlede i Virkeligheden ogsaa Støv i Vejret, saa det blev til en mægtig Sky. Siden Staten var bleven til, var der aldrig set noget lignende. Maharajah'en laante ham al den Arbejdskraft, der fandtes i Fængslerne, og Tarvin lod den lille Flok Kuli'er, med Jernlænker om Benene, lægge sig i Lejr fem miles udenfor Bymurene og gjorde, med største Højtidelighed, et Udkast til den frugtesløse Dæmning over den golde Amet Flod. Han var i sin Ungdom bleven uddannet som Civilingeniør, hvad der hjalp ham til at lave en fornuftig Plan og give hans Arbejde et vist Sandsynlighedspræg. Hans Idé var at stemme op for Floden, ved at anbringe en Dæmning paa et Sted, hvor den gjorde en stor Bue, og føre den ud over Sletten ved at grave en dyb Flodseng til den. Naar dette var gjort, vilde den nuværende Flodseng ligge blot paa en Strækning af flere miles, og hvis der virkelig var Guld, saa ræsonnerede Tarvin som saa, at det til den Tid vilde være tidsnok at begynde at samle det op. Imidlertid interesserede hans Arbejde Kongen i allerhøjeste Grad, og hver Morgen opholdt

han sig der en Timestid eller to, for at se Tarvin kommandere sin lille Hær. Fangernes Marcheren frem og tilbage med Kurve, Hakker, Skovle og Æsler, belæssede med Kløvsadler, den ødsle Sprængning af Klipper og den almindelige Larm og Forvirring vakte Kongens højeste Bifald, og Tarvin gemte altid de bedste Sprængninger til ham. Det var, efter hans Mening, ikke mere end billigt, eftersom Kongen betalte for Krudtet og, kort sagt, for hele Underholdningen.

Blandt de ubehagelige, men uundgaaelige Ting, som hans Stilling medførte, var Nødvendigheden af daglig at give en Forklaring af sine Grunde til at lægge den Dæmning over Amet til Oberst Nolan, Kongen og alle de Handelsrejsende i Herberget, naar de fandt for godt at spørge ham om det. Snart forespurgte ogsaa selve den indiske Regering skriftlig om hans Grunde til at opdæmme Amet; den forespurgte skriftlig om Oberst Nolans Grunde til at give Lov til at opdæmme Amet og om Kongens Grunde til at lade andre end en statsansat Person lægge en Dæmning over Amet, foruden at den i al Almindelighed forlangte andre Oplysninger. Paa disse Forespørgsler svarede Tarvin for sin Del undvigende, og han havde en Følelse af, at han i denne Tid dygtiggjorde sig til sin politiske Karriére derhjemme. Oberst Nolan gav officielt sine Overordnede den Besked, at Fangerne brugtes til indbringende Arbejde, og uofficielt meddelte han, at Maharajah'en havde været saa utrolig skikkelig i den sidste Tid (det var, fordi den amerikanske Fremmede morede

ham), at det vilde være Synd og Skam at standse Foretagendet. Oberst Nolan var imponeret af, at Tarvin var Medlem af den lovgivende Forsamling i en af de Forenede Stater.

Regeringen, som tidligere havde stiftet Bekendtskab med den ubetvingelige, ukuelige Race, der med sine store Støvler tramper lige ind i Kongers Raadssale og forlanger Koncessioner paa at bore efter Petroleum fra Arracan til Peshin, sagde ikke mere, men forlangte fra Tid til anden at faa tilstillet Oplysninger om, hvordan det gik med den Fremmedes Arbejde. Da Tarvin hørte det, følte han den største Sympati med den indiske Regering; han forstod denne Tørst efter Oplysninger; han længtes selv efter at faa at vide, hvor Naulahka for Tiden befandt sig, og hvor længe det vilde vare, før Kate opdagede, at han var mere værd for hende end Helbredelsen af al den Elendighed, der fandtes paa Jorden.

Mindst to Gange om Ugen opgav han i Tankerne ethvert Haab om at faa fat i Naulahka, vendte tilbage til Topaz og gav sig paany til at drive Forretning som Ejendomshandler og Assuranceagent. Efter hver af disse Bestemmelser trak han Vejret dybt i den tilfredsstillende Erkendelse af, at der dog var et Sted paa Jordens Overflade, hvor en Mand øjeblikkelig kunde sætte sig i Besiddelse af det, han tragtede efter, det vil sige, hvis han havde den fornødne Mønt og Energi; hvor han kunde gaa den lige Vej til sine Ønskers Maal, og hvor han ikke fortrinsvis skulde dreje om fem Hjørner for at naa en Ting, der laa en »Blok« længere borte.

Undertiden naar han taalmodigt laa og lod sig stege i den indiske Sols brændende Straaler, kunde han være saa kættersk at forbande Naulahka, at nægte at tro paa, at det eksisterede, og fortælle sig selv, at det var en lige saa komisk Løgn som Kongens Parodi paa en civiliseret Regeringsform eller som Dhunpat Rais Lægekunst. Og alligevel hørte han fra mange forskellige Sider, at al den Herlighed eksisterede, kun aldrig som Svar paa et direkte Spørgsmaal.

Især havde Dhunpat Rai, som en Gang havde været svaghjernet nok til at beklage sig over den nye Damedoktors altfor store Iver og overflødige Administration, givet ham en Beskrivelse af Naulahka, som fik hans Tænder til at løbe i Vand. Men Dhunpat Rai havde ikke set Halsbaandet siden den nuværende Konges Kroning, og det var femten Aar siden. Selv Fangerne, som arbejdede ved Dæmningen, sagde undertiden, naar de skændtes om deres Ration, at Hirse var ligesaa kostbart som Naulahka. Og to Gange havde Maharaj Kunwar, naar han med barnligt Praleri fortalte sin store Ven om, hvad han vilde gøre, naar han kom paa Tronen, sluttet sine fortrolige Meddelelser med: »Og saa vil jeg gaa med Naulahka paa Turbanen hele Dagen igennem.«

Men naar saa Tarvin spurgte, hvor det dyrebare Halsbaand befandt sig, saa rystede Maharaj Kunwar gerne paa Hovedet og sagde med sin blide Stemme: »Det ved jeg ikke.«

Den forbandede Tingest lod til at være en Myte, et Slags Ordsprog — snarere end det kostbareste

Halsbaand i Verden. I Mellemrummene mellem Sprængninger og Udgravninger gjorde Tarvin frugtesløse Forsøg paa at komme paa Spor efter det. Han tog Distrikt efter Distrikt i Byen og undersøgte hvert Tempel, der var at finde; han red, under Foregivende af at han interesserede sig for Arkæologi, til de Forter og ødelagte Paladser, som laa paa den anden Side af Byen i Ørkenen, og han gennemstrejfede rastløst de Gravmindesmærker, som indeholdt de døde Kongers Aske. Han sagde til sig selv de Hundreder af Gange, at alle disse Undersøgelser var frugtesløse, men han trængte til den Trøst, som laa i den vedholdende Søgen. Og hans Søgen var altid forgæves.

Tarvin beherskede med stor Møje sin Utaalmodighed, naar han red omkring med Maharajah'en. I Paladset, hvor han mødte hver eneste Dag under Paaskud af at ville tale om Dæmningen, ofrede han sig med større Udholdenhed end nogen Sinde for at spille Pachisi. Det behagede netop Hans Majestæt i de Dage at flytte fra den hvide Marmorpavillon i Orangelunden, hvor han i Reglen tilbragte Foraarsmaanederne, til Sitabhais Fløj i det røde Murstenspalads, og han havde for Skik at sidde i Gaarden og se dresserede Papegøjer fyre smaa Kanoner af eller overvære Kampe mellem Vagtler og store Aber, der var klædt ud som engelske Officerer. Saa snart Oberst Nolan viste sig, blev Aberne skyndsomst fjernede, men Tarvin fik Lov til at følge hele Forestillingen, naar han da ikke var optaget af Dæmningen. Han var nødt til at sidde og pines i Uvirksomhed og med frugtesløse Spekulationer over Halsbaandet,

medens disse barnlige Lege stod paa; men han holdt hele Tiden, i al Hemmelighed, Øje med Maharaj Kunwar's Bevægelser. Her var da i det mindste én, som hans Kløgt kunde komme til Gode.

Maharajah'en havde givet strenge Ordrer til, at Barnet skulde adlyde alle Kates Instrukser. Selv hans sløve Blik bemærkede, at der var sket en Forandring til det bedre i den Lilles Helbred, og Tarvin passede altid paa at lade ham forstaa, at Æren herfor tilkom Kate alene. Den unge Prins, som aldrig i sit Liv havde modtaget en Ordre, lærte snart at finde en særlig Fornøjelse i at være ulydig, og som den lille Satan han var, brugte han hele sin gode Forstand, sin Livvagt og sin Kalechevogn til at gøre alle Slags Krumspring i den Fløj af Paladset, som tilhørte Sitabhai. Dér fandt han graahærdede Smigrere i Snesevis, som smed sig i Støvet for ham og fortalte, hvilken udmærket Konge han vilde blive, naar Tidens Fylde kom. Der fandt han ogsaa kønne Danserinder, som sang Sange for ham og vilde have forgiftet hans Sind, hvis han ikke havde været for ung til at lade sig ødelægge paa den Maade. Der var desuden Aber og Paafugle og Taskenspillere — der kom nye hver Dag — foruden Folk, som dansede paa slap Line, og vidunderlige Pakkasser fra Calcutta, hvoraf han fik Lov til at vælge Pistoler med Elfenbenshaandtag og smaa Sværd med Guldfæster, der var besat med romerske Perler langs en Fordybning i Midten, Perler, som bevægede sig rytmisk op og ned, naar han svingede Sværdbladet over sit Hoved. Endelig var der Ofringen af en Ged i det opal- og elfenbensmykkede

Tempel i Kvindernes Fløj, hvad der selvfølgelig ogsaa bidrog til at lokke ham derhen. Imod disse Tillokkelser havde Kate — tungsindig, alvorlig, aandsfraværende, med al den Elendighed, som det daglig var hendes Lod at være Vidne til, afspejlet i sit Blik og med Hjertet sønderrevet af Følelsen af, hvor inderlig magtesløs hun var overfor det altsammen — ikke andet at byde ham end smaa barnlige Lege i Missionærens Dagligstue. Arvingen til Tronen brød sig ikke om at springe Buk, hvad han i høj Grad ansaa for under sin Værdighed; han vilde ikke lege Kispus hvad der forekom ham altfor anstrengende, og han brød sig heller ikke om Tennis, som han forstod var noget, andre Kongebørn spillede, men som efter hans Mening ikke hørte med til en Rajputs Opdragelse. Undertiden, naar han var træt — og ved de sjældne Lejligheder, da han slap bort til Sitabhais Fløj, var det let at se, at han vendte meget træt tilbage — kunde han lytte længe og opmærksomt til de Historier om Kamp og Belejringer, som Kate læste for ham, og naar hun var færdig, kunde han forfærde hende ved at udbryde med flammende Øjne: »Naar jeg bliver Konge, vil jeg lade min Hær gøre *alt* det.«

Det laa ikke i Kates Natur — hun vilde have anset det for i højeste Grad forkert — at afholde sig fra at forsøge at belære ham om religiøse Ting. Men her trak Barnet sig ind i den sløve Ligegyldighed, som hører Østen til, og sagde blot: »Alt det kan være meget godt for dig, Kate, men mine Guder er gode nok for mig, og hvis min Fader vidste det, vilde han blive meget vred.«

»Jamen, hvem er da dine Guder?« spurgte Kate, som af sit ganske Hjerte ynkede den unge Hedning.

»Mit Sværd og min Hest!« svarede Maharaj Kunwar, og han drog det juvelbesatte Sværd, som var hans uadskillelige Ledsager, halvt ud af Skeden og stak det ind igen med en resolut Raslen, som gjorde en Ende paa Diskussionen.

Men han mærkede snart, at det var umuligt at undgaa den lange Mand Tarvin, som han undgik Kate. Han hadede at blive kaldt »Knægt«, og han var heller ikke henrykt over »lille Ven«. Men paa den anden Side kunde Tarvin sige »Prins« med et slæbende Tonefald og en Ro og Ærbødighed, som næsten gav den unge Rajput en Følelse af, at han gjorde Grin med ham. Alligevel behandlede Sahib Tarvin ham som et voksent Menneske og lod ham, under Iagttagelse af passende Forsigtighedsregler, haandtere sit vældige Gevær, der ikke var et Gevær, men en Pistol. Og en Gang, da Prinsen havde plaget Hestepasseren saa længe, at han lod ham sætte sig op paa en balstyrig Hest, var Tarvin kommet ridende, havde løftet ham fra den dybe Fløjelssadel over paa sin egen Sadelknap og, indhyllet i samme Støvsky, vist ham, hvordan de i hans eget Land lagde Tømmerne paa den ene eller den anden Side af deres Mustang'er, naar de førte dem ud for at søge efter en Tyr, som var løbet væk fra Hjorden.

Den Kunst med at blive løftet af Sadlen appellerede til det hemmelige Akrobatinstinkt, som ligger gemt i ethvert Barns Bryst. Maharaj Kunwar syntes, det var saa komisk, at han absolut vilde vise

denne Kunst i Overværelse af Kate; og da Tarvin var en nødvendig Faktor ved Forestillingen, overtalte han ham til at gøre det en Dag foran Missionærens Hus. Hr. og Fru Estes kom ud paa Verandaen med Kate for at se paa Kunststykket; Missionæren var saa begejstret, at han raabte da Capo, og bagefter spurgte Fru Estes Tarvin, om han, nu da han alligevel var der, ikke vilde blive til Middag. Tarvin saa' spørgende paa Kate som for at indhente hendes Samtykke, og ved den specielle Form for Ræsonnement, som ingen kender bedre end Forelskede, læste han i hendes nedslagne Øjne og bortvendte Ansigt det Ja, han ønskede.

Da de efter Middagen sad sammen paa Verandaen, under Stjernernes Skin, spurgte han: »Har du virkelig noget imod det?«

»Imod hvad?« spurgte hun og saa' op paa ham med sine alvorlige Øjne.

»Imod at jeg ser dig en Gang imellem. Jeg ved, at du ikke synes om det, men det vil hjælpe mig til at holde Øje med dig. Og du maa da nu have lært, at du trænger til, at der er nogen, som holder Øje med dig.«

»Nej, jeg har ikke.«

»Mange Tak!« sagde Tarvin i en halvt ydmyg Tone.

»Jeg mente, at jeg ikke trængte til, at nogen holdt Øje med mig.«

»Men det er dig ikke ligefrem imod?«

»Det er meget venligt af dig!« lød det undvigende Svar.

»Naaja, saa vil det ikke engang være rigtigt af dig at have noget imod det!«

Kate kunde ikke lade være at smile. »Jeg tror nok, jeg kan lide det,« svarede hun.

»Og du vil lade mig komme her en Gang imellem? Du aner ikke, hvordan der er i det Herberge! De Handelsrejsende plager tilsidst Livet af mig. Og Kuli'erne ved Dæmningen kan nu en Gang ikke regnes med til min Omgangskreds.«

»Naaja, siden du er her — Men du burde *ikke* være her! Hvis du vil gøre mig en rigtig stor Tjeneste, saa rejser du din Vej.«

»Forlang noget af mig, som er lettere.«

»Jamen *hvorfor* er du her? Du kan jo ikke anføre en eneste fornuftig Grund?«

»Det er netop det, den britiske Regering siger. Men jeg har nu min Grund med hjemmefra.«

Han indrømmede, at han trængte til noget hjemligt og naturligt og amerikansk efter en Dags Slid i det hedenske, brændende Solskin, og naar han fremstillede Sagen i det Lys, rørte han ved en beslægtet Streng i Kates Bryst. Hun var bleven opdraget til at synes, at det var hendes Pligt at faa unge Mænd til at føle sig hjemme, og han følte sig virkelig hjemme, da hun et Par Aftener senere kunde opvarte ham med en Avis fra Topaz, som hendes Fader havde sendt hende. Tarvin styrtede sig over den, vendte de tynde Blade, saa' paa Indersiden og saa igen paa det udvendige.

Han smækkede med Tungen af Glæde. »Aah, det er storartet, storartet, *storartet!*« mumlede han.

»Ser de Avertissementer ikke nydelige ud? Maa jeg spørge, om du kender noget, som kan maale sig med Topaz?« Hans Stemme hævede sig, medens han holdt de fire Sider ud fra sig og lod Blikket forslugent løbe op og ned ad Spalterne. »Jo, Topaz er storartet!« Den kurrende, monotone Klang, hvormed han udtalte denne ærværdige Sætning, var i sig selv værd at gaa en lang Vej for at høre. »Jo, vi følger med, ikke sandt, Kate? Vi sakker ikke agterud eller fjoller vores Tid væk, selvom vi endnu ikke har faaet de tre C'er. Vi holder Trit med Udviklingen, gør vi! Hi—yi, se paa »Rustler Nyheder« — bare et Fingerbølfuldt! Den raadne, ormstukne By sover trygt paa sine gamle Dage, ja, ikke sandt? Tænke sig at lægge en Jernbane om ad Rustler! Hør nu:

»Milo C. Lambert, Ejeren af Lamberts »Last Ditch«, har en Vognladning udmærket Erts staaende, men som alle vi andre har han gjort den Erfaring, at det ikke kan betale sig at udskibe den, saa længe der er femten miles til den nærmeste Jernbanestation. Milo siger, at han ikke har til Hensigt at blive boende i Colorado, naar han har faaet sin Erts ud af Landet.«

»Nej, det skulde jeg mene! Kom til Topaz, Milo, og hør nu her:

»Naar de tre C'er til Efteraaret kommer til Byen, vil vi ikke høre mere af den Snak om daarlige Tider. Men indtil da er det en Uretfærdighed mod

vor By, en Uretfærdighed, som alle gode Borgere bør harmes over og gøre deres Bedste for at slaa ned, at tale om Rustler som en By, der staar tilbage for nogen anden By af samme Alder i Staten. I Virkeligheden har Rustler aldrig været bedre stillet, end den nu er. Med Miner, der sidste Aar frembragte Erts til en samlet Værdi af 1,200,000 Dollars, med seks Kirker, tilhørende forskellige Trosbekendelser, med en ung, men fremadstræbende højere Skole, der en Gang vil komme til at indtage en ledende Plads blandt amerikanske Skoler, med et Antal nye Bygninger opført i Løbet af det sidste Aar, som staar paa Højde med, hvis det ikke overstiger Antallet af nye Bygninger, som er opført i nogen anden By i Bjergene, og med en Befolkning bestaaende af virksomme og resolutte Forretningsmænd, har Rustler i det kommende Aar al Udsigt til at hævde sin Stilling.«

»Hvem sagde »bange«? Vi har vel nok ingen Skade taget — hør, hvor vi kan kæppe op! Men jeg er nu alligevel ked af, at Heckler har taget den Korrespondance med i Bladet!« tilføjede han med rynket Pande. »Det er meget muligt, at nogle af Beboerne i Topaz ikke vil se, at den Artikel er ment som Spøg, og at de kan finde paa at tage over til Rustler og vente paa de tre C'er. Naa, saa den kommer til Efteraaret? Ak ja, ak ja, ak ja! Det er nu deres Maade at more sig paa, medens de sidder og dingler med Benene ud over »Big Chief Mountain« og venter paa Banen.«

»Vore Købmænd har ladet sig rive med af den forhaabningsfulde Stemning, som har hersket i Byen, siden det Rygte naaede hertil, at Præsident Mutrie, ved sin Tilbagekomst til Denver, velvilligt tog Rustlers berettigede Krav under Overvejelse. Robbins har gjort usædvanlig meget ud af Udsmykningen af sine Gadevinduer og fyldt dem med alle Slags Galanterivarer. Hans Butik lader til at være et yndet Tilflugtsted for de Unge af begge Køn, som har et Par Skilling at flotte sig med.«

»Gudfader bevares! Hør, min Pige, vil det ikke glæde dig en skøn Morgen at se de tre C'er komme sejlende ind i Topaz?« spurgte Tarvin pludselig, idet han satte sig paa Sofaen ved Siden af Kate og bredte Avisen ud, saaledes at hun kunde læse over hans Skulder.

»Jo, vilde du bryde dig om det, Nick?«

»Om *jeg* vilde bryde mig om det!«

»Saa vilde jeg selvfølgelig ogsaa bryde mig om det. Men jeg tror, det er bedre for dig, hvis den ikke gør det. Du bliver bare altfor rig! Se paa Fader!«

»Naaja, jeg skulde nu nok bremse i Tide, hvis jeg opdagede, at jeg var ved at blive rigtig rig. Jeg vilde stoppe, saa snart jeg var naaet over Stadiet »Hæderlig Fattigdom«. Men er det ikke dejligt en Gang endnu at se den gamle Overskrift — Hecklers Navn i Legemstørrelse lige under »Den ældste Avis i Divide County« og Hecklers Næve stikkende frem overalt i en dundrende Redaktionsartikel om Byens

Udsigter? Det er saa hjemligt, synes du ikke ogsaa? Han har to Spalter nye Avertissementer — det viser da ogsaa, hvad Byen tager sig for. Og se paa de gode gamle Avertissementer fra Agenterne østpaa. Hvor det sætter én tilbage i det altsammen! Jeg havde aldrig drømt om, at jeg skulde takke min Gud for et Castoria Avertissement, havde du vel, Kate? Men jeg forsikrer dig, at det gør godt helt ned gennem mig.«

Kate smilede. Avisen vakte ogsaa i hende en nagende Følelse af Hjemvé. Topaz havde sin egen Plads i hendes Tanker, men det, hun saa' bag *Topaz Telegram's* livligt skrevne Spalter, var Billedet af Moderen, som sad i Køkkenet de lange Eftermiddage igennem — hun havde saa længe siddet i Køkkenet i Familiens fattige Vandreaar, at hun nu ligefrem foretrak det — saa' sørgmodigt paa »Big Chief«s sneklædte Tinde og spekulerede paa, hvad hendes Datter nu tog sig for. Kate huskede saa godt den Eftermiddagstime i Køkkenet, naar alt Arbejdet var til Side. Hun mindedes den alderstegne Gyngestol, der en Gang havde hørt hjemme i Dagligstuen, og som hendes Moder nu havde behængt med Skind og degraderet til Køkkenbrug. Kate fik Taarer i Øjnene, da hun kom til at tænke paa, at hendes Moder altid vilde have hende til at sætte sig i den, og paa hvor dejligt det havde været, naar hun sad paa sin egen Fodpude paa den anden Side af Ovnen, at se den lille Moder ligge begravet i dens Dyb. Hun kunde høre Katten spinde under Ovnen; Kedlen snurrede, Uret dikkede, og gennem Revnerne mellem Brædderne paa det

hastig opførte Stationshus blæste den kolde Vind fra Prærien ind paa hendes Hæle.

Hun saa' over Tarvins Skulder paa de to Træsnit af Topaz, som prydede hvert Nummer af *Topaz Telegram* — det ene forestillede Byen i dens første Aar og det andet Byen, som den nu saa' ud — og hendes Strube sammensnøredes af Bevægelse.

»Ja, der er Forskel, ikke sandt?« sagde Tarvin, som fulgte hendes Blik. »Kan du huske, hvor din Faders Telt stod i gamle Dage, og den gamle Stationsbygning lige her ved Floden?« Han pegede paa Billedet, og Kate nikkede uden at svare. »Det var nu alligevel en lykkelig Tid, den Gang! Din Fader var ikke saa rig, som han nu er, og det var jeg heller ikke, men vi var alligevel vældig lykkelige.«

Kates Tanker gik ogsaa tilbage til den Tid og genkaldte andre Billeder af den lille, spinkle Moder, som gik og sled sig op med alt det haarde Arbejde. Mindet om den lille, karakteristiske Bevægelse, hvormed hun forsøgte at skærme det medtagne, unge og dog gamle Ansigt, naar hun stod og rørte i Gryderne over en aaben Ild eller bagte Æbleskiver, tvang hende til at gøre en synkende Bevægelse for at forhindre Taarerne i at bryde frem. Det jævne Billede var alt for tydeligt, lige til Skæret fra Ilden, som faldt paa Moderens Ansigt, og det røde Lys, som skinnede gennem den spinkle Haand.

»Hør her!« sagde Tarvin, som stadig lod Blikket løbe op og ned ad Spalterne. »Nu har de sat et Spand til i Funktion for at holde Gaderne rene. Vi havde ét i Forvejen. Heckler glemmer heller ikke Klimaet.

Og de klarer sig udmærket paa Hotel Mesa — det er gode Tegn. Turisterne bliver nødt til at ligge Natten over i Topaz, naar den nye Linje bliver ført igennem, og vi har netop det Hotel, der er Brug for. Der var de Byer, som i vort Sted vilde bilde sig ind, at de allerede havde en pæn lille Turisttrafik. Her sidder Loomis paa Hotel Mesa forleden Dag og bespiser halvtresindstyve Mennesker til Middag — efter telegrafisk Bestilling. De har dannet et nyt Syndikat for at udnytte de varme Kilder. Det skulde slet ikke undre mig, om de lavede en By dernede. Heckler har Ret. Det *vil* hjælpe Topaz. Vi kan ikke have noget mod en By, der ligger saa nær. Det gør den til en Forstad.«

Han gik tidligt, for han vilde vise, at han forstod den Indrømmelse fra Kates Side, der laa i at lade ham blive om Aftenen; men han gik ikke saa tidligt den følgende Aften, og da det ikke lod til, at han vilde berøre det forbudne Emne, var Kate glad ved at have ham dér, og saaledes blev det en Skik, at han dryssede ind i Løbet af Aftenen og sluttede sig til den Gruppe, der med aabne Døre og Vinduer samlede sig om Familielampen. Kate var saa lykkelig over at se Reultaterne af sit Arbejde blomstre op for sine Øjne, at hun mindre og mindre bekymrede sig om Tarvins Nærværelse. Undertiden lod hun ham trække sig ud paa Verandaen i de overdaadig skønne, indiske Nætter — Nætter, hvor Varmelynet bevægede sig som en dragen Klinge hen over Horisonten, hvor Himlen næsten berørte Jorden, og hvor Jorden var meget stille. Men i Reglen sad de

inde i Stuerne med Missionæren og hans Kone og talte om Topaz, om Hospitalet, om Maharaj Kunwar, om Dæmningen og undertiden om Familien Estes' Børn i Bangor. I Reglen blev dog Samtalen, naar de alle deltog i den, til den Smaasludder, som følger med en stærkt afsondret Tilværelse, og som i høj Grad irriterede og pinte Tarvin.

Naar Samtalen slæbte sig ind paa disse Dybder, kunde han pludselig gøre en Anstrengelse for at føre den over paa andre Omraader, ved at slynge Missionæren en Udfordring i Ansigtet i Anledning af Toldspørgsmaalet eller Sølvlovgivningen, og saa blev Samtalen i det mindste livlig nok. Tarvin havde, i Følge hele sin Uddannelse, faaet en stor Del af sin Viden gennem Aviserne. Men han havde ogsaa faaet sin Viden paa første Haand i Livets Skole; paa den Maade havde han lært at lave sin egen Historie, og han brugte den sunde Sans' Knytnæve overfor teoretisk Avispolitik og Skolesystemer.

Den Slags Diskussioner havde imidlertid ingen Tillokkelse for ham; han talte med Kate, naar han kunde faa Lejlighed til det, og i den sidste Tid drejede deres Samtaler sig som oftest om Hospitalet, fordi hun havde haft Held med sig i sine Bestræbelser, hvad der var begyndt at opmuntre hende lidt. Omsider gav hun efter for hans Bønner om at vise ham Vidunderet, saaledes at han selv kunde se de Reformer, hun havde indført.

Det hele var ganske vist ogsaa stærkt forbedret siden de Dage, da den gale Mand og den »højt ansete Kone« havde huseret i Hospitalet, men kun Kate

vidste, hvor meget der stod tilbage at gøre. Hospitalet var i det mindste rent og velholdt, hvis hun inspicerede det hver Dag, og Folkene var paa deres Vis taknemmelige over den Pleje og Behandling, der blev dem til Del, og som var langt venligere og mere omsigtsfuld, end de hidtil havde drømt om. Ved hver heldig Kur gik Rygtet om denne nye Kraft ud over Landet, og der kom andre Patienter, eller Rekonvalescenterne bragte selv deres Søstre, Børn eller Mødre til Hospitalet, fordi de havde den mest ubegrænsede Tillid til, at den »hvide Fe« havde Helbredelse for dem alle. De kunde ikke vide noget om Udstrækningen af den Hjælp, som Kate bragte dem paa sin stilfærdige, rolige Maade, men som de laa dér, velsignede de hende for det, de vidste Besked om. Hendes ungdommelige Energi rev endog Dhunpat Rai med sig, saa han gik ind paa at gennemføre forskellige Reformer. Han kom til at interessere sig for, at Væggene blev malede med Limfarve, at Afdelingerne blev desinficerede, at Sengetøjet blev ordentlig luftet ud, ja, endog for at et af Sengestederne, hvori der var død en Koppepatient, blev brændt. Som alle Indfødte kunde han bedre arbejde for en Kvinde, da han havde faaet at vide, at der stod en energisk, hvid Mand bag ved hende, en Viden, som han havde erhvervet sig ved Tarvins Besøg og et Par elskværdige Bemærkninger, som denne velinstruerede Udenforstaaende havde henvendt til ham.

Tarvin kunde ikke forstaa det underlige Sprog, som taltes af de Patienter, der bevægede sig frit omkring, og han besøgte heller ikke Kvindeafdelingen;

men han saa' tilstrækkeligt til uforbeholdent at ønske Kate til Lykke med, hvad hun havde opnaaet. Hun smilede tilfreds. Fru Estes nærede stor Sympati for hendes Bestræbelser, men hun var ikke begejstret, og det var rart at blive rost af Nick, som havde anset hendes Plan for saa forkastelig.

»Det er rent og sundt, min Pige,« sagde han, efter at han havde kiget og snuset allevegne, »og du har gjort Vidundere med de Bløddyr. Hvis det havde været dig, som havde været Oppositionens Kandidat i Stedet for din Fader, saa vilde jeg ikke nu være Medlem af den lovgivende Forsamling.«

Kate talte aldrig til ham om den store Del af Arbejdet, som laa mellem Kvinderne i Maharajah'ens Palads. Lidt efter lidt lærte hun at finde Vej i de Fløje af Bygningen, hvor hun havde Lov til at færdes. Fra første Begyndelse havde hun forstaaet, at Paladset regeredes af én Dronning, som Kvinderne altid talte om med dæmpede Stemmer, og hvis mindste Befaling, overbragt af en grinende Unge, bragte stor Forstyrrelse i hele den tætpakkede Labyrint. Kun én Gang havde hun set denne Dronning, der laa som en lysende Sandbille mellem en Mængde kostbare, broderede Silkepuder — tilsyneladende blot en slank, sorthaaret ung Pige, med en Stemme saa blød som en rislende Kilde ved Aftenstide og Øjne, hvor der ikke fandtes den svageste Skygge af Frygt. Hun vendte sig dovent, med Juvelerne klirrende om Ankel, Arm og Barm, og saa' længe paa Kate uden at sige noget.

»Jeg har sendt Bud efter Dem for at se Dem,« sagde hun omsider. »De er kommet hertil over Vandet for at hjælpe det Kvæg?«

Kate nikkede, men hvert Instinkt i hende oprørtes ved Synet af det straalende, sølvertungede Væsen for hendes Fødder.

»De er ikke gift?« Dronningen foldede Hænderne bag sin Nakke og saa' paa de malede Paafugle i Loftet.

Kate svarede ikke, men hendes Hjerte svulmede af Harme.

»Er der Sygdom her?« spurgte hun tilsidst skarpt. »Jeg har travlt.«

»Der er ingen Sygdom her, med mindre De selv er syg. Der er dem, som er syge uden at vide det.«

Hun vendte sig om, og hendes Øjne mødte Kates, der lynede af Vrede. Denne Kvinde, som levede i den mest ufuldkomne Uvirksomhed, havde stræbt Maharaj Kunwar efter Livet, og det frygtelige var, at hun var yngre end hende selv.

Achcha!« sagde Dronningen, med en endnu mere dvælende Klang i Stemmen, medens hun vogtede paa Udtrykket i Kates Ansigt. »Hvis De hader mig saa voldsomt, hvorfor siger De det saa ikke? I hvide Folk elsker jo Sandheden.«

Kate drejede sig om paa Hælen for at forlade Stuen. Sitabhai kaldte hende tilbage, og i et Dronningelune vilde hun have kærtegnet hende, men den unge Pige flygtede oprørt, og fra den Dag passede hun paa aldrig at vise sig i den Fløj af Paladset. Ingen af Kvinderne dér trængte til hendes Hjælp, og

ikke én, men flere Gange, naar hun gik forbi Indgangen til den overdækkede Gang, der førte til Sitabhais Gemakker, saa' hun et lille, nøgent Barn svinge en juvelbesat Kniv og raabende og skrigende hoppe rundt om den hovedløse Krop af en død Ged, hvis Blod strømmede ud over det hvide Marmor. »Det,« sagde Kvinderne, »er Zigøjnerskens Søn. Han lærer dagligt at dræbe. En Slange er en Slange, og en Zigøjner en Zigøjner til sin sidste Stund.«

Der var ingen Slagten Geder, ingen Syngen og ingen Larm af Musikinstrumenter i den Fløj af Paladset, hvor Kate især holdt til. Her levede Maharaj Kunwar's Moder, glemt af Maharajah'en og haanet af Sitabhais Piger. Ved Zigøjnernes sorte Kunster, sagde Dronningens Tilhængere, ved sin egen Skønhed og Kundskab om Kærlighed, sang de i den anden Fløj af Paladset, havde Sitabhai berøvet hende den Ære og det Hensyn, der skyldtes hendes som Dronningemoderen. Der var Snese af tomme Værelser, hvor der i sin Tid havde været Snese af opvartende Tjenerinder, og de faa, som var bleven den faldne Dronning tro, var forknytte og grimme. Hun selv var efter østerlandske Forhold en midaldrende Kvinde, det vil sige, hun var over femogtyve Aar gammel, og hun havde aldrig været særlig smuk.

Hendes Øjne var slørede af de mange Taarer, hun havde udgydt, og hendes Sind var opfyldt af Overtro — Angst for hver Time paa Døgnet, og en uklar Rædsel, født af Ensomheden, der fik hende til at skælve ved Lyden af hvert Fodtrin. I sine Velmagtsdage havde hun haft for Skik at overhælde sig

med lugtende Vande, hun havde iført sig sine Smykker og flettet sit Haar, hvorefter hun havde ventet paa Maharajah'ens Komme. Hun kunde endnu sende Bud efter sine Juveler, smykke sig som i gamle Dage og vente, omgivet af sine tavse, ærbødige Tjenerinder, til den lange Nat var svunden, og Morgenens Lys viste Furerne i hendes Kinder. Kate havde set én saadan Nattevagt, og maaske havde hendes Øjne udtrykt den Undren, hun ikke kunde betvinge, for da Juvelerne var bleven lagt til Side, ydmygede Dronningen sig for hende og bad hende frygtsomt om ikke at le af hende.

»De forstaar det selvfølgelig ikke, Frøken Kate,« sagde hun bønligt. »De har Deres Skikke i Deres Land, og vi har vore, men De er Kvinde, og De vil vide, hvad jeg tænker.«

»Jamen, De véd jo, at der ingen kommer!« sagde Kate varsomt.

»Ja, jeg ved det, men — nej, De er ingen Kvinde, De er en Fe, som er kommet hertil over Vandet for at hjælpe mig og mine.«

Her stod Kate igen over for noget, hun ikke forstod. Undtagen i det Bud, som Dronningemoderen havde sendt hende med Maharaj Kunwar, hentydede hun aldrig til den Fare, der truede hendes Søns Liv. Atter og atter havde Kate søgt at komme ind paa det Emne for i det mindste at faa en Forestilling om, af hvad Art Sammensværgelsen var.

»Jeg véd ingenting!« svarede Dronningen. »Her bag Forhænget er der ingen, der véd noget. Frøken Kate, hvis en af mine egne Jomfruer laa død derude

i Solen ved Middagstide,« hun pegede gennem Gitret ud paa den flisebelagte Vej neden for Vinduet — »saa vilde jeg ingenting vide. Jeg véd ingenting om, hvad jeg sagde, men en Kvinde« — her sænkede hun Stemmen — »en Moder maa da have Lov til at bede en anden Kvinde passe paa sin Søn. Han er nu saa gammel, at han tror, han er en Mand, og at han kan gaa, hvor det skal være, men paa den anden Side er han saa ung, at han tror, at der ikke findes et Menneske, som vil gøre ham Fortræd. *Ahi!* Og han er saa vis, at han véd tusind Gange mere end jeg og taler Engelsk som en Englænder. Hvorledes kan jeg beherske ham, jeg, med min ringe Viden og min store Kærlighed? Jeg siger til Dem, vær god mod min Søn! Det kan jeg sige højt og skrive paa Væggen, om det skulde være. Der er ikke noget ondt i det. Men hvis jeg sagde mere, saa vilde selve Kalken mellem Stenene under mig aabne sig for at indsuge det, og Vinden vilde blæse alle mine Ord over til Landsbyerne. Jeg er en Fremmed her — en Rajputni fra Kulu, tusind, tusind *koss**) herfra. De førte mig herhen i en Bærestol for at vie mig til Maharajah'en; de bar mig i Mørke en hel Maaned igennem, og hvis ikke nogle af mine Kvinder havde fortalt mig det, vilde jeg ikke vide, i hvad Retning Vinden blæser til mit Hjem i Kulu. Hvordan skal en fremmed Ko finde sig til Rette i Stalden? Guderne være mit Vidne!«

»Jamen, saa sig mig da, hvad De tænker!«

*) *Koss*: Indisk Længdemaal = 2 engelske miles. O. A

»Jeg tænker ingenting,« svarede Dronningen tvært. »Kvinder skal ikke tænke — de skal blot elske og lide. Jeg har sagt alt, hvad jeg kan sige. Frøken Kate, en Gang vil De føde en lille Søn til Verden. Saa sandt som De har været god mod mit Barn, vil jeg bede Guderne skærme Deres, naar den Tid kommer, og De véd, hvad det vil sige at have Hjertet opfyldt af Kærlighed.«

»Hvis jeg skal beskytte ham, maa jeg vide Besked. De lader mig famle omkring i Mørke.«

»Jeg famler ogsaa selv omkring i Mørke — og Mørket er fuldt af Farer.«

Tarvin opholdt sig meget i Paladset, ikke blot fordi han indsaa, at det var dér, han havde mest Haab om at kunne lægge sit Øre til Jorden og faa noget at høre om Naulahka, men ogsaa fordi det satte ham i Stand til at holde Øje med Kates Kommen og Gaaen og være parat til hastigt at gribe Pistolen.

Ved saadanne Lejligheder, som ved mange andre, fulgte han hende, hvor hun gik og stod, med en Elskers kærlighedsfulde Blikke, men han sagde ingenting, og Kate var ham meget taknemmelig. Det forekom ham, at det nu var Tiden til at spille den Rolle, som han havde spillet i de Dage, da han bar Vand til hende ved Stationen; det var Tiden til at trække sig tilbage, til at holde Øje med hende og vaage over hende, men ikke til at plage hende.

Maharaj Kunwar kom ham ofte for Øje, og han fandt stadig paa nye, morsomme Ting, som kunde

holde Barnet borte fra Sitabhais Gaard; men nu og da slap Drengen væk, og saa var det Tarvins Hverv at gaa efter ham og sørge for, at han ikke kom noget til. En Eftermiddag, da han havde brugt lang Tid til at narre ham væk fra Gaarden og endelig, til den Lilles store Harme, havde taget sin Tilflugt til Magt, var en tolv Fod lang Teaktræsbjælke faldet ned fra Stilladset i en Porthvælving, som de red igennem, og som netop var under Reparation, lige for Næsen af Fibby. Hesten trak sig paa Bagbenene tilbage til Gaarden, og Tarvin kunde høre Kvindernes Klæder rasle bag Skodderne.

Medens han red videre, kunde han ikke lade være at spekulere over disse Folks uhelbredelige Efterladenhed, og han bandede Arbejderne, som laa og krøb sammen paa Stilladset. De var ikke mindre skødesløse ved Dæmningen — det laa dem sagtens i Blodet — for Hovedmanden for en Kulibande, som maatte have været over Amet mindst en Snes Gange, viste ham et nyt Vadested over en særlig indbydende Kanal, som endte i Kviksand, og da Tarvin endelig selv var kommet klar af Sandet, brugte Flokken en halv Dag til at hale Fibby op med Reb. De kunde ikke engang bygge en midlertidig Bro uden at lade Brædderne være løse, saadan at en Hestehov kunde gaa igennem, og det lod til at være en fast Trafik for Arbejderne at lade Oksekarrer løbe ned af de stejle Flodskrænter, lige ned i Rygstykkerne paa Tarvin, naar han, hvad der kun sjældent skete, tilfældigvis vendte Ryggen til.

Tarvin nærede den dybeste Ærbødighed for den

engelske Regering, der kunde udrette noget med et saadant Materiale, og han begyndte at forstaa Lucien Estes' stilfærdige Melankoli og udprægede Anskuelser om den indfødte Befolkning, foruden at han mere end nogen Sinde sympatiserede med Kate.

Dette mærkværdige Folk var, hørte han til sin Rædsel — og denne sidste Daarskab fik næsten Bægeret til at flyde over — ved at gifte den unge Maharaj Kunwar med et treaars Barn, som med uhyre Bekostning blev hentet fra Kulu Bjergene. Han opsøgte Kate hos Missionæren og fandt hende, dirrende af Harme. Hun havde lige hørt det.

»Det ligner dem at spilde et Bryllup, hvor der ikke er Brug for det!« sagde Tarvin beroligende. Da han fandt Kate saa ophidset, var det hans Pligt at lade saa rolig som mulig. »Det skal du ikke bebyrde dit stakkels, overanstrengte Hoved med. Du gør for meget, og du føler for meget. En skøn Dag knækker du sammen, fordi du slider altfor stærkt paa dine Følelser.«

»Aah nej!« sagde Kate. »Jeg føler mig fuldkommen stærk nok til at bære alt, hvad der kan ske. Jeg maa ikke knække sammen. Tænk paa det Bryllup, som staar for Døren! Maharaj'en vil jo trænge mere til mig end nogen Sinde. Han har lige fortalt mig, at han ikke faar mindste Søvn i tre Dage og tre Nætter, medens Præsterne beder over ham.«

»De maa jo være tossede! Det er saamænd en meget sikrere Maade at slaa ham ihjel paa end Sitabhais. Du Forbarmede! Jeg tør slet ikke tænke paa

det. Lad os tale om noget andet. Har du nylig faaet Aviser fra din Fader? Det er den Slags Ting, som faar én til at synes, at Topaz er et herligt Sted.«

Hun gav ham en Pakke, som hun havde faaet med sidste Post, og han tav stille, medens han hastigt lod Blikket løbe ned over Spalterne af en seks Uger gammel *Topaz Telegram*, men det saa' ikke ud, som om der var megen Trøst at hente ad den Vej. Han rynkede Panden.

»Naada!« udbrød han tilsidst ærgerligt. »Det her gaar nok ikke!«

»Hvad er det?«

»Heckler praler med de tre C'er og gør det skidt. Det ligner ellers ikke Jim. Han taler om, at det er den sikreste Sag af Verden, akkurat som om han ikke troede paa det og privat havde faaet Underretning om, at det ikke blev til noget. Det tvivler jeg heller ikke om, at han har, men han behøver ikke saadan at plapre ud med det til Rustler. Lad os se paa Ejendomssalgene! Ja, det forklarer det hele!« raabte han ophidset, medens hans Blik hvilede ved Beretningen om Salget af en Del Byggegrunde i G-Gade. »Priserne gaar ned — ad Hekkenfeldt til! Og nu prøver de paa at krybe i Hus. De opgiver Kampen!« Han sprang op og marcherede ophidset omkring i Stuen. »Du Forbarmende, blot jeg dog kunde faa en Besked over til dem!«

»Hvorfor — hvad skulde det være, Nick? Hvad er det for en Besked, du vilde have sendt over til dem?«

Han rettede sig hastigt.

»Jeg vilde lade dem vide, at jeg tror paa den,« sagde han. »For at faa dem til at holde fast.«

»Men sæt nu, at Jernbanen slet ikke kommer til Topaz alligevel! Hvor kan du vide det, her langt borte i Indien?«

»Kom til Topaz, min Pige!« raabte han. »Kom til Topaz! Jernbanen kommer, om jeg saa selv skal lægge Skinnerne!«

Men Efterretningen om den Stemning, der herskede i Byen, irriterede ham alligevel, og efter at han den Aften havde sagt Farvel til Kate, sendte han et Telegram til Heckler gennem Fru Mutrie, som han bad sende Telegrammet fra Denver, som om det var derfra, det kom.

»*Heckler, Topaz. For Guds Skyld, tag Reb i Sejlene! Jeg giver mit Hoved paa de tre C'er. Stol paa mig, og reklamer som — Tarvin.*«

XIV.

I Løbet af tre Dage var en By af Telte vokset op uden for Rhatores Mure — en By, som var grøn af Grønsvær, der var hentet langvejsfra, og hvori der hist og her var anbragt hastigt omplantede Orangetræer, Trælygtepæle, malede i prangende Farver, og et hæsligt Støbejernsspringvand. Der ventedes mange Gæster til Rhatore i Anledning af Maharaj Kunwar's forestaaende Bryllup, Baroner, Fyrster, *thakur*'er*), Herrer over øde Fæstninger og haabløst ufrugtbare Klippeblokke mod Nord og Syd, Lensmænd fra Mewars fede, valmueskinnende Sletter og Rajah'er fra andre Stater. De kom, ledsagede af deres Livvagt, til Hest og til Fods.

I et Land, hvor en Slægt, for at regnes for noget, uden Afbrydelse maa kunne føres otte Hundrede Aar tilbage i Tiden, er det vanskeligt ikke at fornærme en eller anden; og alle var de vanvittig skinsyge over den Plads og Rangorden, der blev anvist deres Naboer i Lejren. For at Hvervet ikke skulde blive for let, medbragte Fyrsterne yderligere deres egne Skjalde, og de skændtes med Hoffets Funktio-

*) *Thakur*: indisk Ord for Herre, Hr. O. A.

nærer i Gokral Seetarun. Bagved Teltene strakte sig lange Rækker af Tøjrpæle, hvor de fede Rødskimler hele Dagen igennem vrinskede og hvinede til hverandre under deres svære Fløjelsskaberakker, og hvor pjaltede Soldater fra tyve smaa Stater røg og spillede mellem deres Sadler eller skældte ud over de Rationer Mad, som ved Maharajah'ens Ædelmodighed daglig uddeltes til dem. Fra Hundreder af Miles Omkreds var omflakkende Tiggerpræster af enhver Trosbekendelse flokkedes til Byen, og deres laksefarvede Klæder, deres sorte Tæpper eller askebesmurte Nøgenhed forskaffede Tarvin mange Minutters ubehersket Munterhed, naar han saa' dem drive frækt fra Telt til Telt, rullende med deres røde Øjne og afvekslende truende og tiggende sig til Gaver. I Herberget var der, som Tarvin snart fik at mærke, overfyldt af ny tilkomne Handelsrejsende. Der var ikke megen Rimelighed for, at Hans Majestæt vilde betale paa et saadant Tidspunkt, men der vilde blive givet mange nye Ordrer. Byen selv straalede af lyserød og hvid Limfarve, og Hovedgaderne var spærrede af Bambusstilladser til Fyrværkerierne. Hver eneste Façade var fejet og nykittet med rent Dynd, og Dørkarmene var behængt med Morgenfruer og Kranse af Jasminknopper. Gennem de tætte Skarer trampede de svedende Sukkergodtsælgere, Falkekræmmere og Folk, der solgte billige Juveler, Glasarmbaand og smaa engelske Spejle, medens Kameler, belæssede med Brudegaver fra fjernt boende Konger, banede sig Vej gennem Mængden, eller Statens Køllebærere med deres Sølvstave gjorde

Vej for Maharajah'ens Vogne. Der var hele fyrretyve Kareter i Brug, og saa længe der var Krikker nok, og Seletøj kunde lappes med Sejlgarn, var det ikke overenstemmende med Statens Værdighed at forsyne hver især med mindre end fire Heste. Da disse Heste ikke var dresserede, og de smaa indfødte Drenge, af lutter Livsglæde, brændte Kinesere og Raketter af midt i den brændende Middagshede, var der meget livligt i Gaderne.

Fjeldet, hvorpaa Paladset stod, røg, saa det lignede en hel Vulkan, for de lavere Standspersoner indfandt sig uden Ophør, og hver især gjorde Fordring paa den Kanonsalut, som tilkom hans Rang. Under Kanonernes Brølen kunde umelodisk Musik pludselig lyde fra de røde Mure, og snart efter kom en eller anden Officer ridende ud fra Portene, fulgt af hele sit Følge, hver enkelt Mand skinnende i al sin Pragt som en Fasan ved Foraarstide, med Mustachen nyvikset og krøllet tilbage bag Ørene; eller det var en af de kongelige Elefanter, klædt i rødt Fløjl og Guld fra Hoved til Fod, som tumlede ud, tynget under Vægten af sin Sølvhowdah*), og lod sine Trompetskrald lyde, til hele Gaden var ryddet, saa den kunde komme forbi. Halvfjersindstyve Elefanter ernæredes daglig paa Kongens Bekostning, hvilket ikke var nogen ringe Udgift, eftersom hvert Dyr daglig fortærede saa meget grønt Foder, som det kunde bære paa sin Ryg, foruden tredive til fyrretyve Pund Mel. Nu og da blev et af disse Uhyrer helt fortumlet af al

*) Howdah: En Slags Bærebør, som anbringes paa Kameler og Elefanter, til en eller flere Personer. O. A.

den Staahej eller ved Synet af fremmede Rivaler, og ved saadanne Lejligheder blev det grebet af et fuldkommen afsindigt Raseri. Saa blev det hastig befriet for sit Skaberak, blev bundet med Reb eller Jernlænker og snarest mulig, mellem to af sine Kammerater, ekspederet ud af Byen, hvor det blev tøjret en halv Fjerdingvej borte ved Amets Bredder og skreg og rasede, til Hestene i de nærliggende Lejre sønderrev deres Tøjr og i vild Flugt satte af Sted mellem Teltene. Pertab Singh, Kommandanten for Hans Majestæts Livvagt, havde sine store Dage. Hver Time paa Dagen gav ham en eller anden Undskyldning for at drage ud med sin Trop, paa en mystisk, men derfor ikke mindre vigtig Sendefærd mellem Paladset og Fyrsternes Telte. Alene den formelle Udveksling af Visitter tog to Dage. Hver Fyrste kørte højtideligt til Paladset med sin Livvagt, og en halv Time senere gengældte Maharajah'en Visitten i sin sølvbeslaaede Stadskaret, selv smykket med Juveler fra Hoved til Fod, medens Kanonerne forkyndte Begivenheden for de to Byer, baade den af Huse og den af Telte.

Naar Natten faldt paa, var der stadig ingen Hvile i Lejren, for omvandrende Skuespillere, Sangere, Fortællere, dansende Piger, muskelstærke Brydere fra Oudh og utallige Folk af den Slags, som følger i en Lejrs Kølvand, vandrede fra Telt til Telt og forlystede Mændene. Naar de var forsvundne, lød Konkylietrompeternes hæse Skrig fra Templerne i Byen, og medens Kate lyttede, var det, som om hun i hvert Trompetstød hørte den lille Maharaj Kunwar's Klagen — han, som skulde beredes til sit Ægteskab

med endeløse Bønner og Renselser. Hun saa' lige saa lidt til Drengen, som Tarvin saa' til Kongen. I de Dage blev enhver Anmodning om Audiens afslaaet med det bestandige: »Han er hos Præsterne«. Tarvin forbandede alle Præsterne i Rhatore og ønskede de Banditer af Fakirer, som gik og luskede omkring efter ham, ned i det hedeste Helvede.

»Jeg vilde minsandten ønske, at de snart kunde blive færdige med den idiotiske Forestilling!« sagde han til sig selv. »Jeg har ikke et helt Aarhundrede at spendere paa Rhatore.«

Efter næsten en Uges uafbrudt Larmen, brændende Solskin og store Menneskesværme, hvis brogede Klæder fik det til at gøre helt ondt i Øjnene paa Tarvin, kom der, langs samme Vej ad hvilken Kate var kommet til Byen, to Vogne med fem Englændere og tre Englænderinder, som senere gik omkring i Byen med glansløse Øjne og kedede sig — ærgerlige over at de i Embeds Medfør var tvungne til, i den brændende Hede, at være Vidner til en Forbrydelse, som det ikke alene ikke stod i deres Magt at hindre, men som de officielt maatte vise deres Bevaagenhed.

Generalguvernørens Agent — det vil sige Vicekongens officielle Repræsentant i Rajputana — havde nogen Tid forinden søgt at gøre Maharajah'en begribeligt, at han kunde indrullere sig i Fremskridts- og Oplysningspartiets Rækker ved at give Ordre til, at hans Søn ikke skulde giftes bort i de første ti Aar. Men Maharajah'en havde anført, at saadan var hans Lands Skik fra umindelige Tider, saa han umu-

lig kunde gaa mod Præsternes Vilje, og han havde søgt at bøde paa sit Afslag ved en rundelig Gave til et Kvindehospital i Calcutta, som ikke trængte til Penge.

For sit eget Vedkommende forstod Tarvin ikke, at nogen Regering kunde være behjælpelig med denne modbydelige Farce — kaldet et Ægteskab — som snart skulde spilles til Ende ved Hjælp af to Børn. Han blev præsenteret for Generalguvernørens Agent, som var meget opsat paa at faa noget mere at vide om Dæmningen over Amet. At blive spurgt ud om Dæmningen over Amet, naar han ikke var kommet videre med Naulahka, end han for Øjeblikket var, forekom ham som en blodig Haan, og han var ikke synderlig meddelsom, men stillede til Gengæld Agenten en Mængde generende Spørgsmaal vedrørende den forestaaende skændige Handling i Paladset. Da Agenten erklærede, at Ægteskabet var en politisk Nødvendighed, og Tarvin svarede, at den Slags politiske Nødvendigheder for ham kunde gaa Fanden i Vold, rettede Embedsmanden sig i sin fulde Højde og saa' nysgerrig forfærdet op og ned ad denne forrykte Amerikaner. De skiltes, ikke i den bedste Forstaaelse.

Med Resten af Selskabet stod Tarvin paa en betydelig bedre Fod. Agentens Hustru, en høj Brunette, som tilhørte en af de Familier, der fra det Ostindiske Kompagnis første Dage havde været blandt de Styrende i Indien, undersøgte omhyggeligt Kates Arbejde ved Hospitalet, og da hun kun var en Kvinde og ingen Embedsmand, følte hun sig tiltrukket af,

og viste, at hun følte sig tiltrukket af den lille Kvinde med de sørgmodige Øjne, som ikke talte om sit Arbejde. Følgelig ofrede Tarvin sig helt for at more og underholde Agentens Kone, og hun erklærede, at han var en meget mærkværdig Person. »Men alle Amerikanere er forresten saa mærkværdige, og det skønt de er meget begavede.«

Tarvin, som selv midt under dette larmende Skuespil ikke glemte, at han var hjemmehørende i Topaz, fortalte hende om den vidunderlige By paa Sletten, langt borte under Sauguache Range, hvorom Halvdelen af hans Tanker kredsede. Han kaldte Topaz »Den fortryllede By« og antydede, at alle, som boede i det vestlige Fastland, var bleven enige om at kalde den ved det Navn. Hans Fortælling kedede hende ikke; tværtimod morede hun sig udmærket. Al den Snak om Jord- og Forbedringsselskaber, om Handelskamre, Bygrunde og de tre C'er var som kinesisk for hende, og det var let nok for Tarvin at føre Samtalen hen paa det, som laa ham mest paa Hjerte. Hvordan var det med Naulahka? Havde hun nogen Sinde set det? Han stillede disse Spørgsmaal med den største Frejdighed.

Nej, hun vidste ingen Ting om Naulahka. Hele hendes aandelige Horisont var begrænset af Tanken om, at hun skulde hjem til Foraaret. Hjem betød for hende et lille Hus ved Surbiton, i Nærheden af Krystalpaladset, hvor hendes treaarsgamle Dreng ventede paa hende; og de øvrige Englændere og Englænderinder syntes at interessere sig lige saa lidt for Rajputana — for ikke at tale om Naulahka. Det var

kun indirekte, at Tarvin kunde slutte sig til, at de havde tilbragt Størstedelen af deres Arbejdstid inden for Landets Grænser. De talte, som Zigøjnere taler langs Vejkanten, lidt før Hestene sættes ind i Karavanen. De lige antydede, at det var varmt paa Vejen og meget støvet, og en Dag haabede de at faa Lov til at hvile sig. Brylluppet var kun en trættende Begivenhed mere, inden Marchen var endt, og de ønskede oprigtig, at det var overstaaet. En af dem misundte endog Tarvin, at han var kommet til Staten med friske Øjne og Tro paa, at det var muligt at faa noget ud af Landet — andet end en Høst af Beklagelser.

Bryllupsfestens sidste Dag oprandt og endte med flere Kanonskud, med mere Klapren af Hestehove, med flere Trompetstød fra Elefanterne og med Raaben og Skrigen fra de Orkestre, som prøvede at spille den engelske Nationalsang. Om Aftenen skulde Maharaj Kunwar — ved kongelige Bryllupper i Indien er der ingen, som hverken nævner Bruden eller ser noget til hende — vise sig ved et Festmaaltid, hvor Generalguvernøren skulde udbringe en Skaal for ham og hans Fader. Maharaj'en skulde svare paa sit bedste Engelsk, og en af Hoffets Skrivere havde allerede forfattet en lang, højtidelig Tale, som hans Fader skulde holde. Tarvin begyndte for Alvor at tvivle om, at han nogen Sinde igen vilde faa Drengen at se levende; og før Festmaaltidet red han ud i den larmende By for at recognoscere Terrainet. Det var Tusmørke, og Faklerne flammede mellem Husene i den kogende By. Vilde Folk fra Ørkenen, som aldrig før havde sét en hvid Mand, greb hans Hest i Tøm-

men, underkastede ham et nysgerrigt Eftersyn og lod ham med en Grynten passere videre. De mangefarvede Turbaner skinnede i det flakkende Lys som Juveler i en sønderrevet Halskæde, og alle de hvide Hustage var overfyldte med tilslørede Kvinder. I Løbet af en halv Time skulde Maharaj Kunwar drage fra det kongelige Tempel til Festteltet, i Spidsen for en Procession med skaberaksmykkede Elefanter.

Tarvin banede sig, Tomme for Tomme, Vej gennem den tætte Skare, som ventede for Foden af Tempeltrappen. Han vilde blot med sine egne Øjne overbevise sig om, at Drengen var rask; han vilde se ham komme ud fra Templet. Idet han saa' sig om, opdagede han, at han var den eneste hvide Mand i hele den store Sværm, og han ynkede sine blaserede Bekendte, der ikke kunde more sig over den forvirrede Scene, som udfoldede sig for hans Blik.

Tempeldørene var lukkede, og Fakkellyset gav Genskin i det Elfenben og Sølv, hvormed de var indlagte. Et Sted, uden for Synsvidde, stod Elefanterne, for Tarvin kunde høre deres dybe Aandedræt og nu og da et Skrig, som løftede sig over Mængdens Summen. En halv Eskadron Kavalleri, meget udmattet og støvet af Dagens Slid, prøvede at rydde Pladsen foran Templet, men de kunde ligesaa godt have forsøgt at splitte en Regnbue. Fra Hustagene kastede Kvinderne Blomster, Sukkergodt og farvet Ris ned over Mængden, medens smaa Sangere, som endnu ikke var knyttet til noget Hof, med høj Røst priste Maharajah'en, Maharaj Kunwar, Vicekongen, Generalguvernørens Agent, Oberst Nolan og alle andre,

som muligvis kunde finde paa at belønne dem med et Par Skilling. Da en af dem kendte Tarvin, istemte han en Sang til hans Ære. Han var kommet, lød Sangen, fra et Land langt borte, for at opdæmme en ubetvingelig Flod og fylde hele Landet med Guld; hans Trin var som Dromedarens ved Foraarstide; han Øje var skrækindjagende som Elefantens, og hans Person var saa skøn, at alle Kvindehjerter i Rhatore smeltede, naar han red henad Vejen. Til sidst vilde han, med uhørt Gavmildhed, belønne den, som sang denne fattige Sang, og hans Navn og Ry vilde leve i Landet, saa længe som Gokral Seetaruns Flag havde sine fem Farver, eller Naulahka prydede Kongernes Bryst.

Saa aabnedes Tempeldøren indefra, under øredøvende Hvinen af Konkylietrompeterne, og Mængdens Stemmer sank ned til en ærbødig Hvisken. Tarvin greb fastere om sin Hests Tømmer, og han lænede sig frem for rigtig at se det hele. De aabnede Tempeldøre indrammede en Firkant af det mest uigennemtrængelige Mørke, og ind mellem Trompeternes Skrigen blandede sig Larmen fra talløse Trommer. Et Pust af Røgelse, som næsten tog Vejret fra ham, bølgede ham i Møde over Mængdens Hoveder, og nu herskede der den dybeste Stilhed.

I næste Øjeblik kom Maharaj Kunwar, alene, uden Ledsagere, ud fra Mørket og stod i Fakkelskæret med Hænderne paa Sværdfæstet. Ansigtet under Turbanen, som var prydet med Løkker af Diamanter, der igen var gjort fast til en Smaragdaigrette, var fuldkommen farveløst. Han havde mørke Ringe under Øjnene, og hans Mund stod halvt aaben; men

den Medlidenhed, som Tarvin følte for det trætte Barn, veg pludselig for en anden Følelse, som jog Blodet til hans Hjerte og fik hver Nerve i ham til at dirre, for der paa Brystet af Maharaj Kunwar's Gyldenstykkesklædning laa Naulahka.

Denne Gang behøvede han ikke at spørge. Det var ikke ham, som saa' det, dets store Øjne faldt paa ham. Det flammede med Rubinens hidsige Røde, med Smaragdens arrige Grønne, med Safirens kolde Blaa og Diamantens hvide Glød. Men al denne Herlighed stilledes fuldkommen i Skygge af en eneste straalende Juvel, anbragt ovenover den store, slebne Smaragd, som dannede Midten af Smykket. Det var den sorte Diamant — sort som Underverdenens Svovlpøl og oplyst indefra som af Helvedes Ild.

Halsbandet laa om Drengens Skuldre som et Flammeaag. Det skinnede stærkere end den indiske Himmels tavse Stjerner; det gjorde de brændende Fakler til Pletter af smudsigt Gult, og det sugede al den funklende Glans ud af Gyldenstykkesklædningen, hvorpaa det hvilede.

Der var ikke Tid til at tænke, vurdere eller beregne, knap nok Tid til at gøre sig klart, hvad det var, for nu lød igen pludselig Trompeternes Klageraab. Maharaj'en traadte tilbage i Mørket, og Døren til Templet lukkedes.

XV.

Tarvin begav sig til Banketten med flammende Kinder og Tungen liggende tør i Munden. Han havde set det. Det eksisterede. Det var ikke en Myte. Og han vilde eje det; han vilde tage det med tilbage. Fru Mutrie skulde hænge det om den skønt formede Hals, der saa' saa vidunderlig ud, naar hun lo, og de tre C'er skulde komme til Topaz. Han vilde være sin Bys Frelser. Vennerne derhjemme skulde spænde Hestene fra Vognen og trække ham opad Pennsylvania Avenue, og næste Aar vilde Grundene i Topaz sælges pr. løbende Tomme.

Det var værd al den Venten, det var værd Opdæmningen af hundrede Floder, et helt Aarhundrede Pachisi og tusind miles i en Oksekarre. Da han den Aften ved Festen tømte et Bæger paa den unge Maharaj Kunwar's Velgaaende, gav han paany sig selv det Løfte at holde ud, om saa Kampen skulde vare hele Sommeren. Hans Sejrsikkerhed havde været mindre fremherskende i den senere Tid og havde faaet mange slemme Stød, men nu da han havde set den Pris, han tragtede efter, havde han straks en Følelse af, at han kun behøvede at strække Haanden ud for at gribe den, ganske som han i Topaz havde ræson-

neret, at Kate maatte blive hans, fordi han elskede hende.

Næste Morgen vaagnede han med en forvirret Forestilling om, at han stod paa Tærskelen til store Bedrifter, og saa bagefter, da han laa i sit Badekar, kunde han ikke lade være at spekulere over, hvorfra han den foregaaende Aften havde hentet sin Sikkerhed og Sejrsglæde. Han havde selvfølgelig set Naulahka, men Tempeldørene havde paany lukket sig for Synet. Han kunde ikke lade være at spørge sig selv, om nu ogsaa Templet og Halsbaandet havde været virkelige, og saa optaget var han af sine egne urolige Tanker, at han var naaet den halve Vej til Byen, før det rigtig stod ham klart, at han havde forladt Herberget. Men da han igen kom til Besindelse, vidste han udmærket, baade hvor han vilde hen, og hvad hans Ærinde gjaldt. Nu da han én Gang havde set Naulahka, havde han til Hensigt at holde Øje med det. Det var forsvundet ind i Templet. Følgelig vilde han gaa til Templet.

Der laa Stumper af udbrændte Fakler paa Tempeltrinene, midt mellem fortrampede Blomster og spildt Olie, og Morgenfruekransene hang slatne og visne om Skuldrene paa de fede, sorte Stenokser, som bevogtede Indgangen til den inderste Gaard. Tarvin tog sin hvide Tropehat af — det var meget varmt, skønt det kun var to Timer efter Daggry — strøg det tynde Haar tilbage fra den høje Pande og betragtede Sporene af Gaarsdagens Fest. Byen sov stadig efter al den Lystighed. Dørene ind til Templet stod paa vid Gab, og han gik op ad Trinene og ind i Bygnin-

gen, uden at nogen lagde ham Hindringer i Vejen. Den uformelige Gud Iswara med de fire Ansigter, som stod midt i Templet, var oversmurt og plettet med smeltet Smør og den sorte Røg af udbrændt Røgelse. Tarvin saa' nysgerrigt paa Skikkelsen, og han ventede halvt at finde Naulahka hængende om en af de fire Halse. I det endnu dybere Mørke bagved denne Gud stod andre Guder, med mange Hænder og Hoveder, Guder, som svingede med Armene, stak Tungen frem og grinede til hverandre. Resterne af mange Ofringer laa omkring dem, og i Halvlyset kunde Tarvin se, at Knæene paa en af dem var mørke af størknet Blod. Foroven endte det mørke Tag i en hindusk Hvælving, og der var en sagte Raslen og Skraben af Flagermus, der byggede Rede.

Tarvin stod med Hatten bag i Nakken og Hænderne i Lommen og stirrede paa Gudebilledet, og derefter saa' han sig om og fløjtede ganske sagte. Han havde været en Maaned i Indien, men han var endnu ikke trængt ind i det Indre af et Tempel. Som han stod dér, slog det ham med ny Kraft, hvor usigelig fjernt dette besynderlige Folk, ved sit Liv, sine Vaner og Traditioner, var fra alt, hvad der forekom ham godt og rigtigt, og han følte en ubestemt Harme, som han ikke selv kunde gøre sig Rede for, over at disse Rædslers Tjenere virkelig besad et Halsbaand, som havde Kraft til at forandre en kristen og civiliseret Bys hele Skæbne.

Han vidste godt, at han, hvis han blev opdaget, uden videre vilde blive vist ud som én, der krænkede Tempelfreden, og han skyndte sig derfor at

bringe sine Undersøgelser til Ende, for han kunde ikke værge sig mod den Tanke, at dette uordentlige Folk kunde have ladet Naulahka ligge og drive et eller andet Sted, ganske som en Kvinde kan lade sine Juveler ligge paa sit Bord, naar hun sent den foregaaende Aften er vendt hjem fra et Bal. Han kigede paa Guderne og under dem, den ene efter den anden, medens Flagermusene peb over Hovedet paa ham. Saa vendte han tilbage til Midterfiguren Iswara og gav sig i samme Stilling som før til at undersøge Gudebilledet.

Det bares ham for, at skønt han stod paa jævn Grund, hvilede hans Vægt alligevel hovedsagelig paa Taaspidserne, og han traadte tilbage for at genvinde Balancen. Den Sandstensflise, han lige var traadt tilbage fra, drejede sig langsomt omkring, som en Skildpadde, der ruller sig i det rolige Hav, og afslørede et Øjeblik en sort, gabende Kløft. Saa skubbede Stenen sig igen lydløst paa Plads, og Tarvin tørrede den kolde Sved af Panden. Hvis han i det Øjeblik havde fundet Naulahka, vilde han have knust det under sin Hæl af bare Raseri, og han gik igen ud i Solskinnet og anbefalede et Land, hvor den Slags Ting var mulige, til dets egne Guder — noget værre kunde han ikke tænke sig!

Straks efter kom en Præst ud fra et eller andet ufatteligt Skjulested og smilede til ham.

Tarvin, som nu længtes efter at føle, at han dog tilhørte en sund Verden, hvori der fandtes Hjem og Kvinder, begav sig til Missionærens Bolig, hvor han bød sig selv til Frokost.

Hr. og Fru Estes havde demonstrativt holdt sig borte fra Bryllupsfestlighederne, men de kunde meget godt more sig over Tarvins Beskrivelse, givet som den blev ud fra et Topaz Standpunkt. Kate var oprigtig glad ved at se ham. Hun var opfyldt af den skændige Maade, hvorpaa Dhunpat Rai og Hospitalets øvrige Personale havde forladt deres Poster. De var allesammen gaaet ud for at se paa Bryllupsfestlighederne, og i tre Dage havde de ikke vist sig paa Hospitalet. Alt det Arbejde, der var at gøre, havde hun selv maattet besørge sammen med den vilde Kvinde fra Ørkenen, som ivrigt fulgte den Kur, hendes Mand gennemgik. Kate var træt; hendes Hjerte var opfyldt af bange Anelser for den lille Prins' Velfærd, og hun meddelte Tarvin sine Bekymringer, da han efter Frokost havde faaet hende trukket ud paa Verandaen.

»Jeg er vis paa, at han trænger til absolut Ro,« sagde hun næsten med Taarer i Øjnene. »I Gaar kom han ind henimod Slutningen af Middagen — jeg opholdt mig netop i Kvindernes Fløj i Paladset — og græd en halv Time i Træk. Stakkels Lille! Det er ligefrem grusomt!«

»Naaja, nu faar han jo Lov til at hvile sig i Dag, saa det behøver du ikke at bekymre dig om!«

»Nej, i Dag skal de føre hans Brud tilbage til hendes eget Folk, og han er nødt til at køre ud med Processionen, eller hvad det nu er, og det i den modbydelige, brændende Sol! Faar du aldrig Hovedpine af den, Nick? Sommetider tænker jeg paa dig, naar

du sidder derude ved den Dæmning, og jeg kan ikke forstaa, hvordan du kan udholde det.«

»Jeg kan udholde en hel Del for din Skyld, min Pige!« sagde Tarvin og saa' hende ind i Øjnene.

»For min Skyld! Hvordan det, Nick?«

»Det skal du nok faa at se, hvis du bare lever længe nok!« forsikrede han hende, men han havde ingen Lyst til at diskutere Dæmningen og vendte derfor tilbage til det mindre farlige Emne, Maharaj Kunwar.

Næste Dag og næste Dag igen red han planløst omkring i Nærheden af Templet. Han havde ikke Lyst til igen at vove sig indenfor dets Mure, men han var fuldt og fast bestemt paa at holde Øje med det første og sidste Sted, hvor han havde set Naulahka. Der var ingen Udsigt til for Øjeblikket at komme til at tale med det eneste menneskelige Væsen, som han, med Undtagelse af Kongen, vidste havde rørt ved Skatten. Det var fortvivlende at gaa og vente paa, at Kalechen med Maharaj Kunwar skulde komme tilbage, men han væbnede sig med al den Taalmodighed, han besad. Han ventede sig store Ting af Drengen, men samtidig glemte han ikke at aflægge hyppige Besøg i Hospitalet for at se, hvordan det gik Kate. Forræderen Dhunpat Rai og hans Hjælpere var vendt tilbage, men Hospitalet var overfyldt med Syge fra Landets fjerneste Kroge — Brud paa Lemmer, foraarsagede af Kongens hensynsløse Kørsel, og et Par nye Tilfælde, som ikke før var forefaldet i Kates Praksis — Mænd, der under Venskabsmaske var bleven bedøvede, hvorefter de falske Ven-

ner havde sat sig i Besiddelse af de Penge, deres Ofre havde hos sig, og havde ladet dem ligge hjælpeløse paa Landevejene.

Medens Tarvin lod sit skarpe Blik vandre rundt i den velholdte Mandsafdeling, maatte han over for sig selv gøre den ydmygende Indrømmelse, at Kate, naar alt kom til alt, gjorde bedre Arbejde i Rhatore end han. Hun holdt i det mindste ikke et Hospital gaaende for at dække over andre, skumle Planer, og hun havde den uvurderlige Fordel frem for ham, at hun stadig havde sit Maal for Øje. Det blev ikke revet fra hende efter et eneste fortvivlende Glimt; det blev ikke bevogtet af et mystisk Præsteskab eller en Stat, som man ikke kunde faa Fingre i; det var ikke gemt bort i forræderiske Templer eller hængt om Halsen paa Børn, der forsvandt for éns Øjne.

En Morgen, lidt før den Tid da han i Reglen tog ud til Dæmningen, sendte Kate Bud til ham i Herberget og bad ham komme over til Hospitalet, saa hurtigt han kunde. Et eneste saligt Øjeblik drømte han om umulige Ting, men saa smilede han bittert ved Tanken om, at han stadig kunde være saa beredvillig til at haabe, tændte en Cigar og adlød Ordren.

Kate mødte ham paa Trappen og førte ham ind i Apotheket.

Hun lagde ivrigt Haanden paa hans Arm. »Kender du noget til Symptomerne for Hampforgiftning?« spurgte hun.

Han greb ophidset begge hendes Hænder og saa' hende ind i Ansigtet. »Hvorfor? hvorfor? Er der nogen, som har vovet —?«

Hun lo. »Nej, nej, det er ikke mig. Det er ham.«

»Hvem?«

»Maharaj'en — Barnet! Nu er jeg fuldkommen sikker i min Sag.« Hun fortalte, hvorledes samme Morgen Kalechen, Livvagten og en pragtfuld paaklædt Indfødt i største Skynding var kommet til Missionærboligen, den Indfødte med Maharaj Kunwar's næsten livløse Skikkelse i sine Arme; hvorledes hun først havde troet, at hans Anfald, af hvad Art det nu var, skyldtes den Udmattelse, som var en Følge af Bryllupsfestlighederne; hvorledes den Lille var bleven revet ud af sin Sløvhedstilstand, med blaa Læber og indsunkne Øjne, og havde haft de heftigste Krampetrækninger, indtil hun havde været ved at fortvivle, og hvorledes han tilsidst, af lutter Udmattelse, var faldet i en dyb Søvn, hvorefter hun havde betroet ham til Fru Estes' Omsorg og var gaaet sin Vej. Hun tilføjede, at det var Fru Estes' Mening, at den unge Prins havde haft et nyt Anfald af sin sædvanlige Sygdom; hun havde set ham have den Slags Anfald to Gange, før Kate kom.

»Se nu her!« sagde Kate og hentede Journalen over de forskellige Sygdomstilfælde, der var forefaldet i hendes Praksis, og hvoriblandt der fandtes en Beskrivelse af Sygdommens Symptomer og videre Forløb ved to Hampeforgiftningstilfælde, som hun havde haft med at gøre i den forløbne Uge.

»Disse Mænd,« sagde hun, »havde faaet Sukkergodt forærende af omrejsende Zigøjnere, og alle deres Penge var taget fra dem, da de igen kom til Bevidsthed. Du kan selv læse.«

Tarvin læste, med sammenbidte Læber. Til sidst saa' han hastigt op paa hende.

»Ja,« sagde han og nikkede eftertrykkeligt. »Ja, Sitabhai?«

»Hvem skulde ellers vove at gøre det?« svarede Kate heftigt.

»Jeg ved det. Jeg ved det. Men hvordan skal jeg forhindre hende i at fortsætte? Hvordan skal jeg kunne bevise det?«

»Du skal fortælle det til Maharajah'en,« sagde Kate bestemt.

Tarvin greb hendes Haand. »Godt, saa prøver jeg det. Men du ved, at vi ikke har Skygge af Bevis.«

»Det er lige meget. Husk paa Drengen og prøv. Nu maa jeg tilbage til ham!«

De vendte sammen tilbage til Missionærens Hus, men undervejs sagde de meget lidt til hinanden. Tarvins Harme over at se Kate blandet ind i denne sørgelige Historie vendte sig næsten til Harme mod Kate selv, medens han red dér ved Siden af hende. Dog svandt hans Vrede som Dug for Solen, saa snart han saa' Maharaj Kunwar. Drengen laa i en Seng i et af de inderste Værelser i Missionærens Hus og var næsten for svag til at dreje Hovedet. Da Kate og Tarvin traadte ind, havde Fru Estes lige givet ham hans Medicin, og hun rejste sig nu og gik tilbage til sit eget Arbejde. Barnet var kun iført en Kaabe af blødt Musselin, men hans Sværd med det juvelbesatte Belte laa for Fodenden af Sengen.

»Salam, Sahib Tarvin!« mumlede han. »Jeg er meget ked af, at jeg blev syg.«

Tarvin bøjede sig kærligt ned over ham. »Du maa ikke prøve paa at tale, min Lille!«

»Jo, nu har jeg det meget godt,« lød Svaret. »Vi kan snart ride en Tur sammen.«

»Har du været meget syg, min Dreng?«

»Det ved jeg ikke rigtig — det er altsammen saa dunkelt for mig. Jeg var i Paladset og snakkede og lo sammen med nogle af Danserinderne. Saa faldt jeg, og fra den Tid husker jeg ingenting, før jeg laa hér.«

Han slugte den kølende Drik, som Kate gav ham, og lagde sig paany tilbage i Puderne, medens den ene voksblege Haand legede med Heftet paa hans Sværd. Kate knælede ved hans Side, med den ene Arm under Puden, som støttede hans Hoved, og det forekom Tarvin, at han aldrig til Fulde havde set den Skønhed, som skjulte sig i hendes gode, stærke, men ikke særlig smukke Træk. Konturerne paa den lille, sirlige Skikkelse var blødere, Munden med det bestemte Udtryk dirrede, og der var et Lys i hendes Øjne, som Tarvin aldrig før havde set.

»Kom over paa den anden Side — saadan!« sagde Barnet og kaldte, paa de Indfødtes Vis, Tarvin til sig, det vil sige ved hurtigt og gentagende at bøje alle sine smaa Fingre ind mod Haandfladerne. Tarvin knælede ned ved den anden Side af Sengen. »Nu er jeg Konge, og I to er mit Hof!«

Kate lo med sin bløde, musikalske Latter, saa glad var hun ved at se den lille Dreng komme til Kræfter igen. Tarvin lod sin Arm glide ind under Puden, fik fat paa Kates Haand og holdt den fast.

Portièren for Døren ind til Værelset blev forsigtigt trukket for. Fru Estes havde listet sig ind for at se til dem, men det, hun saa', var tilstrækkeligt til, at hun ansaa det for rigtigst at liste sig ud igen. Hun havde gjort sig mange Tanker siden de Dage, da Tarvin først præsenterede sig for dem.

Barnets Øjne begyndte at blive sløve og tunge, og Kate vilde have trukket Armen til sig for at give ham noget mere at drikke.

»Nej, nej, bliv siddende!« befalede han, og idet han gled tilbage i sit Modersmaal, mumlede han med hæs Stemme: »De, som tjener Kongen, skal ikke savne deres Belønning! Jeg vil skænke dem Landsbyer, som ikke er betyngede af Skatter — tre, fem Landsbyer; Sujjain, Amet og Gungra. Jeg vil skænke dem det i evig Arv og Eje, naar de gifter sig. For de skal gifte sig og altid være omkring mig — Frøken Kate og Tarvin Sahib.«

Tarvin kunde ikke forstaa, hvorfor Kate saa hastigt trak sin Haand tilbage. Han forstod ikke de Indfødtes Sprog, som hun forstod det.

»Han begynder igen at tale i Vildelse,« sagde Kate med dæmpet Stemme. »Stakkels, stakkels Lille!«

Tarvin skar Tænder, og med sammenknebne Læber forbandede han Sitabhai. Kate sad og tørrede den klamme Pande og prøvede at faa den Lille til at ligge stille med Hovedet, som han rastløst kastede fra den ene Side til den anden. Tarvin holdt den ene Haand, som knugede sig heftigt om hans egen, medens Drengen vred sig i de frygteligste Krampetrækninger — de sidste Virkninger af Hampen.

I nogle Minutter laa han i voldsomme Smerter, medens han paakaldte mange Guder, kæmpede for at naa sit Sværd og gav indbildte Regimenter Ordre til at hænge de hvide Hunde paa Bjælkerne ved Paladsets Port eller brænde dem til Døde.

Saa var atter Krisen overstaaet, og han begyndte at tale til sig selv og kalde paa sin Moder.

Synet af en lille Grav, gravet midt ude paa den aabne Slette, der skraanede ned mod Floden, hvor Topaz Kirkegaard laa, dukkede op i Tarvins Erindring. De var ved at fire en Fyrretræskiste med Hecklers lille Barn, hans Førstefødte, ned i denne Grav, og Kate, som stod ved Siden af Graven, skrev Barnets Navn paa den fingerlange Stump glatte Fyrretræ, der skulde gøre Tjeneste som Gravsten.

»Nej, nej, nej!« klagede Maharaj Kunwar. »Det er virkelig sandt, hvad jeg siger, og aah, jeg var saa træt af den Pagaldans i Templet, og jeg gik kun lige over Gaarden — — — Der var en ny Pige fra Lucknow, og hun sang en Sang om »Mundores grønne Puls« — — — Ja, men det var kun lidt Marcipan. Jeg var ogsaa sulten. Lidt hvid Mandelmarcipan, Moder! Hvorfor skal jeg ikke have Lov til at spise, naar jeg finder for godt? Er jeg Søn af en Skorstensfejer, eller er jeg Kongens Søn? Løft mig op! løft mig op! Det brænder saadan inde i Hovedet paa mig — — — Højere! Jeg kan ikke forstaa det. Vil du bære mig over til Kate? Saa bliver det nok godt altsammen. Hvad var det, jeg skulde sige?« Barnet begyndte at vride sine Hænder i Fortvivlelse. »Hvad var det, jeg skulde sige? Jeg har glemt, hvad jeg

skulde sige. Der er ingen i Staten, der taler Engelsk som jeg. Men jeg har glemt, hvad jeg skulde sige —

Tiger, Tiger, du som flammer
mellem Natteskovens Stammer,
hvilken overjordisk Magt
formede din Helveds-Pragt?

»Ja, Moder, lige til hun græder. Jeg skal sige det, lige til hun græder. Jeg skal ikke glemme det. Første Gang glemte jeg ikke, hvad jeg skulde sige. Men ved den store Gud Har, denne Gang har jeg glemt det!« Og han begyndte at græde.

Kate, som saa tidt havde vaaget ved Sygesenge, var rolig og stærk; hun talte blidt og beroligende til Barnet og gav ham noget at drikke, kort sagt, Tarvin kunde se, at hun gjorde det rigtige, sikkert, roligt og uforstyrreligt. Det var ham, som var rystet af den Elendighed, han ikke kunde mildne.

Maharaj Kunwar trak Vejret dybt, saa dybt at det næsten lød, som om han hulkede, og trak Øjenbrynene sammen.

»*Mahadeo ki jai!*« raabte han. »Nu har jeg det. En Zigøjnerske har gjort dette! En Zigøjnerske har gjort dette! Og jeg skulde sige det, til hun græd.«

Kate rejste sig halvt og saa' forfærdet paa Tarvin. Han mødte hendes Blik, nikkede og forlod Stuen, medens han med en heftig Bevægelse tørrede Taarerne fra Øjnene.

XVI.

»Jeg vil tale med Maharajah'en.«

»Han er ikke til at faa i Tale.«

»Saa venter jeg, til han kommer.«

»Han er ikke til at faa i Tale i Dag.«

»Saa venter jeg hele Dagen.«

Tarvin satte sig til Rette i Sadlen og anbragte sig midt i Gaarden, hvor han plejede at have sine Samtaler med Maharajah'en.

Duerne sov i Sollyset, og det lille Springvand pludrede med sig selv, som en Due kurrer, før den lægger sig til Ro i sin Rede. De hvide Marmorfliser brændte som hvidglødende Jern, og Bølger af Varme skyllede hen over ham fra Murene, der var overskyggede med Grønt. Portvogteren rullede sig paany ind i sit Tæppe og sov, i en forvirret Stilhed, der var lige saa intens som selve Heden. Tarvins Hest tyggede paa sit Bidsel, og Ekkoet af det klirrende Jern hørtes fra den ene Side af Gaarden til den anden. Manden selv svøbte hastigt et Silkelommetørklæde om Halsen som Beskyttelse mod Solstraalerne, der fik Huden til at skalle af, og i Stedet for at søge Skygge i Porthvælvingen stillede han sig op midt ude i Solen,

for at Maharajah'en kunde se, at han var der i et meget vigtigt Ærinde.

Et Par Minutter efter trængte der ud fra Stilheden en Lyd som Vinden, der en stille Efteraarsdag suser hen over en Hvedemark. Den kom fra de grønne Skodder, og ved den rettede Tarvin sig mekanisk i Sadlen. Den blev stærkere, døde saa næsten helt bort, indtil den blev til en vedvarende Mumlen, som Øret uroligt og anspændt lyttede efter — en Mumlen som den, der i en ond Drøm gaar forud for Bølgernes larmende Stigen, naar den drømmende hverken kan flygte eller meddele sin Rædsel med andet end en sagte Hvisken. Og efter denne Raslen kom den Lugt af Jasmin og Moskus, som Tarvin kendte saa godt.

Den Fløj af Paladset var vaagnet op af sin Eftermiddagssøvn og saa' paa ham med hundrede Øjne. Han følte de Blikke, han ikke kunde se, og de fyldte ham med Harme, medens han sad ubevægelig, og hans Hest viskede Fluerne bort med Halen. Der var én, som gabede bag Skodderne, en lille, høflig Gaben. Tarvin syntes, det var en Fornærmelse, og bestemte sig til at blive, hvor han var, til enten han eller Hesten styrtede. Skyggen af Eftermiddagssolen krøb Tomme for Tomme over Gaarden og indhyllede ham til sidst i en kvælende Dunkelhed.

Der lød en dæmpet Summen — helt forskellig fra den raslende Lyd — af Stemmer inde i Paladset. En lille, elfenbensindlagt Dør blev lukket op, og Maharajah'en væltede ud i Gaarden. Han var i et hæsligt Negligé af tyndt Musselin, og hans lille, sa-

franfarvede Rajputturban sad skævt paa hans Hoved, saa Smaragdaigretten vippede som en drukken Mand. Hans Øjne var røde af Opium, og han gik som en Bjørn, naar den overraskes af Morgensolen paa en Valmuemark, hvor den i Nattetimerne har gjort sig til Gode med Retterne.

Tarvins Ansigt blev mørkt, da han saa' ham, og Maharajah'en, som fangede hans Blik, bød sit Følge trække sig tilbage uden for Hørevidde.

»Har De ventet længe, Tarvin Sahib?« spurgte han hæst, men med en uhyre elskværdig Mine. »De ved nok, at jeg aldrig ser nogen paa denne Tid af Eftermiddagen, og — og der var ingen, der meldte, at De var her.«

»Jeg kan vente,« sagde Tarvin roligt.

Kongen satte sig i den medtagne Windsor Stol, som slog Revner i Heden, og saa' mistroisk paa Tarvin.

»Har de ikke givet Dem Fanger nok fra Fængslerne? Hvorfor arbejder De da ikke paa Deres Dæmning i Stedet for at forstyrre mig i min Hviletid? Ved Gud, kan en Konge da aldrig have Fred for Dem og Deres Lige?«

Tarvin lod sig ikke anfægte af dette Vredesudbrud.

»Jeg er kommet for at tale med Dem om Maharaj Kunwar,« sagde han roligt.

»Hvad er der med ham?« sagde Maharajah'en hastigt. »Jeg har ikke set ham i flere Dage.«

»Hvorfor ikke det?« spurgte Tarvin strengt.

»Statssager og tvingende politiske Grunde,« mumlede Kongen, idet han undgik at møde Tarvins harmfulde Blik. »Hvorfor skulde jeg ogsaa plage mig med den Slags Ting, naar jeg ved, at der ikke kan vederfares Drengen noget ondt?«

»At der ikke kan vederfares Drengen noget ondt?«

»Ja, hvad skulde det være?« Stemmen sank ned til en halvt bedende Klynken. »De selv, Tarvin Sahib, har jo lovet at være hans trofaste Ven. Det var den Dag, da De red saa godt og holdt saa tappert Stand mod min Livvagt. Jeg har aldrig set nogen ride saadan, saa *hvorfor* skulde jeg være bekymret? Lad os drikke!«

Han gjorde Tegn til sine Ledsagere. En af dem trak et højt Sølvbæger frem af sit folderige Klædebon og hældte i det en Portion Cognac, som fik Tarvin, der ellers var vant til kraftige Drikkevarer, til at spærre Øjnene op. Den anden Mand trak en Flaske Champagne frem, aabnede den med en Behændighed, som kun kunde skyldes lang Øvelse, og fyldte Glasset med den skummende Vin.

Maharajah'en drak en stor Slurk, tørrede Skummet af Skægget og sagde undskyldende: »Den Slags Ting er ikke bestemt for de politiske Agenters Øjne, men De, Sahib, er Statens sande Ven. Derfor er jeg ikke bange for at lade Dem se det. Skal jeg lade mine Folk blande et Bæger til Dem ogsaa?«

»Nej Tak! Jeg er ikke kommet her for at drikke. Jeg er kommet for at fortælle Dem, at Maharaj Kunwar har været meget syg.«

»De sagde, at han havde en Smule Feber,« sagde Kongen og lænede sig tilbage i sin Stol. »Men han er hos Frøken Sheriff, og hun skal nok gøre ham rask. Bare en Smule Feber, Tarvin Sahib. Drik nu med mig.«

»Det er Fanden og ikke en Smule Feber! Kan De forstaa, hvad jeg siger? Den lille Fyr er bleven halvt forgivet.«

»Saa maa det have været den engelske Medicin!« sagde Maharajah'en og smilede forekommende. »Jeg har en Gang faaet engelsk Medicin, men det gjorde mig rent elendig, og nu er jeg vendt tilbage til de indfødte Læger. De siger altid saadan grinagtige Ting, Tarvin Sahib!«

Med en voldsom Kraftanstrengelse betvang Tarvin det Raseri, som steg op i ham, og han slog sig paa Foden med Ridepisken, medens han sagde, meget klart og tydeligt: »I Dag er jeg ikke kommet for at sige grinagtige Ting. Den lille Knægt befinder sig i Øjeblikket hos Frøken Sheriff. Han blev kørt derover, efter at en eller anden her i Paladset havde søgt at forgive ham med Hamp.«

»*Bhang!*« sagde Maharajah'en uforstaaende.

»Jeg véd ikke, hvad De kalder det Stads, men han er bleven forgivet. Hvis Frøken Sheriff ikke havde været, vilde han være død — Deres ældste Søn vilde være død. Han er bleven forgivet — hører De, Maharajah Sahib? og det af en eller anden her i Paladset.«

»Han har spist noget, som han ikke kunde taale,« sagde Kongen træt. »Smaa Drenge spiser alle

mulige Ting. Ved Gud, der findes ikke den Mand, som turde vove at røre min Søn med en Finger.«

»Hvad vilde De gøre for at forhindre det?«

Maharajah'en rejste sig halvt op fra Stolen, og der kom et rasende Udtryk i hans røde Øjne. »Jeg vilde binde ham til Forbenet paa min største Elefant og dræbe ham i Løbet af en Eftermiddag.« Saa gled han, skummende af Raseri, tilbage i sit Modersmaal og udstødte en Række Trusler om hæslige Straffe, som han havde Viljen, men ikke Evnen til at tilføje. »Jeg vilde gøre alt det mod enhver, som vovede at røre ham!« sluttede han.

Tarvin smilede vantro.

»Jeg véd godt, hvad De tænker paa!« rasede Kongen, halvt afsindig af Drik og Opium. »De tror, at fordi vi har en engelsk Regering, kan jeg kun straffe efter Lov og Dom og alt det Sludder. Vrøvl siger jeg! Hvad bryder jeg mig om de Love, som staar i Bøgerne? Kan Væggene i mit Palads fortælle om, hvad jeg gør?«

»Nej, de kan ikke. Hvis de kunde det, vilde de nemlig fortælle, at der var en Kvinde i Paladset, som stod bag ved det hele.«

Maharajah'ens Ansigt blev askegraat under den brune Farve. Saa brød han løs igen, og hans Stemme var hæs af Vrede: »Er jeg Konge, eller er jeg Pottemager, siden jeg maa finde mig i, at alt, hvad der foregaar i mit Harem, trækkes frem i Sollyset af enhver hvid Hund, som finder for godt at hyle ad mig. Væk med Dem, eller jeg lader Livvagten drive Dem ud som en Schakal!«

»Det kan altsammen være meget godt!« sagde Tarvin roligt. »Men hvad har det at gøre med Prinsen, Maharajah Sahib? Kom med over til Missionæren — saa skal jeg vise Dem det. De kender vel ogsaa noget til Gift, og De kan selv dømme! Drengen er forgivet.«

»Jeg forbander den Dag, da jeg først aabnede mit Land for Missionærerne, og endnu mere den Dag, da jeg ikke drev Dem ud.«

»Det har De ingen Grund til. Jeg er her for at passe paa Maharaj Kunwar, og det vil jeg gøre. De foretrækker maaske at lade ham dræbe af Deres Kvinder?«

»Tarvin Sahib, ved De, hvad De selv siger?«

»Jeg vilde ikke sige det, hvis jeg ikke vidste det. Jeg holder alle Beviserne i min Haand.«

»Men naar et Menneske bliver forgivet, findes der ingen Beviser af nogen Art — mindst af alt naar det er en Kvinde, der bruger Giften! Man lader Retfærdigheden ske Fyldest paa den blotte Mistanke, og efter engelsk Lov er det en højst ulovlig Politik at dræbe paa Mistanke. Tarvin Sahib, Englænderne har frataget mig alt, hvad en Rajput bryder sig om at eje, og jeg og alle de andre er som Heste, der ingen Motion faar. Men *der* er jeg da ialfald Herre!«

Han gjorde en Bevægelse over mod de grønne Skodder, idet han dæmpede Stemmen, og da han var færdig, sank han tilbage i Stolen, med lukkede Øjne.

Tarvin saa' paa ham — han vidste hverken ud eller ind.

»Ingen Mand vilde vove — ingen Mand vilde vove —« mumlede Maharajah'en med svagere Stemme. »Og hvad det andet angaar, som De nævnede, saa staar det ikke i Deres Magt. Ved Gud, jeg er da Rajput og Konge! Jeg taler ikke om Livet bag Forhænget.«

Saa samlede Tarvin alt sit Mod og sagde: »Det vil jeg heller ikke, De skal gøre! Jeg vil blot advare Dem mod Sitabhai. Det er hende, der forgiver Prinsen.«

Maharajah'en gyste. At en Europæer vovede at nævne hans Dronnings Navn, var i sig selv en Forhaanelse, langt værre end hvad nogen tidligere havde budt ham. Men at en Europæer vovede at udslynge en saadan Beskyldning, med høj Røst, i den aabne Gaard, saaledes som Tarvin gjorde, det oversteg hans Fatteevne. Maharajah'en kom lige fra Sitabhai, som havde dysset ham i Søvn med Sange og Kærtegn, der var for ham alene; og her kom denne magre Udlænding og angreb hende med hæslige Beskyldninger. Hvis ikke Drikken havde øvet sin Virkning, vilde han i sit frygtelige Raseri have kastet sig over Tarvin, da han tilføjede: »Jeg har tilstrækkelige Beviser til at faa Oberst Nolan til at tro paa mig.«

Maharajah'en stirrede paa Tarvin med blanke Øjne, og et Øjeblik troede den unge Mand, at han var ved at faa et Anfald, men saa gjorde Drikken og Opium'en paany deres Indflydelse gældende. Han mumlede arrigt. Hans Hoved sank ned paa Brystet, Ordene døde bort paa hans Læber, og han sad i sin

Stol og trak Vejret tungt, saa sanseløs som en Træklods.

Tarvin greb Tøjlerne, og en Tid lang betragtede han i Tavshed den drukne Monark, medens den raslende Lyd bag Skodderne snart blev stærkere og derefter igen svagere. Saa vendte han sig om og red ud gennem Porthvælvingen, hensunken i dybe Tanker.

Der var noget, som sprang frem fra Mørket, hvor Livvagten sov, og hvor Kongens Kampaber var tøjrede, og Hesten stejlede, idet en graa Abe, hvis Lænke var revet itu tæt inde ved Livbeltet, smed sig ind mod Sadelknappen og gav sig til at pludre løs. Tarvin kunde baade føle og lugte Dyret. Det greb med den ene Pote fast i Hestens Manke, og med den anden omsluttede det hans egen Strube. Instinktmæssig greb han ned i Baglommen, og før Tænderne under de smudsige, blaa Gummer havde faaet Tid til at mødes, havde han fyret to Gange, idet han pressede Pistolens Munding ind i Dyrets Hud. Det trillede ned paa Jorden, med en Stønnen som et menneskeligt Væsen, og Røgen fra de to Skud drev tilbage gennem Porthvælvingen og opløste sig i den aabne Gaard.

XVII.

Om Sommeren er Nætterne i Ørkenen varmere end Dagene, for naar Solen gaar ned, udsender Jord, Mursten og Marmor hele deres opsparede Varme, og de lavt hængende Skyer, som stadig lover Regn, men aldrig bringer den, lader intet undslippe sig.

Tarvin laa og hvilede sig paa Verandaen i Herberget, røg paa en Cerut og spekulerede over, hvorvidt han havde gavnet Maharaj Kunwar's Sag ved at appellere til Maharajah'en. Han blev ikke afbrudt i sine Betragtninger, for de sidste af de Handelsrejsende var vendt tilbage til Calcutta og Bombay, brummende og knurrende lige til det sidste, og han var nu ganske alene. Han saa' ud over sit Rige, og mellem Dragene af sin Cigar tænkte han paa, hvor fortvivlet og tilsyneladende haabløs Situationen var. Men det var paa den anden Side netop saadan, han helst vilde have det. Naar hele Stillingen var som i Øjeblikket, kunde kun Nicholas Tarvin gøre sig Haab om at føre sin Krig igennem og vinde Sejr. Kate var stædig; Naulahka var saa forbandet undseelig og tilbageholdende; Maharajah'en var parat til at jage ham ud af Landet. Sitabhai havde hørt ham anklage hende

aabenlyst. Han vilde efter al Sandsynlighed blive ekspederet ud af Verden, pludseligt og hemmelighedsfuldt, uden saa meget som at have den Tilfredsstillelse at vide, at Heckler og de andre vilde hævne ham; og hvis han klarede sig, saa' det ud, som om det maatte blive uden Kate og uden at kunne give Topaz nyt Liv — med andre Ord, uden noget af alt det, som gjorde Livet værd at leve.

Maanens Lys, som skinnede paa Byen hinsides Ørkenens Sand, kastede fantastiske Skygger paa Tempelspirene og Vagttaarnene langs Murene. En Hund, som var ude for at fouragere, snusede melankolsk omkring Tarvins Stol og trak sig saa tilbage for i Afstand at hyle ad ham. Det var en underlig klagende Hylen. Tarvin røg, til Maanen gik ned i det tætte Mørke, som kendetegner en indisk Nat. Den var knap nok gaaet ned, da han mellem sig og Horisonten fik Øje paa noget, som var endnu sortere end Natten.

»Er det Dem, Tarvin Sahib?« spurgte Stemmen paa gebrokkent Engelsk.

Tarvin sprang op, før han svarede — han var begyndt at blive lidt mistænksom overfor nye Foreteelser — og greb ned i Baglommen. Enhver Form for Rædsler kunde springe frem af Mørket i et Land, hvor alt var indrettet efter samme Plan som en Kiralfy Trylleforestilling.

»Nej, De skal ikke være bange!« lød Stemmen. »Det er blot mig — Juggut Singh.«

Tarvin dampede eftertænksomt løs paa sin Cigar. »Her er saa mange Singh'er i denne Stat,« sagde han. »Hvilken af dem er det?«

»Mig, Juggut Singh, i Maharajah'ens Tjeneste.«

»Hm! ønsker Kongen at tale med mig?«

Skikkelsen traadte et Skridt nærmere.

»Nej, Sahib — Dronningen.«

»Hvilken af dem?« spurgte Tarvin igen.

Skikkelsen var paa Verandaen, tæt ved Siden af ham, og næsten hviskede ham ind i Øret: »Der er kun én, som vover at forlade Paladset. Det er Zigøjnersken.«

Tarvin knipsede henrykt og lydløst med Fingrene i Mørket og smækkede triumferende med Tungen. »Det er ellers en rar Modtagelsestid, den Dame holder!« sagde han.

»Dette er ikke Stedet til at tale, Sahib! Jeg skulde sige: Kom, hvis De da ikke frygter Mørket?«

»Naa, saa det skulde du? Men hør nu, Juggut, lad os nu alligevel heller tale ud med hinanden. Jeg kunde nok have Lyst til at se din Veninde, Sitabhai. Hvor holder du hende gemt? Hvor vil du føre mig hen?«

»Jeg skulde blot sige: Kom med mig! Er De bange?« Denne Gang talte Manden af egen Indskydelse.

»Bange? Ja, det ved Gud jeg er!« sagde Tarvin og blæste en Røgsky fra sig. »Men det er ikke det.«

»Jeg har Heste — raske Heste. Det er Dronningens Ordre. Følg mig!«

Tarvin forhastede sig ikke, men røg en Stund roligt videre, og da han endelig samlede sig op fra Stolen, var det Muskel for Muskel. Han trak sin Pistol op af Lommen, og medens Juggut Singh aar-

vaagent holdt Øje med ham, drejede han langsomt Kamrene, det ene efter det andet, ud mod det svage Lys og stak den saa igen i Lommen, idet han blinkede til sin Ledsager.

»Naa, kom saa, Juggut!« sagde han, og de gik om bag Herberget, hvor to Heste stod tøjrede med Hovederne indhyllede i Kapper, for at de ikke skulde vrinske. Manden sprang op paa den ene, og Tarvin tog i Tavshed den anden, men før han satte sig til Rette i Sadlen, overtydede han sig om, at Sadelgjorderne denne Gang ikke var løse. De fulgte ikke Vejen til Byen, men slog i Skridtgang ind paa en Køresti, der førte til Bjergene.

»Saa!« sagde Juggut, da de havde redet en Fjerdingvej paa den Manér og var alene under Stjernerne. »Nu kan vi ride.«

Han bøjede sig frem, huggede Stigbøjlerne i Hestens Sider og begyndte at piske paa den som en rasende. Intet uden ren og skær Dødsangst kunde have faaet den forvænte Eunuk fra Paladset til at ride paa den Manér. Tarvin saa', hvorledes han rullede i Sadlen, og fulgte ham smaaleende.

»Du vilde ikke være ret meget værd som Cowboy, Juggut, hva'beha'r?«

»Rid!« gispede Juggut Singh. »Rid til Kløften mellem de to Høje — rid!«

Det tørre Sand fløj om Hestens Hove, og de hede Vinde hvislede dem om Ørene, da de arbejdede sig op ad den jævne Skraaning mod Bjergene, tre miles fra Paladset. I gamle Dage, før Telegrafens Indførelse, havde Opiumsspekulanterne i Ørkenen haft for

Skik at telegrafere Stigning og Falden i Priserne fra smaa Bavnehøje langs Bjergkæden. Det var henimod en af disse gamle Stationer, at Juggut Singh styrede. Hestene slog over i Skridtgang, da Skrænten blev stejlere, og Konturerne af det lavkuplede Taarn begyndte at tegne sig skarpt mod Himlen. Et Par Minutter senere hørte Tarvin Hestens Hove give Genlyd mod Marmorfliserne, og han saa', at han red ganske nær ved Randen af en stor Beholder, som var helt fuld af Vand.

Mod Øst viste et Par funklende Lys paa den aabne Slette, hvor Rhatore laa, og det hensatte i Tankerne Tarvin til hin Aften, da han havde sagt Farvel til Topaz fra Bagperronen af en Pullmanvogn. Nattens Fugle kaldte til hverandre fra Vandplanterne for Enden af Beholderen, og en stor Fisk sprang efter Spejlbilledet af en Stjerne.

»Vagttaarnet ligger for den anden Ende af Dæmningen,« sagde Juggut Singh. »Det er dér, Zigøjnersken venter.«

»Mon de da aldrig vil holde op med at bruge det Navn?« lød en usigelig blød Stemme fra Mørket. »Du kan glæde dig over, at jeg er saa god og mild, Juggut Singh — ellers vilde Fiskene komme til at stifte nærmere Bekendtskab med dig!«

Tarvin holdt sin Hest an med et Ryk, for dér, næsten lige under Tømmen, stod en Skikkelse, indhyllet fra Hoved til Fod i en Sky af bleggult, tyndt Stof. Den var dukket frem bagved den røde Grav, bygget over en fornem Rajput, som en Gang havde været berømt for sin Tapperhed, og om hvem Befolk-

ningen i den Del af Landet sagde, at han hver Nat galoperede omkring den Dæmning, han selv havde bygget. Det var en af Grundene, hvorfor ingen nogen Sinde besøgte Dungar Talao efter Nattens Frembrud.

»Kom herned, Tarvin Sahib!« lød Stemmen drillende i Mørket. »Jeg er i hvert Fald ikke en graa Abe. Juggut Singh, du venter med Hestene neden for Vagttaarnet!«

»Ja, Juggut, og sørg for, at du ikke falder i Søvn!« paalagde Tarvin ham. »Maaske kan vi faa Brug for dig.« Han stod af Hesten og stillede sig op foran Sitabhais tilslørede Skikkelse.

»Skal vi give hinanden Haanden!« sagde hun efter en lille Pause og rakte Haanden frem — den var endnu mindre end Kates. »Ja, Sahib, jeg vidste godt, at De vilde komme. Jeg vidste, at De ikke var bange.«

Hun holdt hans Haand, medens hun talte, og trykkede den ømt. Tarvin begravede den lille, fine Haand i sin store Næve og rystede den hjerteligt, men saa haardt, at hun uvilkaarlig udstødte et lille Skrig.

»Glæder mig at gøre Deres Bekendtskab!« sagde han, og hun mumlede sagte: »Ved Indur, hvilke Kræfter!«

»Det glæder ogsaa mig at se Dem!« svarede hun højt. Tarvin lagde Mærke til den bløde, melodiske Klang i hendes Stemme, og han begyndte at spekulere paa, hvordan Ansigtet bag Sløret saa' ud.

Hun satte sig roligt paa Gravstenen og gjorde Tegn til ham, at han skulde tage Plads ved Siden af hende.

»Alle hvide Mænd holder af, at man taler rent ud!« sagde hun langsomt og usikkert, som om hun ikke rigtig var Herre over den engelske Udtale. »Sig mig, Tarvin Sahib, hvor meget ved De?«

Hun slog Sløret til Side og vendte Ansigtet om imod ham. Tarvin saa', at hun var meget smuk, og uden at han selv gjorde sig det klart, skød denne Forestilling sig ind mellem ham og hans andre Forestillinger om hende.

»De forlanger vel ikke, at jeg skal røbe mig selv, gør De vel, Dronning?«

»Jeg forstaar Dem ikke. Men jeg véd, at De ikke taler som de andre hvide Mænd,« sagde hun indsmigrende.

»Naaja, saa venter De altsaa ikke, at jeg skal tale Sandhed?«

»Nej,« svarede hun. »Ellers vilde De fortælle mig, hvorfor De er her. Hvorfor volder De mig saa megen Besvær?«

»Volder jeg Dem da saa megen Besvær?«

Sitabhai lo, kastede Hovedet tilbage og foldede Hænderne bag sin Nakke. Tarvin saa' nysgerrigt paa hende, som hun sad dér i Stjernernes Skin. Alle hans Sanser var lysvaagne; han var paa sin Post, og fra Tid til anden saa' han sig forsigtigt til alle Sider. Men han kunde intet se uden Vandets matte Glitren, naar det slog mod Foden af Marmortrappen, og han kunde intet høre uden Natuglernes Skrig.

»Aah, Tarvin Sahib!« sagde hun. »De maa vide, at efter den første Gang var jeg ked af det!«

»Hvilken Gang var det?« spurgte Tarvin, uden rigtig at vide, hvor hun vilde hen.

»Selvfølgelig var det den Gang, da Sadlen vendte sig. Og da Bjælken i Porthvælvingen faldt ned, troede jeg i det mindste, at jeg havde lemlæstet Deres Hest. Tog den Skade?«

»Nej,« sagde Tarvin, som var helt forbløffet over hendes indtagende Frimodighed.

»Men det vidste De da?« sagde hun, med en næsten bebrejdende Klang i Stemmen.

Han rystede paa Hovedet. »Nej, min kære Sitabhai!« sagde han langsomt og med Eftertryk. »Jeg havde ikke Mistanke til Dem den Gang — til min egen evige Skam! Men nu begynder jeg at forstaa det hele. De stod vel sagtens ogsaa bagved den lille Historie med Dæmningen og Broen og Oksekarrerne. Og jeg som troede, at det var deres forbandede Klodsethed! Naa, men jeg vil lade mig hænge —« han fløjtede melodisk, og hans Fløjten blev besvaret af en Tranes hæse Kvækken fra den anden Side af Rørene.

Dronningen sprang op og tog sig til Brystet. »Et Signal!« Men saa sank hun igen tilbage paa Gravstenen. »Selvfølgelig har De ikke taget nogen med! Jeg véd, at De ikke er bange for at gaa alene.«

»Nej, jeg er ikke ude efter *Dem*, min kære, unge Dame!« svarede han. »Jeg har altfor travlt med at beundre Deres maleriske og systematiske Djævlekunster. Naa, saa det er Dem, der har staaet bag ved alle mine Besværligheder? Den Idé med Kviksandet var virkelig ualmindelig durkdreven! Er det noget, De tidt bruger?«

»Aah, derude ved Dæmningen!« raabte Dronningen, medens hun gjorde en afværgende Bevægelse med Haanden. »Jeg gav dem blot Ordre til at gøre, hvad de kunde. Men de er meget klodsede — det er jo bare Kuli'er! De fortalte mig, hvad de havde gjort, og jeg var rasende.«

»Slog De nogen af dem ihjel?«

»Nej, hvorfor skulde jeg det?«

»Naaja, naar det endelig skal være, hvorfor er De saa ivrig efter at slaa *mig* ihjel?« spurgte Tarvin tørt.

»Jeg kan ikke lide, at hvide Folk bliver her i Landet, og jeg vidste, at De var bestemt paa at blive. Desuden,« tilføjede hun, »var Maharajah'en saa begejstret for Dem, og jeg havde aldrig slaaet en hvid Mand ihjel. Og saa kan jeg godt lide Dem!«

»Aah!« svarede Tarvin med Følelse.

»Ved Malang Shah, og det har De aldrig haft nogen Anelse om!« Hun svor ved sin egen Stammes Gud — Zigøjnernes Gud.

»Naa, nu skal De heller ikke gøre for meget ud af det!« sagde Tarvin.

»Og De dræbte min store Yndlingsabe,« vedblev hun. »Han plejede at gøre Salam for mig om Morgenen, ligesom Luchman Rao, Premierministeren. Tarvin Sahib, jeg har kendt mange Englændere. Jeg har danset paa slap Line foran Officersteltene, naar Hæren var paa Vandring, og jeg har baaret mit lille Tiggegræskar hen til den store, skæggede Oberst, da jeg ikke naaede længere end til hans Knæ.« Hun sænkede Haanden, indtil den kun var en Fod fra Jor-

den. »Og da jeg blev ældre,« tilføjede hun, »saa indbildte jeg mig, at jeg kendte alle Mænds Hjerter. Men ved Malang Shah, Tarvin Sahib, jeg har aldrig set en Mand som Dem! Nej,« vedblev hun næsten bedende, »sig ikke, at De ikke vidste det! Der findes en Kærlighedssang paa mit eget Sprog: »Jeg har ikke sovet fra Maaned til Maaned for din Skyld,« og i Sandhed, den Sang gælder for mig. Undertiden tror jeg, at jeg ikke rigtig ønskede at se Dem dø. Men det vilde være bedre, om De var død. Jeg, og jeg alene, regerer i denne Stat, og nu efter hvad De har fortalt Kongen —«

»Saa hørte De det altsaa?«

Hun nikkede. »Efter det kan jeg kun se — at der er én Udvej — med mindre De rejser Deres Vej.«

»Jeg rejser ikke,« sagde Tarvin.

»Det er godt!« sagde Dronningen med en kort Latter. »Paa den Maade kommer jeg til at se Dem i Gaarden Dag for Dag. Jeg tænkte mig, at De vilde være bleven slaaet ihjel af Solen, dengang da De ventede paa Maharajah'en. De maa være mig taknemmelig, Tarvin Sahib, for det var mig, der fik Maharajah'en til at gaa ud til Dem. Og De gjorde mig en daarlig Tjeneste.«

»Min kære, unge Dame,« sagde Tarvin alvorligt, »hvis De bare vil trække Deres smaa, ondskabsfulde Hugtænder til Dem, saa er der ingen, som vil gøre Dem Fortræd. Men De faar ikke Lov at slaa mig af Marken med Hensyn til Maharaj Kunwar. Jeg er her

for at bevare hans Liv. Hold Deres Fingre fra ham, og jeg skal nok passe mig selv!«

»Det er igen noget, jeg ikke forstaar,« sagde Dronningen betuttet. »Hvad vedkommer et lille Barns Liv Dem, som er en Fremmed iblandt os?«

»Hvad det vedkommer mig? Jeg holder af ærligt Spil, og det er et lille Barns Liv, det drejer sig om. Hvad forlanger De mere? Er der intet, som er Dem helligt?«

»Jeg har ogsaa en Søn,« svarede Dronningen, »og han er ingen Svækling. Nej, Tarvin Sahib, Barnet har været sygeligt fra Fødselen. Hvorledes kan han saa herske over Mænd? *Min* Søn vil blive en ægte Rajput, og naar den Tid kommer — men det vedkommer ikke jer hvide Mænd. Lad den Lille vende tilbage til Guderne.«

»Ikke saa længe jeg er her!« svarede Tarvin bestemt.

»Ellers,« vedblev Dronningen uden at ænse Afbrydelsen, »ellers vil han leve, svag og elendig i halvfemsindstyve Aar. Jeg kender den Bastardslægt, Kulu'erne, som han stammer fra. Ja, jeg har sunget ved hans Moders Slot, da hun og jeg begge var Børn — jeg i Støvet og hun i Bryllupsbærestolen. I Dag er det hende, der ligger i Støvet. Tarvin Sahib —« der kom en indsmigrende, bønfaldende Klang i hendes Stemme, »jeg kommer ikke til at føde flere Sønner til Verden, men jeg kan da i det mindste styre Staten fra min Plads bag Forhænget, som saa mange Dronninger har gjort. Jeg er ikke født og opdraget til Paladser. De, som lever der —,« hun pegede for-

agteligt i Retning af Lysene i Rhatore, »de har aldrig set Hveden bølge eller hørt Vinden blæse, de har aldrig siddet i en Sadel eller talt Ansigt til Ansigt med Mænd i Gaderne. De kalder mig Zigøjnersken, og de gyser under deres Kaaber som fede Snegle, naar jeg finder for godt at løfte min Haand til Maharajah'ens Skæg. Skjaldene synger om deres Slægt, som gaar tolv Hundrede Aar tilbage i Tiden. En dejlig Adelsslægt! Ved Indur og Allah, ja, og ved jeres Missionærers Guder — deres Børn og den engelske Regering skal mindes mig i to Gange tolv Hundrede Aar! *Ahi,* Tarvin Sahib, De aner ikke, hvor klog min lille Søn er! Jeg vil ikke lade ham gaa i Skole hos Missionæren. Alt, hvad han senere vil komme til at behøve — og det er ingen ringe Ting at regere denne Stat — det skal han lære af mig, for jeg har set Verden, og jeg ved Besked. Inden De kom, gik alt saa stille, saa stille — mod Enden! Den Lille vilde være død, og der vilde ikke have været mere Besvær. Og aldrig vilde nogen Mand eller Kvinde i Paladset have hvisket et eneste Ord til Kongen om det, som De raabte ud med høj Stemme, midt i den solhede Slotsgaard. Nu vil Mistanken aldrig vige fra Kongens Sjæl. Og jeg véd ikke rigtig — jeg véd ikke rigtig —,« hun bøjede sig alvorligt frem imod ham. »Tarvin Sahib, saa sandt en eneste af alle de Ting, jeg har fortalt Dem i denne Nat, er Sandhed, saa fortæl mig, hvor meget De véd!«

Tarvin sagde ikke et Ord, og hun lagde bønfaldende den ene Haand paa hans Knæ. »Ja, ikke én vilde have næret den ringeste Mistanke! Da Vice-

kongens Damer sidste Aar kom til mig, gav jeg dem af mit eget Skatkammer femogtyve Tusind Rupi'er til Hospitalet. Vicekongens Frue kyssede mig paa begge Kinder, og jeg talte Engelsk og viste dem, hvordan jeg brugte min Tid til at knytte Garn — jeg, som altid har knyttet og løst Mænds Hjerter.«

Denne Gang fløjtede Tarvin ikke; han smilede blot og gav mumlende sit Bifald til Kende. Den kolossale, mesterlige Ondskab, hun udfoldede, og den Koldblodighed, hvormed hun forfulgte sine Planer, gav hende en Særstilling i hans Øjne. Og hvad der var endnu mere — han respekterede hende for den rent personlige Bedrift, som mere end noget andet appellerer til Mænd fra Vesten — hun havde ført ham bag Lyset. Ganske vist var hendes Anslag mislykkedes, men hun havde lagt alle sine Planer og bragt dem til Udførelse, uden at han havde vidst det. Han følte næsten Ærefrygt for hende af den Grund.

»Nu begynder De maaske at forstaa,« sagde Sitabhai, »at der er mange Ting at tage Hensyn til. Men er det Deres Mening, Sahib, at gaa til Oberst Nolan med hele den Historie om mig?«

»Hvis De ikke holder Deres Fingre fra Maharaj Kunwar — ja,« sagde Tarvin, som ikke lod sine Følelser løbe af med sig, naar det gjaldt Forretninger.

»Det er meget dumt af Dem,« sagde Dronningen, »for Oberst Nolan vil volde Kongen megen Besvær, og Kongen vil sætte Paladset paa den anden Ende, og hver eneste af mine Jomfruer, undtagen nogle ganske faa, vil afgive Vidnesbyrd imod mig; og maaske vil der opstaa stærk Mistanke imod mig. Og

naar det er sket, Tarvin Sahib, saa tror De vel sagtens, at De har forhindret mig i at bringe min Plan til Udførelse? Men De kan da ikke blive her evig. De kan ikke blive, til jeg dør. Og saa snart De er borte —« Hun knipsede foragteligt med Fingrene.

»Det skal De ikke faa Lejlighed til!« sagde Tarvin uforstyrreligt. »Jeg er vel nok Mand for at klare den Historie! Hvad anser De mig for?«

Dronningen bed sig i Pegefingeren, som om hun ikke rigtig vidste, hvad hun skulde tro. Man kunde jo aldrig vide, hvad denne Mand, som slap uskadt fra alle hendes snedigt udtænkte Baghold, kunde eller ikke kunde finde paa at gøre. Hvis hun havde staaet over for en af sin egen Race, vilde hun have sat haardt imod haardt. Med den fuldkommen uforstyrrelige Person, som sad og dinglede med Benene ved hendes Side, vaagende over hver Bevægelse, hun gjorde, med Hagen støttet i Haanden, parat, aarvaagen, fuld af Tillid til sine egne Evner, det var en hidtil ukendt Faktor, som forbløffede og generede hende.

Der lød en diskret Hosten. Juggut Singh kom vraltende hen imod dem, bøjede sig i Støvet og hviskede noget til Dronningen. Hun lo haanligt og vinkede ham tilbage til hans Udkigspost.

»Han siger, at Natten er ved at svinde,« forklarede hun, »og at det er livsfarligt for ham og mig at være uden for Paladsets Porte.«

»Lad Dem endelig ikke opholde af mig!« sagde Tarvin og rejste sig. »Jeg tror nok, vi to forstaar hinanden.« Han saa' hende ind i Øjnene. »Fingrene af Fadet!«

»Saa maa jeg altsaa ikke gøre, som jeg vil?« sagde hun. »Og De vil gaa til Oberst Nolan i Morgen?«

»Det kommer an paa!« sagde Tarvin og kneb Læberne sammen. Han stak Hænderne i Lommen, medens han stod og saa' ned paa hende.

»Sæt Dem ned et Øjeblik, Tarvin Sahib,« sagde Sitabhai og klappede indbydende paa Gravstenen med sin lille Haand. Tarvin adlød. »Se, hvis jeg nu ikke lader flere Bjælker falde ned og holder de graa Aber bundne —«

»Og passer paa Kviksandet i Amet Floden?« vedblev Tarvin strengt. »Jo vist saa! Kære, lille Trold, gør De bare, hvad De selv vil, jeg skal ikke hindre Dem i Deres Fornøjelser!«

»Jeg har taget Fejl. Jeg burde have vidst, at intet kunde skræmme Dem!« sagde hun og sendte ham fra Siden et tankefuldt Øjekast. »Med Undtagelse af Dem, Tarvin Sahib, er der ikke én Mand i Verden, som jeg frygter. Hvis De var Konge, som jeg er Dronning, vilde vi to dele Herredømmet over Hindustan imellem os.«

Hun greb om hans knyttede Næve, medens hun talte, og Tarvin, som mindedes, hvorledes hun pludselig havde taget sig til Brystet, da han fløjtede, lagde hastigt sin Haand over hendes og holdt den fast.

»Er der da intet, Tarvin Sahib, som kan bevæge Dem til at lade mig være i Fred? Hvad er der, som De bryder Dem om? De kom jo dog ikke hertil for at vaage over Maharaj Kunwar's Liv.«

»Hvordan kan De vide det?«

»De er meget klog,« sagde hun og lo, »men det er ikke fornuftigt at lade, som om man er altfor klog. Skal jeg sige Dem, hvorfor De er kommet hertil?«

»Ud med Sproget!«

»De er kommet hertil, som De kom til Iswaras Tempel for at finde noget, som De aldrig vil finde, med mindre —« hun lænede sig frem mod ham — »jeg hjælper Dem. Var der meget koldt i Koens Gab, Tarvin Sahib?«

Tarvin rynkede Brynene og trak sig lidt tilbage fra hende, men ellers røbede han ikke, hvad han følte.

»Jeg var bange for, at Slangerne skulde have dræbt Dem.«

»*Var* De?«

»Ja,« sagde hun med blød Stemme, »og jeg var ogsaa bange for, at De ikke havde været hurtig nok til Bens, da Stenen drejede sig rundt i Templet.«

Tarvin tilkastede hende et hastigt Blik.

»Det mener De da ikke?«

»Jo. Og jeg vidste ogsaa, hvad De tænkte paa, længe før De talte til Kongen — dengang da Livvagten angreb Dem.«

»Hør, sig mig, unge Dame, holder De et Privatdetektivbureau?«

Hun lo. »Der synges en Sang i Paladset om Deres Tapperhed. Men det dristigste af det hele var nu alligevel at tale til Kongen om Naulahka. Han fortalte mig alt, hvad De havde sagt. Men selv han drømte ikke om, at nogen *Feringhi**) turde vove at

*) *Feringhi*: Franker, i Orienten en almindelig Betegnelse for Europæere. O. A.

tragte efter det. Og jeg var saa skikkelig, at jeg ikke fortalte ham om det. Men jeg vidste godt, at Mænd som De, Tarvin Sahib, ikke er skabt for de smaa Ting!« Hun bøjede sig tæt hen til ham, gjorde sin Haand fri og lagde den blødt paa hans Skulder. »De og jeg er i Sandhed beslægtede! For det er lettere at styre denne Stat — ja, og fra denne Stat at vinde hele Hindustan tilbage fra de hvide Hunde, Englænderne, end at gøre det, som De har drømt om at gøre. Og alligevel, naar man har et modigt Hjerte, bliver alt let. Var det til Dem selv, Tarvin Sahib, at De vilde have Naulahka, eller var det til en anden — saadan som jeg vil have Gokral Seetarun til min Søn? Vi er ikke smaa Folk, vi to. Det er til en anden, ikke sandt?«

»Hør nu,« sagde Tarvin ærbødigt, idet han løftede hendes Haand fra sin Skulder og omsluttede den fast med begge sine, »er der mange af Deres Slags i Indien?«

»Kun én. Jeg er ligesom De — alene!« Hendes Hage sank ned paa hans Skulder, og hun saa' op paa ham med Øjne, der var mørke som Søen. Den skarlagensrøde Mund og de dirrende Næsebor var saa tæt ved ham, at den søde Aande næsten berørte hans Kind.

»Vil De ogsaa skabe Stater, Tarvin Sahib, ligesom jeg? Nej, det maa være en Kvinde. De lever under en ordnet Regering, og De gør, hvad Deres Regering byder Dem gøre. Kanalen, som Regeringen havde bestemt skulde løbe gennem min Orangelund, fik jeg bøjet en anden Vej, og paa samme Maade vil

jeg bøje Kongen efter min Vilje, ja, og dræbe Drengen og selv herske over Gokral Seetarun gennem mit Barn. Men De, Tarvin Sahib, De attraar kun en Kvinde! Er det ikke saaledes? Og hun er for lille til at bære Statens Skytsklenodie. Hun bliver blegere Dag for Dag.« Hun følte, hvorledes der gik en Skælven igennem Manden, men han sagde ingenting.

Fra det tætte Krat ved den anden Ende af Søen lød en hæs Gøen eller Hosten, der fyldte Højdedragene med Trøstesløshed, som et Bæger fyldes med Vand, til det er ved at flyde over. Tarvin sprang op. For første Gang hørte han Tigeren knurre arrigt, naar den vendte hjem til sit Leje efter en hel Nats frugtesløse Omstrejfen.

»Det er ingenting!« sagde Dronningen, som ikke rørte sig af Stedet. »Det er blot Tigeren fra Dungar Talao. Jeg har hørt den hyle mange Gange i mine Zigøjnerdage, og selvom den kom, vilde De skyde den, som De skød den graa Abe. Vilde De ikke ogsaa?«

Hun krøb tæt ind til ham, og han lod sig igen glide ned paa Stenen ved hendes Side, medens han halvt ubevidst, lagde Armen om hendes Liv.

Dyrets Skygge gled hen over en aaben Plads ved Siden af Søen, saa lydløst som Tidselfnug flyver gennem Luften en Sommerdag, og Tarvins Arm lagde sig fastere om den slanke Skikkelse — lagde sig fastere om et Belte med ophævede Figurer, som følte koldt mod hans Haand gennem de mange Lag Musselin.

»Saa lille og spinkel, hvorledes kunde hun bære det?« gentog Dronningen.

Hun drejede sig lidt i hans Favntag, og Tarvins Arm stødte snart mod en, snart mod en anden og saa atter en tredje Streng af Beltet, der alle var forsynede med uregelmæssige, ophævede Figurer, indtil han følte en stor, firkantet Sten lige under sin Albue.

Han fo'r sammen og lagde, med blegnende Læber, Armen endnu fastere om hendes Liv.

»Men vi to,« vedblev Dronningen med sagte Stemme og saa' paa ham med et drømmende Blik, »vi to kunde faa hele Landet til at kæmpe, som Vandbøfler ved Foraarstide. Vilde De være min Premierminister, Tarvin Sahib, og raade mig gennem Forhænget?«

»Jeg véd ikke, om jeg turde stole paa Dem,« sagde Tarvin kort.

»Jeg véd ikke, om jeg turde stole paa mig selv,« svarede Dronningen, »for efter nogen Tids Forløb kunde det hænde, at jeg blev Tjenerinden, jeg, som hidtil kun havde været Dronningen. Jeg har været meget nær ved at lægge mit Hjerte under Hovene paa Deres Hest — ikke én, men mange Gange.« Hun slyngede Armene om hans Hals og foldede Hænderne under hans Nakke, saa' ham ind i Øjnene og trak hans Hoved ned til sit. »Er det en ringe Ting,« kurrede hun, »hvis jeg beder Dem være min Konge? I gamle Dage, før Englænderne blev Indiens Herrer, kom Englændere af ringe Fødsel, stjal Begum'ernes Hjerter og anførte deres Hære. De var Konger undtagen af Navn. Vi véd ikke, naar de gamle Dage kan komme igen, og maaske kunde vi anføre vore Hære i Fællesskab!«

»Det er godt! De kan jo holde Pladsen aaben for mig. Maaske kommer jeg tilbage og ansøger om den, naar jeg har gjort et Par Ting, som jeg først skal have gjort derhjemme.«

»Saa rejser De altsaa Deres Vej — De vil forlade os saa snart?«

»Jeg forlader Dem, naar jeg har faaet, hvad jeg vil have, min søde Pige!« svarede han, idet han trykkede hende tættere ind til sig.

Hun bed sig i Læben. »Det kunde jeg have sagt mig selv!« sagde hun sagte. »Heller ikke jeg har nogen Sinde ladet mig afholde fra at tage, hvad jeg ønskede at eje. Naa, og hvad er det saa?«

Den fine Mund dirrede let, idet hendes Hoved sank ned paa hans Skulder. Da han saa' ned, opdagede han det rubinbesatte Jadehefte paa en lille Dolk, som stak frem af Kjolens Brystfolder.

Han frigjorde sig hastigt fra hendes Favntag og rejste sig. Hun var vidunderlig smuk, som hun sad dér i det svage Lysskær og bønfaldende rakte Armene ud imod ham; men det var ganske andre Ting, han var der for.

Han saa' hende lige ind i Øjnene, og hun sænkede Blikket.

»Jeg vil have det, som De bærer om Livet.«

»Ja, jeg kunde have vidst, at den hvide Mand kun tænker paa Penge!« raabte hun foragteligt.

Hun løste et Sølvbelte, som hun bar om Livet, og kastede det fra sig, saa det klirrede mod Marmorfliserne.

Tarvin ikke saa meget som saa' efter det.

»De kender mig bedre end som saa!« sagde han roligt. »Saa, op med Hænderne! Spillet er tabt!«

»Jeg forstaar Dem ikke. Vil De have Penge?« spurgte hun haanligt. »Skynd Dem, for Juggut Singh kommer straks med Hestene.«

»Aah, jeg skal saa gerne skynde mig. Giv mig Naulahka!«

»Naulahka!«

»Ja, akkurat. Jeg er træt af usikre Broer, Heste med løse Sadelgjorde, upaalidelige Porthvælvinger og vigende Kviksand. Jeg vil have Halsbaandet.«

»Maa jeg saa have Lov til at faa Drengen?«

»Nej, hverken Drengen eller Halsbaandet.«

»Og De vil gaa til Oberst Nolan i Morgen tidlig?«

»Morgenen er brudt frem, saa De gør bedst i at skynde Dem.«

»Vil De virkelig gaa til Oberst Nolan?« gentog hun, idet hun rejste sig og vendte sig om imod ham.

»Ja, hvis De ikke giver mig Halsbaandet.«

»Og hvis jeg gør det?«

»Saa lader jeg være. Er det en Aftale?« Det var samme Spørgsmaal, han havde gjort Fru Mutrie.

Dronningen saa' fortvivlet paa Morgenstjernen, der begyndte at blegne i Øst. Selv hendes Magt over Kongen kunde ikke frelse hende fra Døden, hvis hun efter Morgenens Frembrud blev fundet uden for Paladsets Mure.

Manden talte, som om han holdt hendes Liv i sin Haand, og hun vidste, at han havde Ret. Hvis han havde Beviser, vilde han ikke betænke sig paa at

fremlægge dem for Maharajah'en, og hvis Maharajah'en troede — Sitabhai følte Sværdet mod sin Strube. Hun vilde ikke blive Grundlægger af et nyt Dynasti, men forsvinde i en navnløs Grav, inden for Paladsets Mure. Til alt Held havde Kongen ikke været tilstrækkelig klarhovedet til at forstaa de Anklager, som Tarvin havde udslynget imod hende den Dag i Gaarden. Men hun var prisgivet alt, hvad denne myndige Fremmede, som ikke lod sig holde tilbage af nogetsomhelst, kunde finde paa at gøre imod hende. I det mindste kunde han vende de indiske Domstoles ubestemte Mistanke imod hende, hvad der var ensbetydende med hendes Planers fuldkomne Tilintetgørelse, fordi Maharaj Kunwar ved Oberst Nolans Mellemkomst vilde blive fjernet fra hendes Rækkevidde, og i værste Fald — men hun forfulgte ikke denne Tankerække.

Hun forbandede sin usalige Svaghed for denne Mand, denne Svaghed, som havde forhindret hende i at dræbe ham, da han for et Øjeblik siden havde hvilet i hendes Arme. Hun havde haft til Hensigt at dræbe ham fra Begyndelsen af deres Møde; hun havde altfor længe givet efter for det Trylleri, som laa i Følelsen af at lade sig beherske af en Vilje, der var stærkere end hendes egen, men endnu var det Tid.

»Og hvis jeg ikke giver Dem Naulahka?« spurgte hun.

»Det maa De bedst selv vide!«

Hun lod sit Blik glide ud over Sletten, og hun saa', at Stjernerne ikke længer glødede; det sorte Vand i Beholderen antog en lysere, graalig Tone, og

Vildgæssene vaagnede i Sivene. Dagningen var over hende, og den var lige saa skaanselsløs som Manden ved hendes Side. Juggut Singh kom trækkende med Hestene, og han gjorde Tegn til hende, med et Ansigt, som var fordrejet af Utaalmodighed og Rædsel. Himlen var imod hende, og heller ikke paa Jorden fandtes der Hjælp for hende.

Hun holdt Hænderne om paa Ryggen. Tarvin hørte Smældet af en Laas, og som et bølgende Flammehav laa Naulahka for hendes Fødder.

Uden at værdige hverken ham eller Halsbaandet et eneste Blik gik hun hen imod Hestene. Tarvin bøjede sig hastigt og greb Klenodiet. Juggut Singh havde sluppet Hesten løs. Tarvin gik frem og greb fat i Tømmen, medens han stoppede Halsbaandet ned i sin Brystlomme.

Han bøjede sig ned for at forvisse sig om, at Sadelgjorden var i Orden. Dronningen, som stod bag ved sin Hest, ventede et Øjeblik, før hun satte sig op i Sadlen.

»Farvel, Tarvin Sahib, og husk paa Zigøjnersken!« sagde hun, idet hun med Armen gjorde en hastig Bevægelse ud over Hestens Ryg. »Heh!«

Et lysende Glimt susede forbi Tarvins Øjne. Haandtaget paa Dronningens Dolk sad dirrende i Sadeltasken, en halv Tomme over hans højre Skulder. Hans Hest stønnede af Smerte og stejlede frem mod Dronningens Hingst.

»Dræb ham, Juggut Singh!« gispede Dronningen og pegede paa Tarvin, medens Eunuken kravlede op i Sadlen. »Dræb ham!«

Tarvin greb haardt om hendes spinkle Haandled. »Saa sagte, min Pige, saa sagte!« Hun saa' ham ind i Øjnene og vidste, at Slaget var tabt. »Lad mig hjælpe Dem op!« sagde han.

Han slyngede Armene om hende og satte hende op i Sadlen.

»Giv os saa et Kys!« sagde han, idet hun saa' ned paa ham.

Hun bøjede sig ned imod ham. »Nej, ikke saadan! Giv mig Deres Hænder!« Han holdt begge Haandled fast og kyssede hende lige paa Munden. Saa gav han hendes Hest et Dask, saa det gav Genlyd langt borte, og Dyret tumlede ned ad Stien og fløj ud paa den aabne Slette.

Han saa' efter Dronningen og Juggut Singh, medens de forsvandt i en Sky af Støv og Smaasten, og vendte sig saa, med et dybt Lettelsens Suk, om mod Søen. Saa trak han Naulahka frem fra dets Hvilested, bredte det kærtegnende ud paa Hænderne og frydede sine Øjne ved det.

Stenene glødede i Morgenrøden, som vilde de spotte de skiftende Farver langs Højdedragene. Det flammende Tov af Juveler fordunklede det røde Skær, som kom til Syne bag Sivene, paa samme Maade som de havde fordunklet Faklernes Glans hin Aften paa den lille Prins' Bryllupsdag. Sivenes fine Grønne, Søens dybe Blaa, de glimtende Isfugles Blaagrønne og de blændende Krusninger, som i Morgensolens første Straaler bredte sig langs Søens Overflade, idet en Flok Blishøns slog Vandet af deres Vinger — Halsbaandet gjorde dem alle til Skamme. Kun

den sorte Diamant tog ikke Del i al den Fryd, som Morgenen skabte omkring sig, men laa midt mellem sine straalende Fæller, saa mørk og flammehjertet som den urosvangre Nat, som Tarvin havde fravristet Skatten.

Én for én lod Tarvin Stenene glide gennem sine Fingre. Der var femogfyrretyve Sten — hver især fuldkommen i sin Slags og uden Plet og Lyde. For at intet af al denne Skønhed skulde gaa til Spilde, var de fæstede med ganske smaa Guldhager, saaledes at hver enkelt Sten hang næsten ganske frit ned fra den Kæde af blødt Guld, hvortil de var fastgjort, og hver enkelt Sten var værd Løsepenge for en Konge eller en Dronnings gode Navn og Rygte.

Det var et stort Øjeblik for Tarvin. Hele hans Liv sammenfattedes i det. Topaz' Fremtid var sikret!

Vildænderne fløj i Rækker frem og tilbage over Søen, og Tranerne kaldte til hverandre, medens de vandrede gennem Siv, der næsten naaede lige saa højt som deres skarlagensrøde Hoveder. I et eller andet Tempel, som laa skjult mellem Bjergene, sang en Præst sin melodiske Sang, medens han bragte Guden sit Morgenoffer, og fra Byen paa Sletten lød Larmen af de første Trommer, som varslede, at Portene var aabne og Dagen født paany.

Tarvin saa' op fra Halsbaandet. Kniven med det juvelbesatte Haandtag laa for hans Fødder. Han samlede det sirlige Vaaben op og smed det ud i Søen.

»Og nu Kate!« sagde han.

XVIII.

Paladset paa den røde Klippe laa tilsyneladende i tryg Søvn, da Tarvin galoperede over den øde Slette. En Mand paa en Kamel kom ridende ud fra en af Byportene, i ret Vinkel paa den Vej, som Tarvin selv red, og han noterede med Interesse, hvor hurtigt Ørkenens langbenede Kamel kunde bevæge sig. Saa fortrolig som han efterhaanden var blevet med disse Dyr med de lange Strudshalse, kunde han ikke lade være i Tankerne at forbinde dem med Barnums Cirkus og Minderne fra sine Drengedage. Manden nærmede sig og krydsede hans Vej, et Stykke foran ham. Saa i Morgenens Stilhed hørte Tarvin en Stemme, en tør, klikkende Lyd, som han kendte saa godt. Det var den Lyd, som frembringes, naar man lægger Patroner i Bundstykket af et Repetergevær. Han lod sig mekanisk glide ned af Sadlen og var paa den anden Side af Hesten, idet Riflen knaldede, og en lille, blaa Røgsky hævede sig op i Luften og hang ubevægelig over Kamelens Hoved.

»Jeg kunde jo have sagt mig selv, at hun vilde tage fat med det samme!« mumlede han, idet han kigede over Hestens Ryg. »Jeg kan ikke pille ham

ned paa den Afstand med en Revolver. Hvad venter den Idiot paa?«

Saa saa' han, at Manden, med den Ubehændighed, som er saa karakteristisk for de Indfødte, havde faaet Bundstykket i Klemme og sad og bankede det som en rasende mod den forreste Del af Sadlen. Tarvin svang sig op paa Hesten og galoperede hen imod ham med Revolveren i Haanden. Løbet pegede mod Juggut Singh's ligblege Ansigt.

»Er det *dig!* Jamen, kære Juggut, det er virkelig ikke pænt af dig!«

»Det var en Ordre!« sagde Juggut, rystende over hele Kroppen af Angst. »Det var ikke min Skyld. Jeg — jeg forstaar mig ikke paa den Slags Ting.«

»Det er minsandten for grinagtigt — lad mig vise dig, hvorledes man bærer sig ad!«

Han tog Riflen ud af den rystende Haand. »Patronen er gaaet fast, min Ven — saa skyder Bøssen ikke saa godt. Man skal bare være en lille Smule fingernem — saadan! Du burde virkelig lære det, Juggut!« Han smed den tomme Patron over Skulderen.

»Hvad vil De gøre ved mig?« raabte Eunuken. »Hun vilde have dræbt mig, hvis jeg ikke havde adlydt.«

»Det skal du ikke tro paa, Juggut. Hun er en sand Jumbo i Teori, men svag i Praksis. Rid nu i Forvejen, hører du?«

De vendte om og red tilbage mod Byen. Juggut førte an paa sin Kamel, men hvert Øjeblik saa' han

sig frygtsomt tilbage. Tarvin smilede, et tørt, beroligende Smil, og balancerede sit Krigsbytte mod Hoften. Han lagde Mærke til, at det var en udmærket Riffel, hvis den blev brugt paa den rigtige Maade.

Ved Indgangen til Sitabhais Fløj af Paladset stod Juggut Singh af Hesten og luskede ind i Gaarden, ligbleg, et sandt Billede paa Angst og Skamfuldhed. Tarvin travede efter ham, og ligesom Eunuken skulde til at forsvinde ind ad en Dør, kaldte han ham tilbage.

»Du glemmer dit Gevær, Juggut!« sagde han. »Du behøver ikke at være bange for det!« Juggut holdt tvivlende Haanden frem for at tage imod det. »Denne Gang skal det ikke gøre noget Menneske Fortræd. Begiv dig nu ind til Damen og sig til hende, at jeg har sendt dig tilbage, med Tak for Laan.«

Ikke en Lyd trængte ud til ham gennem de grønne Skodder, da han red bort, og Juggut stod og stirrede efter ham. Der var intet, som faldt ned paa ham fra Porthvælvingen, og Aberne var tøjrede. Sitabhai vilde aabenbart vente lidt, før hun gjorde sit næste Træk.

Han havde allerede beregnet, hvad hans eget næste Træk maatte blive. Det gjaldt for enhver Pris om at slippe bort.

Han red hen til Moskéen uden for Byen, opsnusede sin gamle Ven i den duefarvede Silkeklædning og fik ham til at sende følgende Telegram:

»*Fru Mutrie, Denver. Halsbaandet er Deres. Hold Halsen parat og læg det Spor om ad Topaz.*

Tarvin.«

Saa vendte han Hestens Hoved i Retning af Kate. Han knappede Frakken tæt over Brystet og klappede kærtegnende paa det Sted, hvor Naulahka laa, medens han, efter at have tøjret Fibby udenfor, vandrede op ad Havegangen til Missionærens Veranda. Hans Øjne lyste af Tilfredshed med sig selv og hele Verden, da han hilste paa Fru Estes ved Døren.

»De har aabenbart oplevet noget rart,« sagde hun. »Vil De ikke komme indenfor?«

»Ja, enten det bedste eller det næstbedste — jeg ved ikke rigtig hvilket,« svarede han smilende, idet han fulgte efter hende ind i den velkendte Dagligstue. »Jeg kunde have stor Lyst til at fortælle Dem det hele, ja, for jeg længes kolossalt efter at fortælle det til nogen. Men det vil vist ikke være rigtig sundt at fortælle den Historie her i dette Nabolag.« Han saa' sig om. »Hvis jeg maatte raade mig selv, saa vilde jeg leje Byudraaberen og et Par Musikinstrumenter for at gøre den bekendt for alle, og saa vilde vi bagefter holde en lille Fjerde Juli Fest med Glædesbaal og det hele, og jeg vilde gøre mig den Fornøjelse at læse Uafhængighedserklæringen over de Indfødte. Naa, det gaar nu ialfald ikke, men der er noget andet, som jeg gerne vil have Lov til at fortælle Dem,« tilføjede han, som om noget pludselig var faldet ham ind. »De ved jo godt, hvorfor

jeg kommer her saa meget — jeg mener bortset fra Deres Venlighed imod mig, ja, og fra at jeg forfærdelig godt kan lide Dem allesammen og alle de glade Timer, vi har haft med *hinanden?* Ikke sandt, det véd De meget godt?«

Fru Estes smilede. »Ja, det tror jeg nok, jeg gør!« sagde hun.

»Naa, det er godt! Jeg tænkte jo nok, at De vidste Besked! Og jeg haaber ogsaa, at De er min gode Veninde?«

»Ja, forsaavidt som jeg mener Dem det godt, er jeg det! Men De forstaar jo ogsaa nok, at jeg til en vis Grad føler mig ansvarlig for Frøken Sheriff. Jeg har undertiden tænkt paa, om jeg ikke burde skrive til hendes Moder.«

»Aah, hendes Moder ved det meget godt, og hun saa' saamænd ogsaa gerne, at det blev til noget! Det er ikke dér, Vanskeligheden ligger, Fru Estes!«

»Nej, hun er en sjælden Karakter, meget stærk og meget indtagende, og jeg er kommet til at holde uhyre meget af hende. Jeg beundrer ogsaa hendes Mod, men jeg vilde alligevel ønske, at hun vilde opgive det hele og alt, hvad dermed følger. Det vilde være meget bedre for hende, om hun giftede sig,« tilføjede hun eftertænksomt.

Tarvin saa' beundrende paa hende.

»Hvor De er klog, Fru Estes! Hvor De er klog!« mumlede han. »Jeg har sagt det samme til hende, ikke én men hundrede Gange. Synes De ikke ogsaa, det vilde være bedre for hende, hvis hun blev gift nu, lige med det samme?«

Fru Estes saa' paa ham — hun vidste ikke rigtig, om det var hans Alvor, for undertiden kunde hun ikke blive klog paa Tarvin. »Hvis De vil følge mit Raad, saa skal De foreløbig lade Tingene gaa deres egen Gang,« svarede hun, efter et Øjebliks Forløb. »Jeg har fulgt hendes Arbejde her, og jeg havde haabet, at hun maatte have Held med sig, hvor alle andre havde kæmpet forgæves. Men jeg véd i mit Hjerte, at hun ikke vil det, dertil har hun altfor meget imod sig. Hun arbejder mod Aartusinders Traditioner, Opdragelse og Livsvaner. Før eller senere vil de berede hende et Nederlag, og saa maa hun give tabt, selvom hun er aldrig saa tapper. I den sidste Tid har jeg undertiden tænkt paa, at det maaske snart vilde gaa helt galt. Der er en Del Utilfredshed paa Hospitalet, og Lucien har hørt forskellige Ting, som gør mig alvorlig bekymret.«

»Bekymret! Ja, det har De Lov at sige! Det er det værste ved det hele! Det er ikke blot, fordi hun ikke vil komme til mig — det forstaar De nok, Fru Estes, men i Mellemtiden udsætter hun sig for alle mulige og umulige Farer. Jeg har ikke Tid til at vente, til hun selv indser det. Jeg har ikke Tid til at vente, til hun indser nogetsomhelst, andet end at det vilde være det eneste fornuftige at gifte sig med Nicholas Tarvin — nu i dette Øjeblik. Jeg er nødt til at se at slippe væk fra Rhatore — det er hele Sagen, Fru Estes! De maa ikke spørge hvorfor — men det er absolut nødvendigt. Og jeg maa have Kate med mig. Hvis De holder af hende, saa maa De hjælpe mig.«

Fru Estes besvarede hans Bøn paa den smukkest mulige Maade, for hun sagde, at hun vilde gaa op og sige til Kate, at han ønskede at tale med hende. Det varede noget, før hun kom tilbage, men Tarvin ventede taalmodigt og smilende. Han tvivlede ikke om, at Kate vilde give efter. Han følte sig saa opflammet af den Sejr, han allerede havde vundet, at han ikke kunde tænke sig andet, end at hun maatte give efter. Havde han ikke faaet Naulahka? Hun og Halsbaandet fulgtes ad; de to Ting hørte uløselig sammen. Alligevel vilde han gerne have al den Hjælp, han kunde faa, og han glædede sig ved Tanken om, at Fru Estes rimeligvis i dette Øjeblik talte med hende.

Denne Følelse af, at han tilsidst maatte vinde Sejr, blev endnu stærkere, da han i et nyt Nummer af *Topaz Telegram*, som han havde givet sig til at læse i, medens han ventede, saa', at »Lingering Lode« havde vist sig i fuldeste Maal at svare til Forventningerne. De Folk, som han havde sat til at passe paa den, havde ramt en Guldaare og udtog nu Guld til en Værdi af 500 Dollars om Ugen. Han krammede Avisen sammen i Lommen og betvang sin Lyst til at danse; ved nærmere Eftertanke kom han nemlig til det Resultat, at det vilde være det sikreste at opsætte denne Sport, til han havde talt med Kate. I Stedet for gav han sin Glæde Luft i en sagte Fløjten, men selv denne Glædesytring maatte han et Øjeblik efter dæmpe ned til et Smil, da Kate lukkede Døren op og kom ind til ham. Det var umuligt, at hun kunde se anderledes paa Sagen, end han gjorde, og hvor meget

han saa anstrengte sig, udtrykte hans Smil omtrent denne Tanke.

Et eneste Blik paa hendes Asigt viste ham imidlertid, at det hele efter hendes Mening langtfra var saa ligetil. Han tilgav hende, for hun kunde jo ikke kende Grunden til den Sikkerhed, han følte i sit Indre. Han gav sig endog Tid til at gøre sig klart, at han var helt glad ved at se den graa Hjemmedragt med sorte Fløjelskanter, som hun var iført, i Stedet for de hvide Kjoler, han ellers havde vænnet sig til at se hende i.

»Jeg er glad ved at se, at du et Øjeblik har lagt alt det Hvide!« sagde han, idet han rejste sig for at hilse paa hende. »Det er et Tegn. Det viser, at du i al Almindelighed tænker paa at opgive dette velsignede Land og lade det i Stikken, og det var netop den Stemning, jeg gerne vilde finde dig i. Jeg vil have dig til at opgive det og lade det sejle sin egen Sø.« Han holdt hendes lille, solbrændte Haand i den mørke Næve, som han skubbede frem af sit eget hvide Ærme, og saa' hende forskende ind i Øjnene.

»Hvad mener du?«

»Indien — hele Historien. Jeg vil have dig til at følge med mig tilbage!« Der var en mild Klang i hans Stemme.

Hun saa' op, og i de dirrende Linjer om hendes Mund saa' han et Vidnesbyrd om den Kamp, hun havde kæmpet med sig selv, før hun kom ned til ham.

»Skal du rejse? Det glæder mig!« Hun tøvede et Øjeblik. »Du véd godt selv hvorfor, ikke sandt?« til-

føjede hun, med noget som han meget godt indsaa var ment som Venlighed.

Tarvin lo og satte sig ned. »Det kan jeg godt lide! Ja, jeg rejser min Vej!« sagde han. »Men jeg rejser ikke alene. Du er med i Programmet,« forsikrede han hende med et Nik.

Hun rystede paa Hovedet.

»Nej, det maa du ikke sige, Kate, hører du, denne Gang er det nemlig Alvor.«

»Har det ikke altid været det?« hun sank ned i en Stol. »Det har altid været ramme Alvor for mit Vedkommende — jeg mener, at jeg ikke kunde gøre det, du vilde have mig til at gøre. Det at jeg ikke kan gøre det — det vil sige, at jeg føler mig nødsaget til at gøre noget andet, det eneste, jeg har Lyst til at gøre — er det alvorligste i Verden for mig. Intet, af hvad der her er sket, har forandret min Opfattelse — jeg vilde selv fortælle dig det, hvis det var saaledes. Hvorfor mener du, at det nu er anderledes for os begge to?«

»Paa mange Maader. For det første er jeg nødt til at forlade Rhatore. Og jeg haaber da ikke, at du tror, jeg vil lade dig blive tilbage?«

Hun sad et Øjeblik og saa' paa sine Hænder, som hun havde foldet i Skødet. Saa saa' hun ham ind i Ansigtet med sit frimodige Blik.

»Nick,« sagde hun, »lad mig, saa godt jeg kan, prøve at forklare dig, hvordan jeg ser paa hele den Sag. Du kan jo rette mig, hvis jeg siger noget forkert.«

»Ja, der er ingen Tvivl om, at du vil sige noget forkert!« udbrød han, men han lænede sig alligevel frem imod hende.

»Naaja, lad mig nu prøve! Du vil have mig til at gifte mig med dig?«

»Det vil jeg!« svarede Tarvin højtideligt. »Giv mig en Chance for at sige det i Overværelse af en Præst, og du skal se!«

»Jeg er dig oprigtig taknemmelig, Nick. Det er en Gave — den højeste og bedste, og jeg er dig taknemmelig. Men hvad er det, du i Virkeligheden ønsker? Har du noget imod, at jeg spørger dig om det, Nick? Du ønsker at blive gift med mig, for paa den Maade at afrunde din Tilværelse og sætte Kronen paa alle dine andre ærgerrige Drømme! Er det ikke saaledes? Svar mig ganke ærligt, Nick, er det ikke saaledes?«

»Nej!« brølede Tarvin.

»Jamen, det er det nu alligevel — andet er Ægteskabet ikke. Jeg véd, jeg har Ret. Ægteskabet betyder kun den ene Ting — at gaa op i en andens Interesser og leve sit eget Liv, ikke som om det virkelig er éns eget Liv, men en andens. Det er en god og rigtig Maade at leve paa. Det er Kvindens sande Tilværelse, og jeg kan baade sympatisere med den og tro paa den. Men for mig passer den nu ikke. En Kvinde maa kunne give sig selv helt i et Ægteskab — ialfald hvis det skal være rigtig lykkeligt. Men jeg kan ikke give mig selv helt, fordi en Del af mig tilhører noget andet. Og jeg kunde ikke byde dig en Del af mig selv! Det er det bedste i jer, som

I Mænd giver os Kvinder, men det vilde ikke være til Glæde for en Mand at faa saa meget og ikke mere af nogen Kvinde.«

»Du mener, at du har Valget mellem at opgive dit Arbejde eller at opgive mig, og at det sidste er det letteste?«

»Det vil jeg ikke sige, men selvom jeg gjorde det, synes du saa, det vilde være saa mærkeligt? Vær nu ærlig, Nick! Sæt jeg bad dig opgive det, som er Midtpunktet i *dit* Liv og giver det Betydning? Sæt jeg bad dig opgive *dit* Arbejde? Og sæt at jeg i Bytte tilbød dig — Ægteskab? Nej, nej!« Hun rystede paa Hovedet. »Ægteskabet er en god Ting, men hvor findes den Mand, som vilde betale en saadan Pris for det?«

»Jamen, kæreste Kate, er Ægteskabet da ikke netop Kvindens Kald?«

»De lykkelige Kvinders Kald — jo, men det er ikke alle givet at betragte Ægteskabet paa den Maade. Selv for Kvinder er der mere end én Ting, de kan ofre sig for.«

»Nej, hør nu, Kate! Vi Mænd er da ikke en Anstalt for forældreløse Børn eller et Hjem for Venneløse. Du tager os altfor højtideligt. Du taler, som om vi kunde være en Slags Mission, og som om det gjaldt at ofre alt for vor Skyld. Selvfølgelig er man nødt til at lade saadan i Begyndelsen, men i Praksis behøver man kun at spise et Par Middage, tage Del i et Komitémøde hvert halve Aar og være med paa et Par Skovture for at holde den Historie gaaende. Det er blot en fast Aftale om at drikke sin Kaffe sam-

men med en Mand om Morgenen og være et eller andet Sted i Nærheden, ikke for langt fra Kaminen og i en ikke altfor grim Kjile, naar han kommer hjem om Aftenen. Véd du hvad, den Kontrakt er der saamænd ikke megen Besvær ved at overholde! Prøv mig, Kate, og du skal se, hvor let jeg vil gøre det for dig. Alt det andet véd jeg meget godt, og jeg forstaar ogsaa saa godt, at du aldrig kunde bryde dig om en Tilværelse, hvor du ikke kunde faa Lov til at gøre andre lykkelige end din Mand. Jeg kan godt se, at det ikke kan være anderledes, og jeg betragter det ligefrem som en Forudsætning. Og jeg siger ogsaa, at det netop er saadan, jeg vil have det. Du har Talent for at gøre Folk lykkelige, og jeg vil nu bare lave et særligt Arrangement med dig om, at du skal gøre mig lykkelig, og naar det er besørget, vil jeg netop have, at du skal tage fat og faa hele Verden til at blomstre under dine kærlige Hænder. Og du skal komme til at gøre det, Kate! For Pokker, Kate, *vi* vil gøre det i Fællesskab. Der er ingen, der aner, hvor gode *to* Mennesker kunde blive, hvis de lavede et Aktieselskab og gjorde det til en regulær Forretning. Det har aldrig været prøvet. Prøv det sammen med mig. Aah, Kate, jeg elsker dig, jeg trænger til dig, og hvis du blot vil give mig Lov til det, vil jeg gøre Livet saa lyst og lykkeligt for dig.«

»Jeg véd det, Nick, jeg véd, at du altid vilde være god imod mig. Du vilde gøre alt, hvad en Mand kan gøre. Men det er ikke Manden, der gør Ægteskaber lykkelige eller mulige; det er Kvinden, og saadan maa det ogsaa være. Jeg vilde enten gøre den

Del af Arbejdet, der tilkom mig, og skubbe alt andet fra mig, og saa vilde jeg være elendig; eller jeg vilde skubbe min Pligt overfor *dig* fra mig, og saa vilde jeg være endnu mere elendig. Hvordan vi saa vender og drejer det, er den Form for Lykke ikke for mig!«

Tarvins Haand fandt Naulahka, som laa gemt ved hans Bryst, og knugede det haardt. Det var, som om der strømmede ham Kraft i Møde fra dette Halsbaand — Kraft til at holde sig selv i Tømme, saa at han ikke skulde miste alt ved et Par uforsigtige Bemærkninger.

»Kate, kære Kate,« sagde han roligt, »vi har ikke Tid til at mane Farer frem — der er en virkelig Fare, som det gælder at møde Ansigt til Ansigt. Du er ikke sikker paa dit Liv her i Landet. Jeg kan ikke lade dig blive tilbage, og jeg er selv nødt til at rejse min Vej. Det er derfor, jeg beder dig gifte dig med mig — nu med det samme.«

»Men jeg frygter intet! Hvem kunde ogsaa have Interesse af at gøre mig Fortræd?«

»Sitabhai!« svarede han haardt. »Men hvad Forskel gør saa ogsaa det? Jeg siger dig, at du ikke er sikker paa dit Liv, og du kan stole paa, at jeg ved Besked.« ,

»Og du?«

»Aah, jeg tæller ikke.«

»Sig mig nu Sandheden, Nick!« sagde hun bydende.

»Naaja, jeg har altid sagt, at der ikke er det Klima, som kan sammenlignes med Klimaet i Topaz.«

»Du mener, at du er i Fare — maaske i stor Fare?«

»Sitabhai gaar ikke netop rundt og spekulerer paa, hvordan hun kan frelse mit dyrebare Liv — det er hele Sagen!« Han saa' hende smilende ind i Ansigtet.

»Jamen, saa maa du afsted med det samme. Du maa ikke spilde en eneste Time. Aah, Nick, du vil da ikke blive her?«

»Det er netop det, jeg siger. Jeg kan saa udmærket undvære Rhatore; men jeg kan ikke undvære dig. Du maa følge mig.«

»Mener du da, at du vil blive her, hvis jeg ikke gør det?« spurgte hun fortvivlet.

»Nej, det vilde være en Trusel. Jeg mener bare, at jeg vil vente paa dig.« Hans leende Øjne mødte hendes.

»Nick, er det paa Grund af det, som jeg bad dig gøre?« spurgte hun pludselig.

»Du har ikke bedt mig gøre noget,« svarede han.

»Saa er det altsaa det, og det er i Virkeligheden min Skyld altsammen.«

»Hvorfor? Fordi jeg talte til Kongen? Min kære Pige, det er ikke andet end en indledende Optræden af hele Personalet i dette vidunderlige Circus. Du maa endelig ikke bilde dig ind, at du har noget Ansvar over for mig. Det eneste Ansvar, du for Øjeblikket har, er at stikke af med mig — flygte, tage Billetten, eller hvad du nu vil kalde det. Dit Liv er ikke en sur Sild værd — det er jeg overbevist om. Og mit endnu mindre!«

»Der kan du selv se, hvilken Situation du bringer mig i!« sagde hun bebrejdende.

»Jeg bringer dig ikke i nogen Situation. Jeg forslaar dig blot en simpel Løsning af Situationen.«

»Dig selv!«

»Naaja, jeg sagde jo, at det var en ganske simpel Løsning, og jeg gør ikke Krav paa, at du skal betragte den som noget særlig begavet. Der findes maaske knap nok det Menneske, som ikke kunde gøre mere for dig. Der er Millioner af Mænd, som vilde være bedre end jeg, men der er ingen, som kan elske dig højere. Aah, Kate, Kate,« udbrød han, idet han rejste sig op fra Stolen, »betro dit Liv i den Mands Hænder, som elsker dig, og jeg tør holde hvad det skal være paa, at jeg vil gøre dig lykkelig.«

»Nej, nej,« sagde hun ivrigt, »du maa rejse din Vej.«

Han rystede paa Hovedet. »Jeg kan ikke forlade dig — det maa du ikke bede mig om. Tror du, at en Mand, som elsker dig, kunde overlade dig til din egen Skæbne her i denne Ørken? Tror du, nogen Mand kunde gøre det? Kate, min Elskede, følg med mig! Du piner mig, du dræber mig, ved at tvinge mig til et eneste Øjeblik at slippe dig af Syne. Jeg siger dig, at du er i overhængende Livsfare. Naar du véd dette, kan du ikke blive. Du kan virkelig ikke ofre dit Liv for de Skabningers Skyld?«

»Jo!« raabte hun og rejste sig, med det gamle, forklarede Udtryk i sit Ansigt. »Jo! Hvis det er min Pligt at leve for dem, saa er det ogsaa min Pligt at dø for dem. Jeg tror ikke, at det vil være nød-

vendigt at ofre mit Liv for dem, men hvis det er nødvendigt, saa vil jeg gøre det med.«

Tarvin stirrede paa hende, forbløffet og forstemt, som om han hverken vidste ud eller ind. »Du vil altsaa ikke med tilbage?«

»Jeg kan ikke! Farvel, Nick! Det er mit sidste Ord.«

Han tog hendes Haand. »Farvel!« svarede han. »Skal vi sige, det er dit sidste Ord for i Dag?«

Hun fulgte ham bekymret med Øjnene, da han vendte sig bort. Saa pludselig sprang hun op og gik efter ham. »Jamen, du rejser da?«

»Rejser! Nej! Nej!« raabte han. »Nu vil jeg blive, om jeg saa skal organisere en staaende Hær, lade mig udraabe til Konge og gøre Herberget til Regeringens Sæde. *Rejse!*«

Hun rakte fortvivlet Haanden frem for at holde ham tilbage, men han var borte.

Kate vendte tilbage til den lille Maharaj Kunwar, som havde faaet Lov til at sende Bud til Paladset efter noget af sit Legetøj og sine Yndlingsdyr, for paa den Maade at bringe lidt Afveksling ind i sin Rekonvalescens. Hun satte sig ved Siden af hans Seng, og en Tid lang græd hun nu ganske stille.

»Hvad er det, Frøken Kate?« spurgte Prinsen, efter at han i nogle Minutter havde set undrende paa hende. »Jeg har det virkelig meget godt nu, saa der er ikke noget at græde for. Naar jeg kommer tilbage til Paladset, vil jeg fortælle Fader, hvad du har gjort for mig, og saa vil han give dig en hel Landsby. Vi Rajput'er glemmer aldrig.«

»Det er ikke det, Lalji,« sagde hun og bøjede sig ned over ham, medens hun tørrede sine forgrædte Øjne.

»Saa skal min Fader give dig to Landsbyer. Der er ingen, som maa græde, naar jeg er ved at blive rask igen, for jeg er Kongens Søn. Hvor er Moti? Jeg vil have ham til at sidde paa en Stol.«

Kate rejste sig lydigt og gav sig til at kalde paa Maharaj Kunwar's sidste Yndling — en lille, graa Abe med et Guldhalsbaand, som vandrede frit omkring i Huset og Haven, og som om Natten gjorde sit Bedste for at faa en Plads ved Siden af den unge Prins. Den besvarede hendes Kalden fra Grenene paa et Træ i Haven, hvor den netop sad og disputerede med den vilde Papegøje, og kom ind i Stuen, smaasludrende paa sit eget Abesprog.

»Kom her, lille Hanuman!« sagde Prinsen og løftede den ene Haand. Aben var i et Spring henne hos ham. »Jeg har hørt om en Konge,« sagde Prinsen, medens han legede med det gyldne Halsbaand, »som brugte tre Lakh'er til at gøre Bryllup for to Abekatte. Moti, kunde du have Lyst til at faa dig en Kone? Nej, nej — et Guldhalsbaand er fuldkommen tilstrækkeligt for dig. Vi vil bruge tre Lakh'er til at gifte Frøken Kate og Tarvin Sahib med hinanden, naar vi bliver rask, og du skal danse ved Bryllupsfesten.« Han talte paa sit eget Sprog, men Kate forstod kun altfor godt, at han satte hendes og Tarvins Navne i Forbindelse med hinanden.

»Lad være, Lalji, lad være!«

»Hvorfor ikke, Kate? Selv jeg er jo gift.«

»Ja, ja, men det er noget helt andet. Kate vil helst, at du ikke spekulerer mere paa det.«

»Naaja,« sagde Maharaj Kunwar surmulende, »nu er jeg jo ogsaa kun et lille Barn. Men naar jeg bliver rask, saa er jeg igen Konge, og saa kan ingen sige Nej til mine Foræringer. Hør, det er min Faders Trompeter! Han kommer for at se til mig.«

Der blæste et Horn i det Fjerne. Saa lød Klapren af Hestehove, og lidt efter kom Maharajah'ens Vogn og Eskorte larmende op foran Missionærens Hus. Kate saa' bekymret paa sin lille Patient — hun var bange for, at alt det Spektakel skulde gøre ham nervøs; men hans Øjne lyste, hans Næsebor dirrede, og han hviskede, medens hans Haand greb fastere om Haandtaget paa det Sværd, han altid havde ved Siden:

»Det er godt! Min Fader har bragt *alle* sine Sowar'er.«

Før Kate kunde rejse sig op, havde Hr. Estes vist Maharajah'en ind i Værelset, som formelig trykkedes af hans store Skikkelse og al den Pragt, han udfoldede. Han havde lige overværet en Tropperevue og kom derfor i fuld Uniform som Øverstbefalende over hele Statens Hær, og det vilde ikke sige saa lidt. Maharaj Kunwar saa' henrykt op og ned ad Faderens ærefrygtindgydende Skikkelse — fra de skinnende Ridestøvler med Guldsporerne til de snehvide Hjorteskindsbenklæder, den guldbroderede Tunica med den diamantbesatte indiske Stjerneorden og tilsidst den safranfarvede Turban med den nik-

kende Smaragdaigrette. Kongen trak sine Ridehandsker af og trykkede hjerteligt Kates Haand. Det var vel værd at lægge Mærke til, at Hans Højhed altid blev mere civiliseret umiddelbart efter et Orgie.

»Har Barnet det nu godt igen?« spurgte han. »De sagde, at det var en Smule Feber. Jeg har ogsaa selv haft Feber.«

»Prinsens Sygdom var desværre meget alvorligere end som saa, Maharajah Sahib,« sagde Kate.

»Ak, min Lille!« sagde Kongen, idet han ømt bøjede sig ned over sin Søn og sagde paa sit Modersmaal: »Det kommer der af at spise for meget.«

»Nej, Fader, jeg spiste ingenting, og nu er jeg helt rask igen.«

Kate stod ved Hovedgærdet af Sengen og lod kærtegnende Haanden glide ned over Drengens Haar.

»Hvor mange Tropper var der med ved Paraden i Morges?«

»Begge Eskadroner, min General,« svarede Kongen, og hans Øjne lyste af Stolthed. »Du er en ægte Rajput, min Søn.«

»Og min Livvagt — hvor var den?«

»Sammen med Pertab Singh's Tropper. De førte an i Angrebet mod Slutningen af Kampen.«

»Ved den hellige Hest!« sagde Maharaj Kunwar. »En Dag skal de komme til at føre an i rigtig Kamp. Ikke sandt, min Fader? Du paa højre Fløj, og jeg paa venstre?«

»Ja netop! Men for at en Prins kan gøre alle disse Ting, maa han ikke være syg, og han maa lære mange Ting.«

»Det ved jeg meget godt,« svarede Prinsen eftertænksomt. »Min Fader, jeg har ligget hér og tænkt flere Nætter igennem. Er jeg et lille Barn?« Han saa' et Øjeblik paa Kate og hviskede saa: »Jeg vil gerne tale med min Fader — pas paa, at ingen kommer ind til os.«

Kate forlod hastigt Værelset. I Døren saa' hun smilende tilbage paa Drengen, medens Kongen satte sig ved Sengen.

»Nej, jeg er ikke et lille Barn,« sagde Prinsen. »Om fem Aar er jeg en voksen Mand, og mange Mænd skal adlyde mig. Men hvorledes skal jeg lære, hvad der er Ret og Uret, naar det gælder at give en Ordre?«

»Det er nødvendigt at lære mange Ting,« gentog Maharajah'en usikkert.

»Ja, jeg har tænkt paa alt det, medens jeg laa hér i Mørket,« sagde Prinsen. »Og det bæres mig for, at disse Ting ikke alle kan læres inden for Paladsets Mure eller af Kvinder. Min Fader, lad mig rejse bort for at lære, hvordan man bærer sig ad med at være Fyrste!«

»Men hvor vil du da hen? Mit elskede Barn, mit Kongerige er jo dit sande Hjem!«

»Jeg véd det, jeg véd det!« svarede Drengen. »Og jeg vil ogsaa komme tilbage igen, men du maa ikke lade mig blive til Spot og Spe for de andre Fyrster. Ved Brylluppet haanede Rawut'en af Bunnaul mig, fordi jeg ikke havde saa mange Skolebøger som han. Og *han* er endda kun Søn af en almindelig

Adelsmand — uden Forfædre. Men han havde været helt gennem Rajputana lige til Delhi og Agra, ja, og Abu, og han er i den øverste Klasse i Prinseskolen i Ajmir. Fader, alle Kongesønner gaar i den Skole — de leger ikke med Kvinderne, men rider med Mændene. Og Luften og Vandet er saa godt ved Ajmir, ja, og jeg vilde saa gerne have Lov til at rejse!«

Der kom et bedrøvet Udtryk i Maharajah'ens Ansigt, for Drengen var ham meget kær.

»Men der kunde jo tilstøde dig en Ulykke, Lalji! Tænk dig rigtig om.«

»Jeg *har* tænkt!« svarede Prinsen. »Hvilken Ulykke kan der tilstøde mig dér, hvor jeg har Englænderne til at passe paa mig? Rawut'en af Bunnaul fortalte mig, at jeg vilde faa mine egne Værelser, mine egne Tjenestefolk og mine egne Stalde — ligesom de andre Prinser — og at der vilde blive taget meget Hensyn til mig.«

»Ja,« sagde Kongen beroligende, »vi er Solens Børn, du og jeg, min Prins!«

»Men saa sømmer det sig ogsaa for mig at blive lige saa lærd og stærk og tapper som de bedste af min Race. Fader, jeg er træt af at løbe omkring i Kvindernes Værelser, af at høre paa min Moder og paa Danserindernes Sange, ja, og de plager mig altid med deres Kys. Lad mig rejse til Ajmir. Lad mig rejse til Prinseskolen. Og om et Aar, blot et eneste Aar — det siger Rawut'en af Bunnaul — vil jeg være skikket til at anføre min Livvagt, som en Konge bør anføre den. Er det et Løfte, min Fader!«

»Naar du er helt rask,« svarede Maharajah'en, »saa vil vi tales ved igen — ikke som Fader og Søn, men som Mand med Mand.«

Maharaj Kunwar's Øjne straalede af Glæde. »Det er godt,« sagde han, »som Mand med Mand!«

Et Par Minutter holdt Maharajah'en ham i sine Arme og kælede for ham, medens han fortalte ham alle Smaanyhederne fra Paladset — den Slags Ting, som kunde interessere en lille Dreng. Saa sagde han leende: »Har jeg din Tilladelse til at gaa?«

»Aah, min Fader!« Prinsen gemte Ansigtet i sin Faders Skæg og slyngede Armene om hans Hals. Maharajah'en frigjorde sig stille og gik stille ud paa Verandaen. Før Kate kom tilbage, var han forsvundet i en Sky af Støv og under larmende Trompetskrald. I det samme kom en Tjener, som bar en Kurv, flettet af Græsstraa og fyldt med *shaddock*, Bananer og Granatæbler — Smaragd, Guld og Kobber — som han satte for Kates Fødder med følgende Ord: »Det er en Gave fra Dronningen.«

Den lille Prins hørte Stemmen inde i Sengen og raabte henrykt: »Kate, dem har min Moder sendt dig! Er det store Frugter? Aah, giv mig et Granatæble!« bad han, da hun kom ind i Stuen med Kurven. »Jeg har ikke smagt Granatæbler siden sidste Vinter.«

Kate satte Kurven paa Bordet, og Prinsen fik en ny Idé. Han vilde have Granatæblesorbet, og Kate maatte blande Sukkeret, Mælken, Frugtsaften og de tykke, røde Frugtkærner. Hun gik et Øjeblik ud af

Stuen for at hente et Glas, og Moti, som forgæves havde forsøgt at annektere Prinsens Smaragder og nu havde gemt sig under Sengen, fandt paa at liste sig frem og gribe en moden Banan. Moti vidste meget godt, at Prinsen ikke kunde røre sig, saa han tog ikke mindste Hensyn til, hvad han sagde, men satte sig i Ro og Mag paa Haserne, fandt en særlig tiltalende Frugt, flaaede Skindet af den med sine smaa, sorte Fingre, grinede til Prinsen og begyndte at spise.

»Ja, ja, Moti,« sagde Maharaj Kunwar paa sit Modersmaal, »Kate siger, at du ikke er nogen Gud, men kun en lille, graa Abe, og det tror jeg ogsaa. Naar hun kommer tilbage, saa faar du Klø, Hanuman.«

Moti havde spist den halve Banan, da Kate kom tilbage, men han prøvede ikke paa at slippe bort. Hun ruskede lidt i den lille Røver, og han faldt om paa den ene Side.

»Aah, Lalji, hvad er der i Vejen med Moti?« spurgte hun og saa' undersøgende paa Aben.

»Han har stjaalet, og nu spiller han sagtens død Mand. Slaa til ham, Kate!«

Kate bøjede sig ned over den lille, sammensunkne Skikkelse, men der var ingen Anledning til at straffe Moti — han var død.

Hun blegnede, rejste sig, holdt hastigt Kurven op for Næsen og snusede forsigtigt til den. En sød, bedøvende Lugt steg op til hende fra den farvepræg-tige Dynge. Lugten var overvældende, og hun satte

Kurven ned og tog sig til Hovedet. Hun følte sig syg og svimmel.

»Naa,« sagde Prinsen, som ikke kunde se sin døde Legekammerat, »skal jeg saa have min Sorbet?«

»Jeg er bange for, at den Frugt ikke er rigtig god,« sagde hun med Anstrengelse. Medens hun talte, tog hun Resten af Bananen, som Moti havde trykket saa tæt ind til sit uartige, lille Hjerte, og kastede den ud i Haven gennem det aabentstaaende Vindue.

I samme Nu slog en Papegøje ned over Bananstumpen og tog den med tilbage til sin Plads i Træernes Grene. Det var sket, før Kate, som stadig ikke havde genvundet Ligevægten, kunde standse den, og et Øjeblik efter faldt en lille grøn, fjedret Klump ned fra Grenenes Gemme, og Papegøjen laa ligeledes død paa Jorden.

»Nej, Frugten er ikke god,« sagde hun mekanisk, men hendes Øjne var opspilede af Rædsel, og hendes Kinder var hvide. Hendes Tanker fløj tilbage til Tarvin. Hun havde ladet haant om alle hans Advarsler og Bønner! Han havde sagt, at hendes Liv var i Fare. Havde han ikke Ret? Det at den Fare, som truede hende, var saa forfærdelig vanskelig at paavise, var i sig selv tilstrækkeligt til at gøre Indtryk paa en stærkere Kvinde, end hun var. Hvorfra vilde den næste Gang komme? Kunde den ikke lure i hver Krog? Selve Luften kunde være forgiftet. Hun vovede næppe at aande.

Den Frækhed, hvormed dette Angreb var iværksat, forfærdede hende ligesaa meget som den Tanke,

der laa bagved det. Hvis dette kunde gøres, midt paa Dagen, under Venskabs Maske, umiddelbart efter Kongens Besøg, hvad kunde Zigøjnersken i Paladset saa ikke næste Gang finde paa? Hun og Maharaj Kunwar befandt sig under samme Tag, og hvis Tarvin havde Ret i sin Antagelse, at Sitabhai vilde hende til Livs, var Frugten aabenbart bestemt for dem begge. Hun gyste ved Tanken om, hvorledes hun i al Uskyldighed kunde have givet Maharaj'en Frugten.

Prinsen vendte sig i sin Seng og betragtede Kate. »Du er vist ikke rigtig rask?« sagde han alvorligt og høfligt. »Du skal ikke bekymre dig om Sorbet'en! Giv mig bare Moti at lege med.«

»Aah, Lalji! Lalji!« raabte hun og vaklede hen til Sengen. Hun sank paa Knæ ved Siden af Drengen, slyngede Armene om ham, som for at skærme ham, og brast i Graad.

»Nu har du grædt to Gange!« sagde Prinsen, som nysgerrigt betragtede hendes tungt arbejdende Skuldre. »Det skal jeg fortælle Tarvin Sahib!«

Hans Ord ramte Kate i hendes inderste Sjæl og fyldte hende med bitter, ørkesløs Længsel. Aah, hvor hun længtes efter blot et eneste Øjeblik at kunne forlade sig paa den stærke Mand med den sikre, skærmende Arm, hun lige havde stødt fra sig! Hvor var han nu? tænkte hun angergivent. Hvad var der hændet ham, som hun havde sendt fra sig til Liv eller Død, som det nu kunde træffe sig i dette forfærdelige Land?

Netop i samme Time sad Tarvin i Herberget. Han havde aabnet begge Døre paa vid Gab for den kvælende Ørkenvind, saaledes at han uden Besvær kunde holde Øje med alle, der nærmede sig. Revolveren laa paa Bordet foran ham; Naulahka havde han i Lommen, og han længtes af hele sin Sjæl efter at komme bort, medens han samtidig væmmedes ved denne Sejr, som ikke indbefattede Kate.

XIX.

Aftenen og den lange Nat gav Kate rigelig Tid til at prøve sit eget Hjerte, men først havde hun laaset den forræderiske Frugt inde og, gennem Taarer, trøstet Maharaj'en, som var fortvivlet over Motis hemmelighedsfulde Død. Kun én Ting stod hende fuldkommen klart, da hun næste Morgen forlod sin Seng, rødøjet og uden at have fundet Hvile: Saa længe hun levede, var hendes Gerning blandt Kvinderne, og hendes eneste Tilflugt i den Sorg, som for Øjeblikket hvilede saa tungt paa hende, var den Del af Arbejdet, som laa nærmest for Haanden. Imidlertid blev den Mand, som elskede hende, ved at opholde sig i Gokral Seetarun, skønt han derved udsatte sig for den største Fare — blot for at han kunde være til Stede, hvis hun kaldte paa ham; og hun kunde ikke sende Bud efter ham, for at kalde ham til sig var ensbetydende med at give efter, og det vovede hun ikke.

Hun skyndte sig hen til Hospitalet. Den Angst for hans Sikkerhed, som var kommet over hende den foregaaende Dag, var bleven til en sand Rædsel, der ikke et Øjeblik lod hende i Fred.

Kvinden fra Ørkenen ventede som sædvanlig for Foden af Trappen, med Hænderne knuget om Knæene og tilsløret Ansigt. Bag hende stod Dhunpat Rai, som skulde have været i en af Afdelingerne, og hun kunde se, at Gaarden var fuld af Folk — Fremmede og Besøgende, som ellers i Følge hendes nye Bestemmelser kun havde Lov til at komme én Gang om Ugen. Det var ikke Besøgsdag, og Kate, som var overanstrengt og medtaget af alt, hvad hun havde gaaet igennem siden den foregaaende Dag, følte, hvorledes hendes Sind oprørtes imod dem.

»Hvad er Meningen med det her, Dhunpat Rai?« spurgte hun vredt, idet hun steg af Hesten.

»De har faaet et Anfald af religiøs Fanatisme derinde og har gjort Oprør,« svarede Dhunpat Rai. »Det er ingenting. Jeg har set det før. De skal blot ikke gaa ind.«

Hun skubbede ham til Side uden at svare, og hun skulde lige til at gaa ind, da hun mødte en af sine Patienter, en Mand, som var paa det sidste Stadium af Tyfus, og som nu blev baaret ud af en halv Snes larmende Venner, der raabte og truede ad hende. Kvinden fra Ørkenen var i samme Nu ved hendes Side og løftede Haanden, mod hvis brune Flade der glimtede en lang, bredbladet Kniv.

»Vær stille, I Hunde!« raabte hun paa deres eget Sprog. »I vover ikke at lægge Haand paa Peri'en, som har gjort saa meget for jer!«

»Hun dræber vore Slægtninge,« raabte en Mand fra en af Landsbyerne.

»Det kan gerne være!« sagde Kvinden med lynende Øjne. »Men jeg véd, hvem der vil komme til at ligge død hér, saafremt I ikke lader hende gaa forbi. Er I Rajput'er eller Bhil'er fra Bjergene? Jager I efter Fisk, og graver I efter Maddiker, at I løber som Kvæg, fordi en løgnagtig Præst fra en eller anden Afkrog bringer Forstyrrelse i jeres Dyndhoveder? Dræber hun jeres Slægtninge? Hvor længe kan *I* holde Liv i den Mand med jeres Trylleformularer og *muntra'er*?« hun pegede paa den syge Mand paa Baaren. »Væk — væk med jer! Er dette Hospital jeres egen Landsby, at I tør besudle den? Har I betalt en eneste Skilling for Taget over jeres Hoveder eller Lægemidlerne i jeres Maver? Væk med jer, væk, før jeg spytter paa jer!« Og med en sand Dronningemine fejede hun dem til Side.

»Det er bedst ikke at gaa ind!« hviskede Dhunpat Rai til Kate. »Der er en hellig Mand i Gaarden, og han sætter deres Sind i Oprør. Desuden er jeg selv ikke rigtig vel.«

»Jamen, hvad betyder da alt dette?« spurgte Kate.

For hele Hospitalet var i Hænderne paa en Sværm, som løb ilsomt frem og tilbage, rev Sengetøj og Kogekar, Lamper og Linned ned fra Plads, kaldte paa hverandre med dæmpede Stemmer, op og ned ad Trappegangene, og slæbte de Syge ned fra Afdelingerne ovenpaa, som Myrer slæber deres Æg ud af en sønderslaaet Myretue, seks, otte Mænd om hver Patient — nogle bar Bundter af Morgenfruer, og de

*) *Muntra* = *mantra*, d. v. s. Veda-Hymner og rituelle Formularer. O. A.

standsede hvert Øjeblik for at mumle deres Bønner, andre kigede frygtsomt ind i Apotheket, medens atter andre trak Vand op fra Brønden og hældte det omkring mellem Sengene.

Midt i Gaarden, saa nøgen som den vanvittige Mand, der én Gang havde haft sit Tilhold dér, sad en halvt afsindig, omvandrende indfødt Præst, tilsølet med Aske, langhaaret og med Kløer som en Ørn. Over Hovedet svang han sin Krogkæp, der var skarp som en Lanse i den ene Ende, medens han med høj, monoton Røst sang en Sang, som fik Mændene og Kvinderne til, med fornyet Kraft, at give sig i Lag med deres Arbejde.

Da Kate vendte sig om imod ham, hvid af Raseri, med lynende Øjne, blev Sangen til et arrigt, hadefuldt Hyl.

Hun løb hastigt ind mellem Kvinderne — hendes egne Kvinder, som hun troede havde lært at elske hende. Men de var omringede af deres Slægtninge, og Kate blev stødt tilbage af en halvnøgen, højttalende Mand fra en af Landsbyerne i Ørkenens Hjerte.

Manden havde ikke til Hensigt at gøre hende Fortræd, men Kvinden fra Ørkenen flængede hans Ansigt med sin Kniv, og han trak sig hylende tilbage.

»Lad mig tale til dem!« sagde Kate, og Kvinden ved hendes Side løftede Hænderne og fik Mængdens Hylen til at forstumme. Kun Præsten fortsatte med sin Sang. Kate vandrede hen imod ham, med den lille, ranke Skikkelse dirrende af Harme, og hun

raabte paa hans Modersmaal: »Vær stille, ellers skal jeg vide at lukke Munden paa dig!«

Manden tav, men Kate vendte tilbage til Kvinderne og stillede sig iblandt dem.

»Ak, mine Kvinder, hvad har jeg gjort?« raabte hun, stadig paa Landets eget Sprog. »Hvis der er sket en Fejl her, hvem kan saa bedre raade Bod paa den end jeg, som er jeres sande Veninde? I kan jo dog faa mig i Tale, baade Dag og Nat.« Hun bredte Armene ud. »Hør, mine Søstre! Er I da rent fra Forstanden, at I vil vandre bort herfra, halvt helbredede, syge eller døende? I har jeres Frihed og kan gaa, hvad Øjeblik det skal være. Kun beder jeg jer, for jeres egen Skyld, for jeres Børns Skyld, gaa ikke, før jeg har helbredet jer, hvis Gud da vil forunde jer Helbredelse. Det er nu Sommer i Ørkenen, og mange af jer er kommet dragende hertil fra Steder, der ligger mange *koss* borte.«

»Hun taler Sandhed! Hun taler Sandhed!« lød en Stemme i Sværmen.

»Ja, jeg taler Sandhed. Og jeg har gjort Ret og Skel imod jer. Sandelig paahviler det jer at fortælle mig Grunden til denne Flugt og ikke løbe jeres Vej som forskræmte Mus. Mine Søstre, I er syge og svage, jeres Venner véd ikke, hvad der er bedst for jer, men jeg véd det.«

»*Arre!* Men hvad skal vi gøre?« raabte en svag Stemme. »Det er ikke vor Fejl. Jeg selv vilde gerne dø i Fred, men Præsten siger —«

Saa begyndte Mængden paany at raabe og skrige. »Der staar Trylleord paa Plastrene —«

»Hvorfor skal vi være Kristne imod vor Vilje? Det spørger den vise Kone, som du har jaget bort.«

»Hvad er Meningen med de røde Mærker paa Plastrene?«

»Hvorfor skal de underlige Djævlemærker præges ind i vore Legemer? Og de brænder os, brænder som selve Helvedes Ild.«

»Præsten kom i Gaar — den hellige Mand derhenne — og han sagde, at det var bleven ham aabenbaret, som han sad dér mellem Bjergene, at denne djævelske Plan var udtænkt for at faa os til at give Slip paa vor Religion —«

»Og for at vi kunde gaa bort fra Hospitalet med Mærker paa vore Legemer — ja, og alle de Børn, vi fødte til Verden i Hospitalet, de skulde have Haler som Kameler og Øren som Mulæsler! Den kloge Kone siger det, Præsten siger det!«

»Hys! Hys!« raabte Kate og gjorde Front mod Sværmen, som talte i Munden paa hverandre. »Hvilke Plastre? Hvad er det for Børnesnak om Plastre og Djævle? Ikke ét Barn, men mange er bleven født til Verden her i Hospitalet, og alle har de været velskabte! I véd det meget godt selv. Det er blot noget, den slette Kvinde har sagt, som jeg jog væk, fordi hun pinte jer —«

»Nej, men Præsten sagde —«

»Hvad bryder jeg mig om Præsten? Har han plejet jer? Har han vaaget hos jer om Nætterne? Har han siddet ved jeres Seng, glattet jeres Puder og holdt jeres Hænder, naar I led ondt? Har han

taget jeres Børn fra jer og dysset dem i Søvn, naar han selv trængte til en Times Hvile?«

»Han er en hellig Mand. Han har gjort Mirakler. Vi vover ikke at trodse Gudernes Vrede.«

En af Kvinderne, som var modigere end de øvrige, raabte: »Se paa dette!« og holdt et af de tilberedte Sennepsplastre op for Kates Ansigt. De var for kort Tid siden bleven bestilt fra Calcutta, og paa Bagsiden stod, trykt med rødt Blæk, Fabrikantens Navn og Varemærke.

»Hvilket Djævelens Værk er dette?« spurgte Kvinden rasende.

Kvinden fra Ørkenen greb hende i Skuldrene og tvang hende i Knæ.

»Ti stille, du Kvinde uden Næse!« raabte hun med en Stemme, der dirrede af Harme. »Hun er ikke skabt af samme Ler som du, og din Berøring er en Besmittelse for hende. Tænk paa den Mødding, hvor du hører hjemme, og var din Mund!«

Kate tog smilende Plasteret.

»Og hvem siger, at dette er Djævelens Værk?« spurgte hun.

»Den hellige Mand, Præsten. Sandelig, han maa da vide det!«

»Nej, I maa vide det!« sagde Kate blidt — hun forstod nu, hvad det var, og ynkedes over dem. »I har jo selv haft det paa. Tog du nogen Skade af det, Pithira?« Hun pegede paa en af Kvinderne. »Du har takket mig, ikke én men mange Gange, fordi jeg skaffede dig Lindring ved dette Tryllemiddel.

Hvis det var Djævelens Værk, hvorfor fortærede det dig saa ikke?«

»Det brændte ialfald slemt nok!« svarede Kvinden med en frygtsom Latter.

Kate kunde ikke lade være at le. »Det er sandt — jeg kan ikke gøre mine Lægemidler behagelige. Men I véd, at de hjælper jer. Hvad véd disse Mennesker, jeres Venner — Landsbyboere, Kameldrivere og Gedehyrder — om engelske Lægemidler? Er de saa vise mellem deres Bjerge, eller er Præsten saa vis, at han kan dømme om, hvad der er godt for jer hér, halvtres miles borte fra dem? Hør ikke paa dem! Jeg beder jer — hør ikke paa dem! Sig til dem, at I vil blive her hos mig, og jeg vil helbrede jer. Jeg kan ikke gøre mere. Det var derfor, jeg kom hertil. Jeg hørte om jeres Elendighed ti Tusind miles herfra, og den brændte mig i Sjælen. Vilde jeg være kommet hele den lange Vej for at gøre jer Fortræd? Gaa tilbage til jeres Senge, mine Søstre, og byd disse taabelige Mennesker gaa deres Vej!«

Der lød en Mumlen fra Kvinderne, halvt samtykkende, halvt tvivlende. Et Øjeblik saa' det ud, som om Afgørelsen kunde gaa, til hvad Side det skulde være.

Men saa raabte den Mand, hvis Ansigt var blevet flænget: »Hvad skal al denne Snakken til? Lad os tage vore Hustruer og Søstre bort med os! Vi ønsker ikke at faa Sønner som Djævle. Tal til os, oh Fader!« raabte han til Præsten.

Den hellige Mand rettede sig, og Kates Bøn druknede i en Strøm af Skældsord, Forbandelser

og Trusler, medens Mængden begyndte at snige sig forbi hende, to og tre ad Gangen, halvt bærende, halvt slæbende deres Slægtninge bort med sig.

Kate kaldte hver især af Kvinderne ved Navn og bønfaldt dem om at blive — talende til Rette, overbevisende, skændende. Men til ingen Nytte. Mange af dem græd, men alle gav de samme Svar. Det gjorde dem ondt, men de var ikke andet end stakkels, svage Kvinder, og de frygtede deres Mænds Vrede.

I Løbet af faa Minutter var Hospitalet fuldkommen affolket, men Præsten vedblev med sin Sang og begyndte at danse som en afsindig midt ude i Gaarden. Den mangefarvede Strøm bevægede sig ned ad Trapperne, ud paa Gaden, og Kate saa' den sidste af sine omhyggelig indpakkede, kvindelige Patienter blive baaret ud i det ubarmhjertige, brændende Sollys — kun Kvinden fra Ørkenen blev ved hendes Side.

Kate saa' til med stive, stirrende Øjne. Hendes Hospital stod tomt.

XX.

»Har Frøken Sahib noget at befale?« spurgte Dhunpat Rai med orientalsk Ro, idet Kate vendte sig om mod Kvinden fra Ørkenen og støttede sig til hendes brede Skuldre.

Kate rystede blot paa Hovedet, med sammenknebne Læber.

»Det er meget sørgeligt!« sagde Dhunpat Rai eftertænksomt, som om hele Sagen ikke kom ham ved. »Men det skyldes den religiøse Fanatisme og Intolerance, som er en saa udbredt Form for Galskab her paa disse Kanter. En Gang — to Gange før har jeg set den samme Ting. Undertiden er det Pulverne, og én Gang sagde de, at Maaleglassene var hellige Kar og Zinksalve Kofedt. Men jeg har aldrig set hele Hospitalet udskibe sig paa én Gang. Jeg tror ikke, de nogen Sinde kommer tilbage igen, men min Ansættelse er en Statsansættelse,« tilføjede han med et forekommende Smil, »og jeg vil blive ved at oppebære min Gage som hidtil.«

Kate stirrede paa ham. »Mener De da, at de aldrig vil komme tilbage igen?« spurgte hun med skælvende Stemme.

»Aah jo — med Tiden — nogle enkelte, et Par af Mændene, naar de er bleven saarede af Tigere eller lider af Øjensygdomme, men Kvinderne — nej! Deres Mænd vil aldrig give deres Tilladelse. Spørg den Kvinde dér!«

Kate saa' paa Kvinden fra Ørkenen med et spørgende, bønligt Blik. Men Kvinden bøjede sig ned, tog en lille Smule Sand, lod det drysse bort mellem sine Fingre, strøg Haandfladerne mod hinanden og rystede paa Hovedet. Kate fulgte fortvivlet alle hendes Bevægelser.

»Ja, De ser, at det hele er forbi — der er ikke mere at gøre!« sagde Dhunpat Rai — ikke uvenligt, men ude af Stand til helt at skjule sin Tilfredshed over et Nederlag, som kloge Folk allerede havde forudsagt. »Og hvad vil Deres Naade foretage sig? Skal jeg lukke Apotheket, eller vil De revidere Medicinregnskaberne?«

Kate gjorde en afværgende Bevægelse. »Nej, nej! ikke nu! Jeg maa tænke! Jeg maa have Tid! Jeg skal sende Bud til Dem! Kom, min Kære!« tilføjede hun paa de Indfødtes eget Sprog, idet hun vendte sig om mod Kvinden fra Ørkenen, og Haand i Haand gik de bort fra Hospitalet.

Saa snart de var udenfor, tog den store, stærke Rajputkvinde Kate i sine Arme, satte hende op paa Hesten og travede selv trøstigt ved Siden, medens de sammen begav sig afsted til Missionærens Hus.

»Og hvorhen vil du saa gaa?« spurgte Kate paa Kvindens eget Sprog.

»Jeg var den første af dem alle,« svarede det

taalmodige Væsen ved hendes Side, »og derfor sømmer det sig ogsaa, at jeg skal være den sidste. Hvor du gaar, vil jeg følge — og bagefter, hvad der skal ske, ske!«

Kate bøjede sig ned, tog Kvindens Haand i sin og trykkede den taknemmeligt.

Ved Porten til Missionærboligen maatte hun tage alt sit Mod til Hjælp for ikke at synke helt sammen. Hun havde fortalt Fru Estes saa meget om alt det, hun haabede at gøre i Fremtiden; hun havde med saa megen Kærlighed dvælet ved alt det, som hun havde til Hensigt at lære disse hjælpeløse Skabninger; hun havde stadig fortalt hende om den Hjælp, hun efter sin egen Mening daglig bragte dem, og den Tilstaaelse, at hendes Arbejde havde været saa fuldkommen forgæves, var usigelig bitter. Tanken om Tarvin tvang hun tilbage. Den gik altfor dybt.

Men det saa' heldigvis ikke ud til, at Fru Estes var hjemme. Derimod sad der et Sendebud fra Dronningemoderen og ventede paa Kate for at bede hende indfinde sig i Paladset sammen med Maharaj Kunwar.

Kvinden fra Ørkenen lagde Haanden paa Kates Arm for at holde hende tilbage, men Kate rystede den af sig.

»Nej, nej, nej! Jeg maa gaa!« raabte hun heftigt. »Jeg maa foretage mig noget, siden der dog er nogen, som har Brug for mig. Jeg maa have Arbejde. Det er min eneste Tilflugt, du gode Kvinde! Gaa i Forvejen til Paladset!«

Kvinden indvilligede tavs og travede hen ad den støvede Vej, medens Kate skyndte sig ind i Huset og hen til det Værelse, hvor den lille Prins laa.

»Lalji,« sagde hun, idet hun bøjede sig ned over ham, »føler du dig stærk nok til at blive løftet op i Vognen og kørt til din Moder?«

»Jeg vilde heller til min Fader,« svarede Drengen fra Sofaen, hvorhen han var bleven flyttet som Belønning for den Bedring, der siden den foregaaende Dag var indtraadt i hans Tilstand. »Jeg vil gerne tale med min Fader — om en meget vigtig Sag.«

»Men din Moder har ikke set dig i lange Tider, Lalji.«

»Godt, saa gaar jeg!«

»Ja, saa siger jeg til dem, at de skal gøre Vognen i Stand.«

Kate vendte sig om for at gaa.

»Nej, jeg vil helst have min egen Vogn. Hvem er det, der er derude?«

»Himmelfødte, det er mig!« lød en indfødt Soldats dybe Stemme.

»*Achcha!* rid hurtigt tilbage og sig til dem, at de skal sende min egen Kalechevogn og min egen Livvagt efter mig. Sig til Sirup Singh, at hvis den ikke er her om ti Minutter, vil jeg trække fra hans Løn og sværte hans Ansigt i Overværelse af alle mine Mænd. I Dag vil jeg igen være iblandt jer.«

»Gud holde sin Haand over den Himmelfødte i ti Tusind Aar!« lød Stemmen udefra, medens Soldaten svang sig i Sadlen og galoperede afsted.

Inden Prinsen var helt færdig, holdt en tung, klodset Vogn for Døren, indvendig polstret med mange Puder. Kate og Fru Estes halvt hjalp, halvt bar Barnet ind i den, skønt han stred tappert for at staa paa sine Fødder ude paa Verandaen og besvare Livvagtens Hilsen, som det sømmede sig for en Mand.

»*Ahi!* Jeg er meget svag,« sagde han med en lille Latter, idet de kørte op til Paladset. »Det er virkelig, som om jeg aldrig kan blive rigtig rask i Rhatore.«

Kate slyngede Armen om ham og trykkede ham tættere ind til sig.

»Kate,« vedblev han, »hvis jeg beder min Fader om noget, vil *du* saa sige, at det er til Gavn for mig?«

Kates Sind var stadig opfyldt af Bitterhed, hendes Tanker var langt borte, men hun klappede ham paa Skulderen, medens hun løftede sine forgrædte Øjne mod den høje, røde Klippe, hvorpaa Paladset stod, og svarede usikkert: »Hvor kan jeg sige det, Lalji?« og hun saa' smilende ind i det lille, opadvendte Ansigt.

»Men det er noget meget klogt.«

»Er det?« spurgte hun kærligt.

»Ja, jeg har selv fundet paa det. Jeg er jo en Raj Kumar, og jeg vilde nu gerne have Lov til at rejse til Raj Kumar Skolen, hvor de oplærer Fyrstesønner til at blive Konger. Det er ikke længere borte end Ajmir, men jeg maa ud for at lære, for at slaas og for at ride med de andre Fyrstesønner fra Raj-

putana, og saa vil jeg være en helt voksen Mand. Jeg vil til Raj Kumar Skolen i Ajmir, for at jeg kan lære at vide Besked med Verden. Men du skal se, hvor klogt det er. Verden ser saa forfærdelig stor ud, siden jeg har været syg. Kate, hvor stor er Verden, som du har set paa den anden Side af det sorte Vand? Hvor er Tarvin Sahib? Jeg vilde ogsaa gerne have set ham. Er Tarvin Sahib vred paa dig eller paa mig?«

Han gjorde hende de Hundreder af Spørgsmaal, indtil de standsede foran en af Portene i en Sidefløj af Paladset, som førte til hans Moders Gemakker. Kvinden fra Ørkenen, som sad paa Jorden ved Siden af Porten, rejste sig og rakte Armene frem.

»Jeg hørte Budet komme,« sagde hun til Kate, »og jeg vidste, hvad der tiltrængtes. Giv mig Drengen, at jeg kan bære ham ind. Nej, min Fyrste, I behøver ikke at frygte. Det er godt Blod, der rinder i mine Aarer.«

»Kvinder af godt Blod gaar tilslørede, og de taler ikke paa Gaden,« sagde Barnet tvivlende.

»Der gælder én Lov for dig og dine, og en anden for mig og mine,« svarede Kvinden og lo. »Vi, som tjener vort Brød i vort Ansigts Sved, vi kan ikke gaa tilslørede, men vore Forfædre levede før os, mange hundrede Aar tilbage i Tiden, ganske som dine gjorde, oh Himmelfødte! Kom saa, den hvide Fe kan ikke bære dig mere varsomt, end jeg vil bære dig.«

Hun slyngede Armene om ham og løftede ham op, saa let som om han kunde have været et treaars

Barn. Han lænede sig veltilfreds ind til hendes Bryst og vinkede med den udtærede Haand; Hængslerne paa den mørke Port knirkede, idet den blev slaaet tilbage, og de gik ind sammen — Kvinden, Barnet og den unge Pige.

Der var ingen ødsel Pragtudfoldelse i den Del af Paladset. De brogede Vægfliser var paa mange Steder skallet af og smuldret væk; Skodderne manglede Maling og hang skævt, og der var al Slags Affald i Gaarden bag Portene. En Dronning, som har mistet Kongens Gunst, mister ogsaa meget med Hensyn til materielt Velvære.

En Dør blev lukket op, og en Stemme kaldte. De tre begav sig ind i Halvmørket og gik gennem en lang, opadstigende Gang med et Gulv af skinnende hvid Gibs, der var saa glat som Marmor, og stod snart i Dronningens Gemakker. Maharaj Kunwar's Moder opholdt sig helst i et langt, lavt Værelse, som vendte mod Nordøst, saaledes at hun kunde presse sit Ansigt mod Forsiringerne i Marmoret og drømme om sit Hjem hinsides Ørkenen, otte Hundrede miles borte, blandt Kulu Bjergene. Hér kunde de summende Lyde fra det overfyldte Palads ikke høres, og det eneste, der brød Stilheden, var hendes faa opvartende Kvinders Trin.

Kvinden fra Ørkenen, som holdt Prinsen trykket tæt ind til sit Bryst, bevægede sig gennem hele den Labyrint af tomme Værelser, snævre Trapper og overdækkede Gaarde med en Mine som en Panther i Bur. Kate og den lille Prins kendte i Forvejen de mørke, snørklede Gange, Tavsheden og det skumle

Skær af Mystik. For den ene var det en Del af de Rædsler, som hun frivillig havde bestemt sig til at leve imellem, for den anden var det hans daglige Liv.

Tilsidst var Vandringen til Ende. Kate trak et tungt Forhæng til Side, medens Prinsen kaldte paa sin Moder, og Dronningen rejste sig fra en Dynge hvide Puder ved Vinduet og raabte heftigt: »Staar det godt til med Barnet?«

Prinsen sled sig fra Kvindens Arme ned paa Gulvet, og Dronningen bøjede sig hulkende over ham, kaldte ham ved de Tusinder af Kælenavne og kærtegnede ham fra Hoved til Fod. Barnets Tilbageholdenhed svandt som Dug for Solen — et Øjeblik havde han forsøgt at opføre sig som en Mand af Rajput'ernes Æt, det vil sige, som om han var over al Beskrivelse forarget over enhver Stillen sine Følelser til Skue — og han lo og græd i sin Moders Arme. Kvinden fra Ørkenen strøg sig med Haanden over Øjnene og mumlede noget ved sig selv, og Kate vendte sig om for at se ud af Vinduet.

»Hvorledes skal jeg takke Dem?« sagde Dronningen omsider. »Aah, min Søn — min lille Søn — du mit Hjertes Barn — Guderne og hun har givet dig din Sundhed tilbage. Men hvem er den Kvinde?«

For første Gang faldt hendes Blik paa Kvinden fra Ørkenen, som stod lige indenfor Døren, indhyllet i sit mørkerøde Klædebon.

»Hun har baaret mig herind fra Vognen,« sagde den lille Prins. »Hun siger, hun er en Rajput af godt Blod.«

»Det er Chohan Blod, der flyder i mine Aarer — og jeg er selv Rajput og Moder til Rajput'er,« sagde Kvinden ligefrem og uden at røre sig af Stedet. »Den hvide Fe har gjort Underværker med min Husbond. Han var syg i Hovedet og kendte mig ikke. Ganske vist døde han, men før han opgav Aanden, kendte han mig og kaldte mig ved Navn.«

»Og *hun* har baaret dig!« sagde Dronningen med en Gysen, medens hun knugede Prinsen tættere ind til sig, for som alle indiske Kvinder betragtede hun Synet og Berøringen af en Enke som et ondt Varsel.

Kvinden kastede sig for Dronningens Fødder. »Tilgiv mig!« raabte hun. »Jeg har født tre smaa Børn til Verden, men Guderne tog dem alle fra mig og tilsidst ogsaa min Husbond. Det var vidunderligt, ja, vidunderligt paany at holde et Barn i mine Arme. Du kan tilgive mig,« klagede hun, »du er rig i din Søn, og jeg er kun en stakkels Enke.«

»Ogsaa jeg er Enke, skønt min Husbond lever,« sagde Dronningen sagte. »Du taler sandt, jeg bør tilgive dig. Rejs dig!«

Men Kvinden blev liggende og holdt krampagtig om Dronningens nøgne Fødder.

»Rejs dig, min Søster, rejs dig!« hviskede Dronningen.

»Vi paa Sletterne,« mumlede Kvinden fra Ørkenen, »vi forstaar ikke at tale til de Store og Mægtige. Hvis jeg har talt frit, vil saa Dronningen tilgive mig?«

»Ja, jeg tilgiver dig. Dit Maal er blødere end Kvindernes fra Kulu Bjergene, men nogle af Ordene er nye for mig.«

»Jeg er fra Ørkenen, hvor jeg har vogtet Kameler og malket Geder. Hvad kender jeg til det Sprog, der tales ved Hoffer? Lad den hvide Fe tale for mig.«

Kate hørte paa dem, men som om det hele ikke rigtig kom hende ved. Nu, da hun havde gjort sin Pligt og lettet sit Sind for denne Byrde, vendte hendes Tanker paany tilbage til den Fare, Tarvin svævede i, og Skammen over det Nederlag, hun saa nylig havde lidt. Hun saa' Kvinderne i Hospitalet forsvinde, den ene efter den anden, og med dem alt Haab om et godt og nyttigt Arbejde; og hun saa' Tarvin dø en frygtelig Død — som hun følte, for hendes Haand.

»Hvad er det?« spurgte hun med træt Stemme, da Kvinden greb hende i Skørtet. Saa vendte hun sig om mod Dronningen. »Dronning, dette er den eneste af alle de Kvinder, jeg har forsøgt at hjælpe, som i Dag er bleven staaende ved min Side.«

»Ja, der gaar et Rygte heri Paladset,« sagde Dronningen med Armen om Prinsens Hals, »et Rygte, der vil vide, at Deres Hospital, Sahiba, er blevet ramt af en stor Ulykke.«

»Der er ikke noget Hospital nu,« svarede Kate mørkt.

»Du lovede at vise mig det en Dag, Kate,« sagde Prinsen paa Engelsk.

»De Kvinder var Taaber!« sagde Ørkenkvinden roligt fra sin Plads paa Gulvet. »En vanvittig Præst fortalte dem en Løgn — at der var Trylleformularer paa Medicinen.«

»Fri os fra alle onde Aander og Aandebesværgelser!« mumlede Dronningen.

»Trylleformularer paa Medicinen, som hun selv rører ved, med sine egne Hænder, og tror I ikke, Sahiba, at de straks skulde komme løbende ud og raabe, at deres Børn vilde blive Aber og Misfostre og deres egne Kyllingesjæle Djævelens Bytte? *Aho!* om en Uge vil ikke én eller to men mange af dem vide, hvorhen deres Sjæle vandrer, for de vil dø — Frugten og Spiren i Akset paa en og samme Tid.«

Kate gyste. Hun vidste kun altfor godt, at Kvinden talte Sandhed.

»Men Medicinen!« begyndte Dronningen. »Hvem véd, hvad Magt der kan ligge i den Medicin?« hun lo frygtsomt, medens hun sendte Kate et hastigt Blik.

»*Dekho!* se paa hende,« sagde Kvinden med rolig Foragt. »Hun er en ung Pige og intet andet. Hvad Magt har hun til at aabne eller lukke Livets Porte?«

»Hun har gjort min Søn rask, derfor er hun min Søster!« sagde Dronningen.

»Hun har faaet min Husbond til at tale til mig, før han døde, derfor er jeg hendes Tjenerinde, ligesom jeg er din, Sahiba!« sagde den anden.

Prinsen saa' nysgerrigt op paa Moderen. »Hun siger »du« til dig,« sagde han, som om Kvinden slet

ikke eksisterede. »Du og dig sømmer sig ikke mellem en Kvinde fra Landsbyen og en Dronning.«

»Vi er begge Kvinder! Lig stille, min lille Søn! Aah, det er herligt igen at føle dig i mine Arme, du slemme Dreng.«

»Den Himmelfødte ser saa skrøbelig ud som indtørret Majs,« sagde Kvinden hastigt.

»Sig snarere en indtørret Abe!« svarede Dronningen og trykkede sine Læber mod Barnets Pande. Begge Mødre talte højt og med stærkt Eftertryk, for at Guderne, som misunder Menneskene deres Lykke, kunde høre og tro paa den Forklejnelse, som dækkede over den inderligste Kærlighed.

»*Aho,* min lille Abe er død,« sagde Prinsen, som nu begyndte at blive urolig. »Jeg maa have en anden Abe. Lad mig gaa ind i Paladset og finde en anden Abe.«

»Han maa ikke forlade dette Værelse!« sagde Dronningen lidenskabeligt og vendte sig om imod Kate. »Min elskede Dreng, du er altfor svag! Aah, Frøken Sahib, han maa ikke gaa!« Hun vidste af Erfaring, at det var ørkesløst at sætte sig op imod sin Søns Vilje.

»Det er min Vilje!« sagde Prinsen uden at vende Hovedet. »Jeg vil gaa.«

»Bliv hos os, Lalji!« sagde Kate. Hun stod og spekulerede paa, om det var muligt at faa Hospitalet stillet paa Benene igen, naar der var gaaet et Par Maaneder, og om der var nogen Mulighed for, at hun havde set for sort paa den Fare, der truede Nick.

»Nu gaar jeg,« sagde Prinsen og rev sig løs fra Moderen. »Jeg er træt af al den Snak.«

»Tillader Dronningen?« spurgte Kvinden fra Ørkenen med dæmpet Stemme. Dronningen nikkede, og Prinsen følte sig grebet af to stærke, brune Arme, som det var ham umuligt at frigøre sig for.

»Lad mig gaa, Enke!« raabte han rasende.

»Det sømmer sig ikke for en Rajput at haane den, som har født Rajput'er til Verden, min Konge!« lød det rolige Svar. »Hvis den unge Tyr ikke adlyder Koen, vil Aaget lære ham Ærbødighed. Den Himmelfødte er ikke stærk. Han vil snuble i alle de Gange og paa alle de Trapper. Han bliver her. Naar hans Raseri er ovre, vil hans Legeme være svagere end før. Allerede« — de store, lysende Øjne vendte sig mod Barnets Ansigt, »allerede,« vedblev den rolige Stemme, »er Raseriet ved at fortage sig. Et Øjeblik endnu, Himmelfødte, og du er ikke længer vor Prins, men et lille, lille Barn som dem, jeg har født til Verden! *Ahi,* som dem jeg nu aldrig mere skal føde til Verden!«

Ved de sidste Ord gled den lille Prins' Hoved tilbage mod hendes Skulder. Det voldsomme Vredesudbrud var forbi, og som hun havde forudset, var han saa udmattet, at han knap kunde holde Øjnene aabne.

»Skam dig — aah, skam dig!« mumlede han med hæs Stemme. »Jeg bryder mig jo ikke om at gaa. Lad mig sove.«

Hun begyndte at klappe ham paa Skulderen, indtil Dronningen skinsygt rakte Armene frem og tog

sit Barn, som hun lagde paa en Pude ved sin Side og dækkede med Folderne af sin lange, hvide Musselinsklædning. En Tid lang sad hun nu og betragtede sin Skat, medens Kvinden krøb sammen paa Gulvet, Kate sad paa en Pude og lyttede til det billige, amerikanske Urs Dikken i Nichen paa Væggen. Lyden af en syngende Kvindestemme trængte ind til dem, dæmpet og svag gennem mange Mure. Den tørre Middagsvind sukkede gennem de udskaarne Gitre for Vinduet, og Kate kunde høre Livvagtens Heste slaa med Halen og tygge paa Bidslerne i Gaarden, hundrede Alen under dem. Hun lyttede, og hele Tiden tænkte hun med stigende Angst paa Tarvin. Dronningen bøjede sig paany over sin Søn, og hendes Øjne stod fulde af ømme Modertaarer.

»Han sover,« sagde hun omsider. »Hvad var det, han sagde om sin Abe, Frøken Sahib?«

»Den døde,« sagde Kate, som maatte tvinge sig til at lyve. »Jeg tror, den maa have spist noget fordærvet Frugt i Haven.«

»I Haven?« sagde Dronningen hurtigt.

»Ja, i Haven.«

Kvinden fra Ørkenen saa' fra den ene til den anden. Her var aabenbart noget, hun ikke forstod, og hun begyndte frygtsomt at gnide Dronningens Fødder.

»Aber dør saa tidt,« bemærkede hun. »Jeg har set noget, som lignede Pest blandt Abefolket ovre i Banswarrra.«

»Hvordan døde den?« Dronningen vilde aabenbart ikke lade Emnet falde.

»Jeg — jeg véd det ikke,« stammede Kate, og igen sad de tre Kvinder tavse, medens den hede Eftermiddag svandt.

»Frøken Kate, hvad mener De om min Søn?« hviskede Dronningen. »Er han rask, eller er han ikke rask?«

»Han er ikke meget stærk. Med Tiden vil han blive stærkere, men det vilde være bedre, om han for en Tid kunde komme bort herfra.«

Dronningen bøjede Hovedet og sagde stille: »Jeg har ogsaa tidt tænkt paa det, naar jeg sad hér alene, og det var som at rive mit eget Hjerte ud af Brystet. Ja, det vilde være heldigt, om han kom bort herfra. Men —« hun strakte fortvivlet Hænderne ud mod Solskinnet — »hvad véd jeg om den Verden, som han skal ud i, og hvorledes kan jeg være sikker paa, at han ikke vil komme noget til? Her — selv her —« Hun holdt pludselig inde. »Siden De er kommet, Frøken Kate, har mit Hjerte kendt en lille Smule Fred, men jeg véd jo ikke, naar De igen vil forlade os.«

»Jeg kan ikke værne Barnet mod alt ondt,« svarede Kate og holdt Hænderne op for sit Ansigt, »men send ham bort herfra, saa hurtigt som det kan lade sig gøre. For Guds Skyld lad ham komme bort herfra!«

»*Such hai! Such hai!* Det er sandt, det er sandt!« Dronningen vendte sig fra Kate til Kvinden, der laa for hendes Fødder.

»Du har født tre til Verden?« sagde hun.

»Ja, tre og én til, som aldrig har trukket Vejret. De var alle Drenge,« sagde Kvinden fra Ørkenen.

»Og Guderne tog dem?«

»En døde af Kopper, de andre to af Feber!«

»Er du sikker paa, at det var Guderne, der tog dem?«

»Jeg var altid hos dem til det sidste.«

»Og din Husbond tilhørte dig alene?«

»Vi var kun to, han og jeg. I vore Landsbyer er Mændene fattige, og én Kone er tilstrækkeligt.«

»*Arré!* De er rige i jeres Landsbyer. Men hør nu! Hvis en Medhustru havde stræbt dine tre efter Livet —«

»Saa vilde jeg have dræbt hende! Hvad ellers?« Kvindens Næsebor udspiledes, og hun tog sig hastigt til Brystet.

»Og hvis der i Stedet for de tre kun havde været én, dine Øjnes Lyst, og du havde vidst, at du aldrig vilde komme til at føde flere til Verden, og Medhustruen havde arbejdet i Mørke paa at rydde dette Barn af Vejen? Hvad saa?«

»Saa vilde jeg have dræbt hende — og det skulde ikke være bleven nogen let Død. Ved hendes Husbonds Side og i hans Arme vilde jeg have dræbt hende. Hvis hun var død, før jeg naaede at bringe min Hævn til Udførelse, vilde jeg have søgt efter hende i Helvede.«

»Du kan gaa ud i Solskinnet og vandre omkring i Gaderne, uden at nogen Mand vender Hovedet om efter dig,« sagde Dronningen bittert. »Dine Hænder er frie og dit Ansigt ubedækket. Hvad om du var en Slave iblandt Slaver, en Fremmed blandt et frem-

med Folk, og —« Stemmen sank ned til en Hvisken, »fortrængt af din Herres Hjerte af en anden?«

Kvinden bøjede sig og kyssede de hvide Fødder, som hun omsluttede med sine Hænder.

»Saa vilde jeg ikke trætte mig selv med Kamp, men jeg vilde mindes, at Drengebarnet en Gang vilde blive Konge, og sende ham bort til et Sted, hvor Medhustruen ikke kunde naa ham.«

»Er det saa let at hugge sin Haand af?« sagde Dronningen hulkende.

»Hellere Haanden end Hjertet, Sahiba! Hvem kan vaage over et saadant Barn paa dette Sted?«

Dronningen pegede paa Kate. »Hun er kommet langvejsfra, og hun har allerede én Gang vristet mit Barn ud af Dødens Hænder.«

»Hendes Lægemidler er gode, og hendes Dygtighed er stor, men — du véd, at hun kun er en Jomfru, som hverken har kendt Vinding eller Tab. Det kan være, at jeg bringer Ulykke, og at mine Øjne er onde — det sagde min Husbond ikke sidste Efteraar, men derfor kan det godt være sandt. Og dog kender jeg den Smerte, der kan rummes i et Bryst, og den Længsel, som drager Moderen mod det nyfødte Barn — som du har kendt den.«

»Som jeg har kendt den!«

»Mit Hus staar tomt, og jeg er Enke og barnløs, og aldrig mere skal nogen Mand begære mig til Hustru.«

»Som jeg er — som jeg er!«

»Nej, du har dit Barn, hvordan det saa gaar, og du maa værne godt om den Lille. Hvis der er én,

som er skinsyg paa Barnet, saa er det ikke rigtigt at beholde ham her i dette Drivhus. Lad ham komme ud i Verden!«

»Men hvorhen? Frøken Kate, véd du det? Verden er idel Mørke for os, som sidder bag Forhænget!«

»Jeg véd, at det er Drengens eget Ønske at rejse til Prinseskolen i Ajmir. Det har han selv fortalt mig«, sagde Kate, der havde hørt hvert Ord af denne Samtale, som hun sad dér paa Puden, foroverbøjet, med Hagen støttet i Hænderne. »Det bliver kun for et Aar eller to.«

Dronningen smilede gennem Taarer. »Kun et Aar eller to, Frøken Kate! Véd du, hvor lang en eneste Nat kan være, naar han ikke er her?«

»Og han kan komme til dig, naar du kalder; men intet Raab kan bringe mine Børn tilbage. Kun et Aar eller to! Verden er ogsaa mørk for dem, der ikke sidder bag Forhænget, Sahiba. Det er ikke hendes Fejl. Hvor skulde hun kunne vide det?« sagde Kvinden fra Ørkenen dæmpet til Dronningen.

Mod sin Vilje begyndte Kate at ærgre sig over den Maade, hvorpaa de stadig holdt hende uden for Samtalen, og over at de gik ud fra, at hun, som selv var ramt af saa stor en Ulykke, og hvis Livsgerning det først og fremmest var at mildne andres Sorg, ikke maatte have Del i den dobbelte Fortvivlelse.

»Hvorfor skulde jeg *ikke* vide det?« sagde hun heftigt. »Kender jeg ikke til Smerte? Er Smerten ikke mit Liv?«

»Ikke endnu!« svarede Dronningen roligt. »Hverken Sorg eller Glæde. Frøken Kate, du er

meget klog, og jeg er kun en Kvinde, som aldrig har været uden for Paladsets Mure. Men jeg er klogere end du, for jeg véd det, som du ikke véd, skønt du har givet mig min Søn tilbage og gengivet denne Kvindes Mand Talens Evne. Hvorledes kan jeg gengælde dig alt, hvad jeg skylder dig?«

»Lad hende høre Sandheden,« hviskede Kvinden sagte. »Vi er alle tre Kvinder, som her er til Stede, Sahiba — dødt Blad, blomstrende Træ og uudfoldet Blomst.«

Dronningen greb Kates Hænder og trak hende blidt ind til sig, til den unge Piges Hoved sank ned paa hendes Knæ, og udmattet som hun var af Morgenens Sindsbevægelse, usigelig træt paa Legeme og Sjæl følte hun ingen Trang til at løfte det. De smaa Hænder strøg hendes Haar tilbage fra Panden, og de dybe, mørke Øjne, der var glansløse af de mange Taarer, de havde udgydt, søgte hendes, medens Kvinden fra Ørkenen slyngede Armen om hendes Liv.

»Hør, min Søster!« begyndte Dronningen med uendelig Ømhed. »Der er et gammelt Ord mellem mit eget Folk i Bjergene mod Nord, at en Rotte fandt et Stykke Gurgemeje og aabnede en Medicinbod. Og ganske paa samme Maade er det med den Smerte, du kender og helbreder, min elskede Søster! Du er vel ikke vred? Nej, du maa ikke føle dig krænket. Glem, at du er hvid og jeg sort, og husk kun paa, at vi tre er Søstre. Lille Søster, med os Kvinder er det saaledes og ikke anderledes. For alle undtagen den, som har født et Barn, er Verden skjult. Jeg beder skælvende til denne eller hin Gud, som du

siger er en sort Sten, og jeg gyser, naar jeg hører Vinden suse i Natten, fordi jeg tror, at det er Djævle, som i saadanne Stunder rider forbi mine Vinduer, og jeg sidder her i Mørket og strikker Uld og tilbereder Sukkergodt, som kommer urørt tilbage fra min Herres Bord. Du, som kommer fra et Land, der ligger ti Tusind miles borte, du, som er saa klog og intet frygter, har lært mig, aah, ti Tusind Ting. Og alligevel er du Barnet, og jeg er Moderen, og hvad jeg véd, det kan du ikke vide, og du kan ikke maale min Lykkes Dybder eller lodde min Sorgs bitre Vande, før du selv har prøvet baade Sorg og Smerte. Jeg har fortalt dig om Barnet — alt og mere end alt, vil du maaske sige! Lille Søster, jeg har fortalt dig mindre om den Kærlighed, jeg fra Begyndelsen bar til ham, fordi jeg vidste, at det kunde du ikke forstaa. Jeg har fortalt dig om mine Sorger — alt og mere end alt, vil du maaske sige, naar jeg lagde mit Hoved ind til dit Bryst! Men hvorledes kunde jeg fortælle dig alt? Du er en Jomfru, og Hjertet i dit Bryst, tæt ind til mit Hjerte, røbede ved selve sit Slag, at du ikke forstod mig. Nej, den Kvinde dér, som kommer ind til mig fra Gaden, véd mere om mig end du. Og de har lært dig i en Skole, har du selv fortalt mig, hvordan man helbreder alle Slags Sygdomme, og der er ikke den Sygdom til, som du ikke forstaar! Lille Søster, hvorledes kan du forstaa Livet, du, som aldrig har skænket Liv? Har du nogen Sinde følt en Barnehaand gribe om dit Bryst? Nej, hvorfor rødmer du? Har du? Jeg véd, du ikke har det. Selvom det var første Gang, jeg hørte dig tale, og selvom jeg

kun kigede ud af mit Vindue og saa' dig gaa forbi, saa vilde jeg dog vide det. Og de andre — mine Søstre, som lever i samme Verden som jeg — de véd det ogsaa. Men de taler ikke allesammen, som jeg gør. Naar Livet vaagner under deres Hjerte, saa hører ogsaa de i vaagne Nattestunder, hvorledes hele Verden bevæger sig i Takt til den Melodi. Hvorfor skulde de fortælle dig det? I Dag er dit Hospital bleven lagt øde. Er det ikke saaledes? Kvinderne gik deres Vej, den ene efter den anden? Og hvad sagde du til dem?«

Men Kvinden fra Ørkenen tog Ordet og svarede for hende: »Hun sagde: »Kom tilbage, og jeg vil helbrede jer!«

»Og med hvilken Ed bekræftede hun sine Ord?«

»Hun svor ingen Ed,« sagde Kvinden fra Ørkenen. »Hun stod blot ved Porten og kaldte.«

»Hvormed kunde ogsaa en Jomfru besværge vaklende Kvinder, at de skulde vende tilbage til hende? Ved det haarde Slid, som hun for deres Skyld har fundet sig i? De kan ikke se det. Men om den Smerte, som en anden Kvinde har delt med dem, véd enhver Kvinde Besked. Der var intet Barn i dine Arme. Moderblikket var ikke i dine Øjne. I Kraft af hvilket Tryllemiddel vilde du da tale til Kvinder? Der var Trylleformularer paa Lægemidlerne, sagde de, og deres Børn vilde blive vanskabte. Hvad vidste du om Livets og Dødens Kilder, at du kunde lære dem anderledes? Jeg véd, det staar skrevet i Bøgerne fra din Skole, at den Slags Ting ikke kan finde Sted, men vi Kvinder læser ikke Bøger. Det er ikke af

dem, vi lærer om Livet. Hvorledes kunde en som du opnaa, hvad du vilde, medmindre Guderne stod dig bi — og Guderne er meget langt borte. Du er villig til at ofre dit Liv for at hjælpe andre Kvinder. Lille Søster, naar vil du ogsaa selv blive Kvinde?«

Stemmen forstummede. Kate havde begravet sit Hoved i Dronningens Skød, og hun blev liggende uden at røre sig.

»Ja,« sagde Kvinden fra Ørkenen, »den gifte Kvindes Mærke er bleven fjernet fra mit Hoved, Glasperlerne er bleven sønderknust paa min Arm, og det er et daarligt Varsel at møde mig, naar man drager ud paa en Rejse. Til min sidste Stund maa jeg være alene, fortjene mit Brød alene og tænke paa de Døde. Men selvom jeg vidste, at alt dette vilde komme igen, og det naar der var gaaet ét Aar, hvor der nu er gaaet ti, saa vilde jeg stadig takke Guderne, som har skænket mig Kærlighed og et Barn. Vil Frøken Sahib tage dette som Betaling for alt, hvad hun har gjort for min Husbond? »En vandrende Præst, en barnløs Kvinde og en Sten i Vandet er af samme Blod!« Saaledes lyder et gammelt Ord iblandt vort Folk. Hvad vil Frøken Sahib nu gøre? Dronningen har talt Sandhed. Hidtil har Guderne og din egen Klogskab, som overgaar andre Jomfruers Klogskab, hjulpet dig, saaledes som jeg, der altid har været sammen med dig, har set. Guderne har vist, at det nu er forbi med deres Hjælp. Hvad staar saa tilbage for dig at gøre? Er dette Arbejde for dig og dine Lige? Eller er det ikke, som Dronningen siger? Hun, som sidder her alene og ingenting ser, har set det,

som ogsaa jeg, der sammen med dig, Dag for Dag, har bevæget mig omkring mellem de Syge, har set og vidst. Lille Søster, er det ikke saaledes?«

Kate løftede langsomt Hovedet fra Dronningens Skød og rejste sig.

»Tag Barnet, og lad os gaa!« sagde hun hæst.

Det barmhjertige Mørke skjulte hendes Ansigt.

»Nej,« sagde Dronningen, »denne Kvinde skal tage ham. Gaa du alene tilbage!«

Og Kate gik.

XXI.

At sidde stille og blive ved at sidde stille er den første Lære, som den unge Jockey maa nemme. Den samme Lære nemmede Tarvin nu, under bitter Sjælekval. Han maatte rejse, for sin Bys Skyld, for sin Elskedes Skyld og, fremfor alt, for sin Elskedes Livs Skyld. Byen ventede, hans Hest stod opsadlet for Døren, men hans Elskede vilde ikke komme. Han var nødt til at sidde stille.

Den brændende Ørkenvind blæste gennem den aabne Veranda, skaanselsløst som Sitabhais Had. Naar han saa' ud, kunde han intet se uden Byen, som laa sovende i Sollyset, og Glenterne, der kredsede over den. Men naar Aftenen kom, og en dristig Rytter kunde gøre sig Haab om at slippe bort til Jernbanestationen, saa listede tilhyllede Skikkelser sig ud fra Murene og anbragte sig saaledes, at de med Lethed kunde skyde paa Herberget. Der laa én i hvert Verdenshjørne, og mellem dem bevægede sig, hele Natten igennem, en Mand til Hest. Tarvin kunde høre de taktfaste Hovslag, naar han gik sin Runde, og Lyden gav ham ikke nyt Haab. Hvis Kate ikke havde været — ja, hvis Kate ikke havde været, gentog han for

sig selv, vilde han forlængst have været uden for Hestes og Kuglers Rækkevidde. Timerne sneglede sig afsted, og medens han sad og saa' paa de skiftende Skygger, forekom det ham, som saa ofte før, at dette og intet andet var det Øjeblik, da Topaz vilde finde for godt at smide sin store Chance ud af Vinduet.

Han regnede, at han allerede havde spildt otteogfyrretyve kostbare Timer, og saa vidt han kunde se, kunde han komme til at tilbringe Resten af Aaret paa samme ørkesløse Maade.

Imidlertid var Kate udsat for alle tænkelige Farer. Sitabhai gik ganske sikkert ud fra, at han havde fravristet hende Smykket for en »lille, hvid Piges Skyld« — saadan omtrent havde hun nemlig sagt derude ved Dæmningen. Det *var* til en vis Grad for Kates Skyld, men Tarvin tænkte med Bitterhed paa, at en Orientaler ikke har Sans for Forhold og ligesom Slangen først rammer det, der er nærmest. Og Kate? Hvordan i al Verden skulde han forklare hende det? Han havde fortalt hende, at baade hun og han truedes af en stor Fare, og hun havde bestemt sig til at møde denne Fare. Han elskede hende for hendes Mod og Troskab mod den Sag, hun havde viet sine Kræfter, men hendes Stædighed fik ham til at skære Tænder. Der var kun ét komisk, eller rettere tragikomisk Element i hele denne frygtelige Forvirring. Hvad vilde Kongen sige til Sitabhai, naar han opdagede, at hun havde mistet Statens Skytsklenodie? Hvorledes vilde hun dække over det Tab, og fremfor alt hvad vilde hun finde paa at gøre i sit voldsomme Raseri? Tarvin rystede efter-

tænksomt paa Hovedet. »Det er en slem Historie for mig,« sagde han, »omtrent saa slem som den kan være, men jeg har en lumsk Anelse om, at den vil være langtfra behagelig for Juggut. Ja, jeg har ligefrem Raad til at have ondt af Juggut. Min fede Ven, du skulde have sigtet lige, hin første Gang uden for Bymurene!«

Han rejste sig og stirrede ud i Sollyset, medens han spekulerede paa, hvilken af Vagabonderne langs Vejkanten muligvis kunde være en Udsending fra Paladset. En Mand laa tilsyneladende sovende ved Siden af sin Kamel i Nærheden af den Vej, der førte til Byen. Tarvin traadte, ligesom tilfældig, ud fra Verandaen, og saa snart han var godt og vel ude, saa' han, at den sovende trillede om paa den anden Side af sit Dyr. Han gik endnu et Par Skridt fremad. Over Ryggen paa Kamelen faldt Sollyset paa noget, der glimtede som Sølv. Tarvin marcherede lige imod Glimtet, med sin Pistol i Haanden. Da han naaede hen til Manden, laa han i uskyldig, dyb Slummer. Frem under Folderne af hans Klædedragt kigede Løbet af en ny og meget blankpudset Riffel.

»Det ser ud, som om Sitabhai er ved at indkalde Væbningen og forsyne dem med Vaaben fra sit eget private Arsenal. Juggut's Gevær var ogsaa nyt,« sagde Tarvin, idet han bøjede sig ned over den sovende. »Men denne Mand véd mere om Geværer end Juggut. »Hov!« han bøjede sig ned og pirrede til Manden med Løbet af sin Revolver. »Jeg kommer til at bede Dem overrække mig det Gevær. Og sig til

Damen, at hun gør klogest i at opgive den Sport. Den betaler sig ikke.«

Manden forstod Pistolens stumme Veltalenhed og ikke andet. Han rakte tvært sit Gevær til Tarvin, piskede arrigt paa sin Kamel og red sin Vej.

»Nu gad jeg nok vidst, hvor mange flere af hendes Folk jeg vil blive nødt til at afvæbne?« sagde Tarvin, idet han med det erobrede Gevær over Skulderen gik tilbage, samme Vej som han var kommet. »Jeg gad nok vidst — nej, jeg kan ikke tro, at hun tør gøre Kate Fortræd! Hun kender mig godt nok til at vide, at jeg vilde sprænge baade hende og hendes raadne Palads i Luften. Hvis hun blot er halvt saa klog, som hun giver sig ud for at være, vil hun gøre Regning med mig, før hun gaar meget videre.«

Han forsøgte forgæves at overbevise sig om, at det virkelig var saaledes. Sitabhai havde vist ham, hvad hendes Barmhjertighed var værd, og Kate havde maaske allerede faaet den at føle. At gaa til hende nu var umuligt — han vilde i det mindste blive lemlæstet eller gjort til Krøbling, hvis han, som Sagerne stod, gik til hende. Og dog bestemte han sig til at gøre det. Han vendte hastigt tilbage efter Fibby, som for ikke tre Minutter siden, da han sidst saa' den, havde ligget bagved Herberget og viftet Fluerne bort fra Ryggen. Men Fibby laa nu paa Siden, døende, med overskaarne Haser, og stønnede ynkeligt.

Staldknægten var lige om Hjørnet, ivrigt beskæftiget med at pudse et Bidsel, og da han, som Svar paa Tarvins Kalden, kom løbende til, smed han sig ned ved Siden af Hesten og hylede af Sorg.

»En Fjende har gjort dette, en Fjende har gjort dettet!« raabte han. »Min smukke, brune Hest, som aldrig gjorde noget Menneske Fortræd, uden naar den sparkede, fordi den havde faaet for meget at spise! Hvor skal jeg faa en anden Tjeneste, naar jeg lader de Dyr, som er mig betroet, dø paa den Maade?«

»Jeg vilde ønske, jeg vidste det! Jeg vilde ønske, jeg vidste det!« sagde Tarvin undrende og Fortvivlelsen nær. »Jeg véd et sort Hoved, som vilde faa en Kugle igennem sig, hvis jeg blot var lidt mere sikker i min Sag. Op med dig, hører du? Fibby, gamle Dreng, jeg tilgiver dig alle dine Synder — du var alligevel meget skikkelig og — Lykke paa Rejsen!«

Et Øjeblik viste Fibbys Hoved sig indhyllet i den blaa Røg; saa faldt det ned som en Hammer, og det brave Dyrs Lidelser var til Ende. Staldknægten rejste sig og sønderrev Luften med sine hjerteskærende Hyl, indtil Tarvin sparkede ham udenfor Indhegningen og sagde, at han skulde skrubbe af. Mærkelig nok ophørte hans Hyl med det samme, og da han trak sig tilbage til sin Lerhytte for at samle sine Sager sammen, smilede han og tog nogle Sølvmønter op, som var gravet ned i et Hul under Sengestedet.

Tarvin, som nu var berøvet sin Hest, saa' sig om efter Hjælp i Øst og Vest, i Nord og Syd, som Sitabhai havde gjort ved Dæmningen. Ved en Omdrejning af Bymuren kom en omvandrende Zigøjnerbande til Syne med deres magre Okser og hylende Hunde, og som en Flok urene Hunde slog de sig ned lige ved Porten. I sig selv var der ikke noget

paafaldende ved dette Syn, men Byreglementet forbød nogen at slaa Lejr indenfor en Fjerdingvej fra Murene.

»Nogle af Damens fattige Slægtninge kan jeg tænke mig! De har ellers spærret Vejen gennem Porten rigtig godt. Hvis jeg for Eksempel prøvede at sætte en Spurt paa for at naa Missionærboligen, saa vilde de sagtens kunne faa fat i mig — det kan der vist ingen Tvivl være om!« mumlede Tarvin ved sig selv. »I det hele taget har jeg været ude for det, der var behageligere end østerlandske Dronninger — de lader ikke til at have Begreb om, hvad ærligt Spil vil sige.«

I det samme hvirvledes en Støvsky op midt i Zigøjnerlejren — det var Maharaj Kunwar's Livvagt, som gjorde Vej for Kalechevognen og spredte den mørke Flok til Venstre og Højre. Tarvin spekulerede paa, hvad Meningen kunde være. Livvagten gjorde Holdt foran Døren til Herberget, med den sædvanlige Raslen af Sabler og andet Tilbehør, og bagved dem kom Kalechevognen. En enlig, indfødt Soldat, som fulgte efter Vognen i en Afstand af tre Hundrede Alen, løftede sin Stemme til et ærbødigt Raab. Hans Raab blev besvaret med en klukkende Latter fra Livvagten og to skingre Glædesraab fra Kalechevognen.

Et Barn, som Tarvin aldrig før havde set, stod oprejst paa Bagsædet af Vognen og udsendte en Strøm af Skældsord mod den forsinkede Soldat. Livvagten lo igen.

»Tarvin Sahib! Tarvin Sahib!« lød Maharaj Kunwar's spæde Stemme. »Kom ud og se paa os!«

Et Øjeblik tænkte Tarvin, at dette maaske var en ny List fra Fjendens Side, men han blev igen beroliget ved Synet af sin gamle trofaste Bundsforvandte, Maharaj'en, og traadte frem imod ham.

»Prins,« sagde han, idet han tog Barnets Haand, »du skulde slet ikke have Lov til at være ude!«

»Aah, det gaar nok!« sagde den unge Maharaj hastigt, skønt hans lille, blege Ansigt modsagde hans Ord. »Jeg gav mine Ordrer, og her er vi. Frøken Kate giver mig Ordrer, men hun fulgte mig over til Paladset, og dér er det mig, der giver Ordrer. Det er Umr Singh — min Broder, den lille Prins, men det er *mig*, der skal være Konge!«

Det andet Barn løftede langsomt Hovedet og saa' Tarvin lige ind i Ansigtet. Øjnene og den lave, brede Pande var Sitabhais, og Munden lukkede sig fast over de smaa Perlerader af Tænder, som hans Moders Mund havde lukket sig under Kampen paa Dungar Talao.

»Han er fra den anden Side af Paladset,« svarede Maharaj'en, stadig paa Engelsk. »Fra den anden Side, hvor jeg ikke maa komme. Men da jeg var i Paladset, gik jeg over til ham — ha, ha, Tarvin Sahib, og jeg fandt ham i Færd med at dræbe en Ged. Se! Hans Hænder er helt røde endnu.«

Maharaj'en sagde noget til Umr Singh paa sit Modersmaal, og Barnet aabnede den lille, bitte knyttede Næve og stak den op i Ansigtet paa Tarvin. Haanden var rød af størknet Blod, og der løb en Hvisken gennem Livvagtens Rækker. Anføreren vendte sig i Sadlen, og han nikkede til Tarvin og

mumlede: »*Sitabhai!*« Tarvin hørte det, og det ene Ord var tilstrækkeligt. Som et Lyn fra en klar Himmel havde Forsynet sendt ham den Hjælp, han trængte til. I ét Nu havde han lagt sin Plan.

»Men hvordan er I kommet herud, I to smaa Djævleunger?« spurgte han.

»Aah, der er bare Kvinder i Paladset derovre, og jeg er Rajput og en Mand! Han kan slet ikke snakke Engelsk,« tilføjede Maharaj Kunwar, idet han pegede paa sin Ledsager, »men naar vi har leget sammen, har jeg fortalt ham om dig, Tarvin Sahib, og om den Dag, da du løftede mig ud af Sadlen, og han vilde gerne have Lov til at komme med for at se alle de Ting, du har vist mig, og derfor gav jeg mine Ordrer, uden at nogen hørte noget om det, og vi smuttede begge to ud gennem den lille Dør. Og her er vi saa. *Salam baba!*« sagde han beskyttende til Barnet ved sin Side, og Umr Singh løftede, langsomt og alvorligt, Haanden mod sin Pande, medens han hele Tiden, stivt, men uden Nysgerrighed, stirrede paa den Fremmede. Saa hviskede han noget, som fik Maharaj Kunwar til at le. »Han siger,« sagde han til Tarvin, »at du ikke er saa stor, som han havde troet. Hans Moder havde fortalt ham, at du var stærkere end alle andre Mennesker, men der er flere af Soldaterne her, som er større end du.«

»Naa, hvad er det saa, du vil have mig til at gøre?« spurgte Tarvin.

»Vis ham din Pistol, og hvordan du skyder efter Rupi'er og saa det, du gør for at faa Heste til at

staa stille, naar de sparker, ja, og alle de andre Ting.«

»Det er godt!« sagde Tarvin. »Men jeg kan ikke vise jer det her. Kom over til Hr. Estes med mig.«

»Jeg bryder mig ikke om at komme derover. Min Abe er død, og jeg tror ikke, at Kate vil blive glad ved at se os. Hun græder altid i den sidste Tid. Hun fulgte mig op til Paladset i Gaar, og i Morges var jeg igen nede hos hende, men hun vilde ikke se mig.«

Tarvin kunde have omfavnet Drengen, saa henrykt blev han ved at høre, at Kate i det mindste endnu var i Live. »Er hun da ikke paa Hospitalet?« spurgte han hæst.

»Aah, hele Hospitalet er gaaet *phut*. Der er ikke flere Kvinder tilbage. De er allesammen løbet deres Vej.«

»Nej da!« raabte Tarvin. »Sig det igen, min Dreng. Hvad var Grunden?«

»Djævle!« svarede Maharaj Kunwar lakonisk. »Hvad véd jeg? Det var Kvindesnak. Vis ham, hvordan du rider, Tarvin Sahib!«

Umr Singh hviskede igen noget til Maharaj Kunwar og svingede det ene Ben ud over Siden af Vognen. »Han siger, at han vil ride foran dig, som jeg fortalte ham, at jeg gjorde,« forklarede Prinsen. »Gurdit Singh, staa af Hesten!«

En indfødt Soldat lod sig i samme Nu glide ned fra Sadlen og stod ret ved Hestens Hoved. Tarvin smilede underfundigt ved Tanken om den udmærkede Lejlighed, som Tilfældet her havde givet ham i

Hænde, men han sagde ingenting, svang sig blot i Sadlen, løftede Umr Singh op fra Kalechevognen og anbragte ham omhyggeligt foran sig paa Hesten.

»Sitabhai vilde vist blive noget urolig, hvis hun kunde se mig!« mumlede han ved sig selv, medens han slyngede Armen om den smidige, lille Skikkelse. »Jeg tror ikke, der vil blive ret meget at gøre for vor Ven Juggut og hans Slæng, saa længe jeg har denne unge Mand foran paa Hesten.«

Idet Livvagten gik til Side for at lade Tarvin stille sig i Spidsen for Toget, vendte en omvandrende Præst, som i nogen Afstand havde fulgt hele Optrinet, sig om og raabte af sine Lungers fulde Kraft ud over Sletten i Retning af Byen. Skriget blev gentaget af usete Struber, forplantede sig til Murene og døde bort over Sandstrækningerne bag ved Byen.

Umr Singh smilede, da Hesten satte afsted i Trav, og han vilde absolut have Tarvin til at ride hurtigere. Men det forbød Maharaj'en. Han vilde i Ro og Mag se paa Forestillingen fra sin Plads i Kalechevognen. Da han red forbi Zigøjnerlejren, smed Mænd og Kvinder sig ned i Sandet og raabte: »*Jai! Jungle da Badshah jai!*« og Soldaternes Ansigter formørkedes.

»Det betyder,« raabte Maharaj Kunwar, »Hil være Ørkenens Konge! Jeg har ingen Penge at give dem. Har du, Tarvin Sahib?«

I sin Glæde over uden Fare at være paa Vej til Kate kunde Tarvin have kastet alt, hvad han ejede og havde for Mængden — ja, næsten selve Naulahka.

Han smed en Haandfuld Kobber og smaat Sølv ind iblandt dem, og Raabet lød paany, men med det blandede sig spottende Latter og Haansord. Maharaj Kunwar blev blussende rød. Et Øjeblik sad han foroverbøjet og hørte paa dem, og saa raabte han: »Ved Indur, det er *ham*, det gælder. Ødelæg deres Telte!« Han slog ud med Haanden, og Livvagten gjorde kort omkring, styrtede sig i en lang Række ind over Lejren, hvirvlede Asken fra Baalene op i lette Støvskyer, piskede paa Æslerne med Sværdklingerne, til de løb løbsk, og bar de skrøbelige, brune Telte bort paa Enden af deres omvendte Lanser.

Tarvin saa' med Tilfredshed, hvorledes Flokken spredtes for alle Vinde, for han vidste, at de vilde have standset ham, hvis han havde været alene.

Umr Singh bed sig i Læben. Saa vendte han sig om mod Maharaj Kunwar, smilede og trak Fæstet paa sit Sværd frem af Beltet, som Tegn paa at han svor ham Troskab.

»Det er kun retfærdigt, min Broder!« sagde han paa Landets eget Sprog. »Men jeg —« her løftede han Stemmen — »jeg vilde ikke jage Zigøjnerfolket altfor langt væk. De kommer altid tilbage.«

»Ja,« lød en Stemme fra Zigøjnerne, som stod i Klynger og saa' paa, hvorledes deres Lejr lagdes øde, »Zigøjnerne kommer altid tilbage, min Konge!« Det sidste med stærkt Eftertryk.

»Det gør en Hund ogsaa!« sagde Maharaj'en med sammenbidte Tænder. »Og begge faar de et Spark. Kør videre!«

En Støvsøjle nærmede sig Estes' Hus, og Tarvin red i Sikkerhed midt ind i den.

Saa sagde han til Drengene, at de skulde lege, til han kom tilbage, fo'r ind i Huset, op ad Trappen, to Trin ad Gangen, og fandt Kate i en mørk Krog af Dagligstuen med en Stump Sytøj i Haanden. Da hun saa' op, opdagede han, at hun græd.

»Nick!« udbrød hun med næppe hørlig Stemme. »Nick!« Han var bleven staaende paa Dørtærskelen, og hun lod sit Arbejde synke og rejste sig hastigt. »Du er kommet tilbage! Det er dig! Du lever!«

Tarvin smilede og rakte Armene ud imod hende. »Kom og se!« Hun gik et Skridt frem imod ham.

»Jeg var saa bange for —«

»Kom!«

Hun gik langsomt hen imod ham. Han tog hende i sine Arme og trykkede hende ind til sig.

Et helt Minut lod hun sit Hoved hvile ved hans Bryst. Saa saa' hun op. »Det var ikke det, jeg mente,« indvendte hun.

»Aah, det var ellers godt nok, som det var!« skyndte Tarvin sig at indskyde.

»Hun prøvede paa at forgive mig. Da jeg ingenting hørte fra dig, var jeg sikker paa, at hun havde dræbt dig. Jeg forestillede mig de forfærdeligste Ting!«

»Stakkels Barn! Og dit Hospital som saadan er gaaet i Stykker! Det maa have været en drøj Tid for dig. Men det skal vi snart faa forandret altsammen. Vi maa afsted, saa snart du kan blive færdig. For

Øjeblikket har jeg klippet hendes Klør, for jeg har en Gidsel. Men det kan vi ikke holde gaaende for bestandig. Vi maa se at komme væk!«

»Vi!« gentog hun med svag Stemme.

»Naaja, har du tænkt dig at rejse alene?«

Hun smilede, idet hun frigjorde sig. »Nej, men det skal du!«

»Og du selv?«

»Aah, mig er det ikke Umagen værd at tænke paa! Det hele har været en stor Fiasko. Alt, hvad jeg havde tænkt mig at gøre, er sunket i Grus for mine Øjne. Jeg føler mig udbrændt, Nick — udbrændt!«

»Det har ikke noget at sige! Vi vil sætte et nyt Maskineri ind og begynde paa en frisk. Det er det, jeg vil. Der skal intet være til at minde dig om, at du nogen Sinde har set Rhatore, min kære Pige.«

»Det var en Fejltagelse,« sagde hun.

»Hvad for noget?«

»Det hele. At jeg rejste hertil. At jeg indbildte mig, at jeg kunde gøre det. Det er ikke Arbejde for en ung Pige. Det er maaske nok mit Arbejde, men det er alligevel ikke for mig. Jeg har opgivet det, Nick. Tag mig hjem!«

Tarvin udstødte et højst upassende Glædeshyl og sluttede hende paany i sine Arme. Han sagde, at de vilde holde Bryllup øjeblikkelig og rejse samme Aften, hvis hun kunde blive færdig, og Kate, som gruede for, hvad der kunde tilstøde ham, gav modstræbende sit Samtykke. Hun talte om Forberedelser, men Tarvin sagde, at de vilde træffe deres Forbere-

delser bagefter. De kunde købe deres Ting i Bombay — hele Dynger af Ting. Han rev hende med sig og formelig overvældede hende med en Strøm af hastigt udtænkte Planer, da hun pludselig afbrød ham og sagde: »Jamen Dæmningen, Nick? Den kan du da ikke forlade?«

»Pokker i Vold med Dæmningen!« udbrød Tarvin med Varme. »Du tror da vel ikke, at der virkelig findes Guld i den raadne Flod?«

Hun gjorde sig hurtigt fri for hans Arme og stirrede paa ham med et anklagende, bebrejdende Blik.

»Mener du, at du hele Tiden har vidst, at der ikke fandtes Guld i den Flod?« spurgte hun.

Tarvin rettede sig hastigt, men ikke hastigt nok til at hindre hende i at fange den Tilstaaelse, der stod at læse i hans Øjne.

»Du har altsaa vidst det!« sagde hun koldt.

Tarvin tog Maal af den Krise, der var kommet over ham som et Lyn fra en klar Himmel; han foretog en pludselig Frontforandring og mødte hende med et Smil.

»Selvfølgelig,« sagde han, »har jeg kun brugt den som et Skærmbræt.«

»Et Skærmbræt?« gentog hun. »Til at dække over hvad?«

»Dig.«

»Hvad mener du?« spurgte hun med et Blik, som fik ham til at føle sig mindre vel til Mode.

»Den indiske Regering tillader ikke, at man opholder sig i Staten uden noget bestemt Formaal. Jeg

kunde da ikke fortælle Oberst Nolan, at jeg kom hertil for at gøre Kur til dig, kunde jeg vel?«

»Det véd jeg ikke. Men du havde ikke behøvet at tage Maharajah'ens Penge for at bringe denne — denne Plan til Udførelse. En hæderlig Mand vilde i det mindste have undgaaet det.«

»Nej, véd du nu hvad!« sagde Tarvin.

»Hvordan kunde du dog narre Kongen til at tro, at der var en fornuftig Grund for dit Arbejde? Hvordan kunde du lade ham give dig tusind Mand til at gøre dit Arbejde? Hvordan kunde du tage hans Penge? Aah Nick!«

Han saa' et helt Minut paa hende, haabløst og uforstaaende. »Jamen Kate,« udbrød han, »véd du da ikke, at du taler om den mest kolossale Vittighed, som det indiske Rige fra Tidernes Morgen har været Vidne til?«

Det var meget godt, men det var ikke godt nok. Han forstod, at han maatte gaa mere kraftigt til Værks, da hun svarede, med en lille, forræderisk Klang i Stemmen, som om hun var ved at briste i Graad: »Du gør det bare værre.«

»Naaja, humoristisk Sans har nu aldrig været din stærke Side, vel Kate?« Han satte sig ved Siden af hende, bøjede sig frem imod hende og tog hendes Haand, medens han gik videre. »Synes du nu alligevel ikke, at det, naar alt kommer til alt, er ganske grinagtigt at sprætte en Stat halvt op for at være i Nærheden af en meget lille Pige — en meget sød og ekstra henrivende, lille Pige, men alligevel en lille,

bitte Pige, naar man ser hende i Forhold til hele Amet Dalen. Ja, synes du ikke ogsaa?«

»Er det alt, hvad du har at sige?« spurgte hun. Tarvin blegnede, for han kendte den »færdige« Klang i hendes Stemme — den hørte sammen med et vist foragteligt Udtryk, som altid kom i hendes Øjne, naar hun følte sig oprørt over en eller anden moralsk Lavhed. Han kunde høre, hvorledes hun allerede havde dømt ham, og han gyste. I dette Øjeblik, medens han sad der uden at sige noget, forstod han, at han stod over for sit Livs Vendepunkt. Saa tog han et stærkt Tag i sig selv og sagde roligt, ligegyldigt og uden mindste Samvittighedsnag:

»Jamen, du har vel ikke tænkt dig, at jeg vilde rejse min Vej, uden at bede Maharajah'en om Regningen?«

Hun formelig snappede efter Vejret. Hendes Kendskab til Tarvin hjalp hende ikke til at følge de svimlende Frontforandringer, man altid maatte være forberedt paa hos ham. Hans Evne til som en Fugl at styre lige frem mod sit Maal, til i svimlende Fart at nærme sig Jorden og i kredsende Flugt vende tilbage til sit Udgangspunkt, alt dette, som tilsyneladende kun var en Del af en eneste Indskydelse, vilde bestandig blive ved at være en Kilde til Undren for hende. Hun troede, og med Rette, at det centrale i hans Karakter var en vis Trang til at gøre det rigtige, hvis han blot kunde finde ud af, hvad det rigtige var, og hendes Tro paa hans Evne til i al Almindelighed at gøre, hvad han satte sig for, gjorde hende blind for den Kendsgerning, at han i dette Til-

fælde kun hentede Følelsen af, hvad der var det rette, fra hende selv. Hun kunde ikke vide, og efter al Sandsynlighed kunde hun slet ikke have forestillet sig, hvor lidt hans egen Følelse af, hvad der var Ret og rigtigt, stod i Forbindelse med noget moralsk System, og i hvor høj Grad han altid maatte definere Ordet Moral som det, Kate syntes om. Andre Kvinder foretrak Sukkergodt, Kate foretrak Moral, og det var hans Mening at give hende, hvad hun ønskede, om han saa skulde gøre sig til Sørøver, for at hun kunde faa det.

»Du troede da vel ikke, at jeg ikke vilde betale for den Forestilling?« vedblev han modigt, men i sit Hjerte sagde han: »Hun afskyer det. Hun hader det. Hvorfor tænkte jeg dog ikke paa det, ja, hvorfor tænkte jeg dog ikke paa det!« Men højt tilføjede han: »Jeg har haft den Fornøjelse, og jeg har vundet dig. Det er ikke for meget at betale for nogen af Delene, og nu vil jeg troppe op og betale, som det sømmer sig for en Mand. Det maa du da vide!«

Han smilede, men hun gengældte ikke hans Smil. Han tørrede sin Pande og stirrede bekymret paa hende. Al den Ugenerthed, som det stod i hans Magt at stille paa Benene, kunde ikke give ham Sikkerhed for, hvad hun nu kunde finde paa at sige. Hun sagde ingenting, og han var nødt til at gaa videre, fortvivlet, med Hjertet gennemisnet af en frygtelig Angst. »Javist ligner det mig, Kate, at snyde den gamle Slubbert af en Rajah, synes du ikke ogsaa? Javist ligner det en Mand, som ejer en Mine, der hver Maaned giver ham 2000 Dollars, at komme her-

over til dette gudsforgaaende Land og spille Komedie med en tillidsfuld indisk Fyrste, for at snyde ham for et Par Tusind Rupi'er!« Skønt denne sidste nye Opfattelse af hans Færd skyldtes en øjeblikkelig Inspiration, født af den Fortvivlelse, han følte i sit Hjerte, fremsatte han den alligevel paa en Maade, som om han fra umindelige Tider havde haft samme Opfattelse.

»Hvilken Mine?« spurgte hun med tørre Læber.

»»Lingering Lode,« selvfølgelig. Du har vist hørt mig tale om den.«

»Jamen, jeg vidste ikke —«

»At den indbragte saa meget? Jo, det gør den — det er sikkert nok. Vil du se Prøven?«

»Nej,« svarede hun, »nej. Men det gør dig jo til — jamen, det gør dig jo til —«

»En rig Mand? Ja, saa nogenlunde, saa længe det varer. Men ialfald lidt for velhavende til Smaatyveri.«

Han maatte spøge, skønt han vidste, at det gjaldt hans Liv. Det fortvivlende, alvorlige Moment, der var i selve hans Mangel paa Alvor, lavede formelig et Hul i hans Hoved. Spændingen var for stærk. Øjeblikkets Angst skærpede hans Opfattelsesevne og gjorde ham dobbelt fintmærkende. Det var, som om der gik noget igennem ham, idet han sagde: »Tyveri«. Saa holdt hans Hjerte op med at slaa. En forfærdelig Vished sænkede sig over ham, og han vidste, at han var fortabt.

Hvis hun var saa opbragt over dette, hvad vilde hun saa sige til det andet? Ham selv forekom det

nærmest som en uskyldig, vellykket Spøg, men hvordan vilde hun se paa det? Han følte sig helt syg om Hjertet.

Kate eller Naulahka? Han maatte vælge — Naulahka eller Kate?

»Du maa ikke spøge med alvorlige Ting!« sagde hun. »Du vilde være akkurat ligesaa hæderlig, hvis du ikke havde Raad til det, Nick. Aah,« vedblev hun og lagde sin Haand paa hans, med en stum Bøn om Tilgivelse, fordi hun et eneste Øjeblik havde mistvivlet om ham, »jeg kender dig, Nick. Du vil gerne have Tingene til at se værre ud, end de i Virkeligheden er; du vil gerne lade, som om du er et slet Menneske. Men hvem er saa hæderlig som du? Aah, Nick, jeg vidste, at du maatte være sand! Hvis du ikke var det, saa vilde der jo ikke være noget ved det hele!«

Han tog hende i sine Arme. »Vilde der ikke, min Pige?« spurgte han og saa' ned paa hende. »Ja, saa maa vi for enhver Pris sørge for, at der ingen Slinger kommer i Valsen.«

Han drog et dybt Suk, idet han bøjede sig ned over hende og kyssede hende.

»Har du noget i Retning af en Æske?« spurgte han efter en lang Pause.

»Er det ligegyldigt hvad Slags?« spurgte Kate betuttet.

»Nej — naaja, det burde i Grunden have været den fineste Æske i Verden, men jeg kan godt bruge en af de store Drueæsker dér. Det er ikke hver Dag, man sender Foræringer til en Dronning.«

Kate rakte ham en stor Spaanæske, hvori der havde ligget nogle lange, grønne Drueklaser fra Kabul. I Bunden laa en Smule plettet Vat.

»Jeg købte dem ved Døren forleden Dag!« sagde hun. »Er den stor nok?«

Uden at svare vendte Tarvin sig bort, hældte noget, der raslede som en Byge af Smaasten, ned i Vattet og sukkede dybt. Det var Topaz, der laa i den Æske. Saa hørtes Maharaj Kunwar's Stemme fra det tilstødende Værelse.

»Tarvin Sahib — Kate, vi har spist al Frugten, og nu længes vi efter noget andet at bestille.«

»Et Øjeblik, min Dreng!« sagde Tarvin. Stadig med Ryggen mod Kate strøg han for sidste Gang kærtegnende hen over den funklende Bunke paa Bunden af Æsken og klappede Stenene, den ene efter den anden. Det forekom ham, at den grønne Smaragd saa' tværs igennem ham med et bebrejdende Blik. Der lagde sig en Taage for hans Øjne; Diamanten skinnede altfor stærkt. Han lukkede hastigt Laaget til og rakte energisk Æsken over til Kate, som han lod holde paa den, medens han, uden at sige et eneste Ord, bandt den til. Saa bad han hende, med en Stemme der ikke lød som hans egen, om at bringe Æsken til Sitabhai og hilse fra ham. »Nej,« vedblev han, da han saa' det forskrækkede Udtryk i hendes Ansigt, »hun vil ikke — hun tør ikke gøre dig Fortræd, saaledes som Sagerne nu staar. Hendes Barn skal ledsage os, og naturligvis vil jeg følge dig, saa langt jeg kan. Gud være lovet, at det er den sidste Rejse, som du kommer til at gøre her i dette forban-

dede Land! Det vil sige den næstsidste. Vi lever under Højtryk her i Rhatore — for meget Højtryk for mig. Hvis du holder af mig, saa gør du dig færdig, saa hurtigt du kan!«

Kate skyndte sig op efter sin Hat, medens Tarvin morede de to Prinser med at lade dem undersøge sin Revolver og lovede dem at skyde paa lige saa mange Mønter, som de kunde ønske sig, naar han fik bedre Tid. Men pludselig blev Livvagten, der stod og drev ved Døren, spredt til alle Sider af en Soldat, som kom udefra, red som en rasende ind mellem deres Rækker og raabte: »Et Brev til Tarvin Sahib!«

Tarvin gik ud paa Verandaen, tog et forkrøllet, halvt Ark Papir, som Manden rakte frem imod ham, og læste følgende Ord, møjsommeligt prentede med en rund, uøvet Haandskrift:

»Kære Hr. Tarvin. Giv mig Drengen og behold det andet.

Deres hengivne
Veninde.«

Tarvin lo og stak Papiret ned i sin Vestelomme. »Der er ingen Svar!« sagde han, og for sig selv tilføjede han: »Du er en Pige med Omtanke, Sitabhai, men jeg er bange for, at du har en lille Smule for megen Omtanke. Vi kan ikke undvære Drengen i den næste halve Time. Er du færdig, Kate?«

Prinserne jamrede højlydt, da de fik at vide, at Tarvin vilde ride over til Paladset med det samme, og at de begge var nødt til at følge med, hvis de vilde

gøre sig Haab om at faa mere Morskab. »Vi kan gaa ind i den store Festsal,« sagde Maharaj Kunwar til sidst trøstende til sin Legekammerat, »og faa alle Spilledaaserne til at spille paa én Gang.«

»Jeg vil se den Mand skyde,« sagde Umr Singh. »Jeg vil se ham skyde noget ihjel. Jeg vil ikke tilbage til Paladset.«

»Du skal faa Lov til at ride paa min Hest,« sagde Tarvin, da den Lilles Svar var bleven oversat for ham, »og jeg skal lade den galopere hele Vejen. Hør, Prins, hvor hurtigt tror du, at Vognen kan køre?«

»Saa hurtigt som Frøken Kate tør.«

Kate stod ind i Vognen, og Kavalkaden galopererede afsted til Paladset, men hele Tiden red Tarvin lidt i Forvejen med Umr Singh, som klappede med Hænderne paa Sadelbuen.

»Vi maa standse ud for Sitabhais Fløj, min kære Pige!« raabte Tarvin. »Du er vel ikke bange for at gaa ind under Porthvælvingen med mig?«

»Jeg stoler paa dig, Nick!« svarede hun ligefrem, idet hun stod ud af Vognen.

»Saa gaa ind i Kvindernes Fløj. Overræk Sitabhai Æsken og sig til hende, at jeg har sendt den tilbage. Du vil se, at hun kender mit Navn.«

Hesten trampede ind under Porthvælvingen med Kate ved Siden, og hele Tiden holdt Tarvin Umr Singh saaledes, at han var meget synlig. Gaarden var tom, men da de i Sollyset kom hen til Springvandet i Midten, lød der Raslen og hviskende

Stemmer bag Skodderne, som Tigergræsset rasler, naar Vinden blæser igennem det.

»Vent et Øjeblik, min Pige!« sagde Tarvin, idet han gjorde Holdt. »Det vil sige, hvis du kan taale den Sol paa Hovedet.«

En Dør blev lukket op, og en Eunuk kom ud og gjorde lydløst Tegn til Kate. Hun fulgte ham, og Døren lukkedes efter hende. Tarvins Hjerte sad ham i Halsen, og halvt ubevidst trykkede han Umr Singh saa fast ind til sit Bryst, at Drengen gav sig til at skrige højt.

Den hviskende Lyd tiltog, og det forekom Tarvin, at han hørte nogen hulke bag Skodderne. Saa lød en klingende Latter, blød og dæmpet, og Musklerne ved Tarvins Mundvige slappedes. Umr Singh begyndte at sparke — han vilde ned.

»Ikke endnu, unge Mand. Du maa vente til — aah, Gud være lovet!«

Saa kom Kate igen til Syne, og hendes lille Skikkelse tegnede sig skarpt mod den mørke Døraabning. Bag hende kom Eunuken, som forsigtigt sneg sig hen paa Siden af Tarvin. Tarvin smilede forekommende og lod den forbavsede Prins glide ned i hans Arme. Umr Singh blev baaret bort, sparkende af alle Kræfter, og før de forlod Gaarden, hørte Tarvin en hæs, arrig Brølen, efterfulgt af et Smertenshyl, som ikke var til at tage fejl af. Tarvin smilede.

»Naa, saa de smækker deres unge Prinser i Rajputana! Det er da altid et Fremskridt. Hvad sagde hun, Kate?«

»Hun sagde, at jeg endelig maatte fortælle dig, at hun meget godt vidste, at du ikke var bange. »Sig til Tarvin Sahib, at jeg vidste, han ikke var bange!«

»Hvor er Umr Singh?« spurgte Maharaj Kunwar fra Kalechevognen.

»Han er gaaet ind til sin Moder. Jeg er bange for, at jeg ikke kan lege med dig lige i Øjeblikket, min Dreng. Jeg har fyrretyve Tusind Ting at gøre og ingen Tid til at gøre dem i. Sig mig, hvor er din Fader?«

»Det véd jeg ikke. Der har været Spektakel og Graad i Paladset. Kvinderne græder altid, og det gør min Fader saa rasende. Jeg vil blive hos Hr. Estes og lege med Kate.«

»Ja, lad ham blive!« sagde Kate hastigt. »Nick, synes du, det er rigtigt af mig at forlade ham?«

»Det er ogsaa en af de Ting, jeg skal have ordnet,« sagde Tarvin. »Men først maa jeg have fat i Maharajah'en, om jeg saa skal grave Rhatore op for at finde ham. Hvad er det, min Dreng?«

En af de indfødte Soldater hviskede noget til den unge Prins.

»Den Mand siger, at han er derinde,« sagde Maharaj Kunwar. »Han har været der i to Dage. Jeg skulde ogsaa gerne tale med ham!«

»Det er godt. Kør saa hjem, Kate. Jeg venter her.«

Han red tilbage til Porthvælvingen og holdt Hesten an. Paany lød hviskende Stemmer bag Skodderne, og en Mand, som stod i Døraabningen, spurgte, hvad han vilde.

»Jeg vil tale med Maharajah'en,« sagde Tarvin.

»Vent!« sagde Manden. Tarvin ventede fulde fem Minutter og brugte Tiden til et stærkt concentreret Tankearbejde.

Saa kom Maharajah'en til Syne, og hvert Haar i hans nylig viksede Mustache skinnede af lutter Elskværdighed.

Af en eller anden mystisk Grund havde Sitabhai i to Dage unddraget ham sit Aasyns Lys, og hun havde siddet, skummende af Harme, i sine egne Gemakker. Nu var det Lune imidlertid forbi, og Zigøjnersken vilde igen se ham. Derfor var Maharajah'en atter glad og tilfreds, og som den kloge Mand, der er vant til mange Hustruer, spurgte han ikke altfor indgaaende om Grunden til Forandringen.

»Tarvin Sahib,« sagde han, »det er længe siden, jeg har set Dem. Hvad nyt fra Dæmningen? Er der noget at se?«

»Maharajah Sahib, det er netop det, jeg kommer for at tale med Dem om. Der er ikke noget at se, og jeg tror heller ikke, at der er Guld.«

»Det var slemt!« sagde Kongen ligegyldigt.

»Men der bliver en hel Del at se, hvis De bryder Dem om at følge med derud. Jeg har ikke Lyst til at blive ved at spilde Deres Penge, nu da jeg er vis paa, at det er saaledes, men jeg kan ikke indse, at det vil være til nogen Nytte at gemme alt det Krudt, der ligger ved Dæmningen. Der maa være fem Hundrede Pund.«

»Jeg forstaar Dem ikke,« sagde Maharajah'en, hvis Tanker var optagne af ganske andre Ting.

»Har De Lyst til at se den største Eksplosion, som De nogen Sinde har været Vidne til? Har De Lyst til at høre Jorden ryste og se Klipperne flyve?«

Maharajah'ens Ansigt klarede op.

»Kan det ses fra Paladset?« spurgte han. »Fra det øverste af Paladset?«

»Det kan det! Men det bedste Sted at se det fra vil være langs Floden. Klokken fem vil jeg lede Floden tilbage til dens gamle Leje. Nu er Klokken tre. Kan De være der til den Tid, Maharajah Sahib?«

»Jeg skal nok være der. Det maa blive en stor *tamasha**). Fem Hundrede Pund Krudt — Jorden maa jo springe i to Stykker!«

»Det skulde jeg mene! Og bagefter holder jeg Bryllup, Maharajah Sahib. Jeg gifter mig, og saa rejser jeg min Vej. Vil De komme til Stede ved Brylluppet?«

Maharajah'en skærmede Øjnene mod det stærke Sollys og kigede under sin Turban op paa Tarvin.

»Ved Gud, Tarvin Sahib,« sagde han, »De er en rask Mand! Naa, saa De gifter Dem med Damedoktoren og rejser bagefter Deres Vej? Jeg skal nok komme til Brylluppet — jeg og Pertab Singh.«

Der vil aldrig kunne gives en fyldestgørende Beskrivelse af de næste to Timer i Nicholas Tarvins Liv. Han følte en hidsig Trang til at flytte Bjerge og ombytte Jordens Yderpunkter; han havde en god Hest under sig, og i sit Hjerte havde han Visheden om, at han havde mistet Naulahka og vundet Kate. Da han

*) *Tamasha*: Forestilling, Syn. O. A.

som en Meteor dukkede op mellem Kuli'erne ved Dæmningen, vidste de straks Besked, og Rygtet gik fra Mund til Mund, at der var store Ting i Gære. Formanden vendte sig, da han hørte Tarvins Raab, og fik den Besked, at Dagens Program var Ødelæggelse — det eneste, som Orientalere til Fulde forstaar.

De plyndrede Krudtmagasinet under Raab og vilde Hyl, halede Oksekarrerne ned fra Toppen af Dæmningen, kylede Stilladset efter dem og rev Kuli'ernes Maatte- og Græshuse ned. Saa gravede de, medens Tarvin hele Tiden skyndede paa dem, Krudttønderne ned langs det øverste af den halvt færdige Dæmning, dyngede Lunterne op paa dem og skovlede friskt Sand ovenpaa det hele.

Det var et hastigt Stormløb, men alt Krudtet var i det mindste samlet paa ét Sted, og det vilde ikke være Tarvins Fejl, om Larmen og Røgen ikke frydede Maharajah'ens Hjerte.

Lidt før fem indfandt han sig med sin Livvagt, og Tarvin satte en Tændstik til en mange Gange forlænget Lunte, idet han samtidig bød alle Mændene løbe tilbage. Ilden fortærede langsomt det øverste af Dæmningen. Saa lød en dump Brølen. Dæmningens Hjerte slog ud i et mægtigt, hvidt Flammehav, og store Masser af flyvende Jord formørkede Røgen højt oppe i Luften.

Et Øjeblik lukkede Ruinen sig sammen, før Amets Bølger styrtede ind i Hullet, lavede en kogende Hvirvelstrøm og endelig spredte sig dovent over de tilvante Sletter.

Den Regn af Sten og andre Ting, som udsendtes langs Floden, borede Huller i Jorden, pressede Vandet i Vejret i brede, store Flader eller tynde Vandspring, og tilsidst var Røgen og Dæmningens sorte Bredder, der for hvert Minut smuldrede mere og mere bort, efterhaanden som Floden sugede dem ned, de eneste synlige Vidnebyrd om det Værk, som én Gang havde været.

»Og nu, Maharajah Sahib, hvad skylder jeg Dem saa?« sagde Tarvin, efter at han havde forvisset sig om, at ingen af de mere letsindige Kuli'er var bleven dræbt.

»Det var meget smukt!« sagde Maharajah'en. »Jeg har aldrig set noget lignende. Det er Skade, at det ikke kan komme igen!«

»Hvad skylder jeg Dem?« gentog Tarvin.

»For det dér? Aah, det var mine Folk. De spiste en Smule Korn, og mange af dem kom fra mine Fængsler. Krudtet var fra Arsenalet. Hvorfor snakker De om at betale? Er jeg en *bunnia**), og kan jeg sige, hvad der skal betales? Det var en smuk *tamasha*. Ved Gud, nu er der slet ingen Dæmning mere!«

»Jeg vilde helst erstatte Dem Tabet.«

»Tarvin Sahib, hvis De ventede et Aar eller maaske to, saa vilde De faa en Regning; men selvom De betalte noget, vilde de Mænd, som betaler Kuli'erne, tage det hele, og jeg vilde ikke blive rigere. Det var mine Folk. Kornet var billigt, og de har set *tamasha'en*. Det er ikke morsomt at tale om Betaling. Lad

*) *Bunnia*: Købmand, Vekselerer. O. A.

os vende tilbage til Byen. Ved Gud, Tarvin Sahib, De er en rask Mand! Nu er der igen ingen til at spille Pachisi med mig eller faa mig til at le. Og Maharaj Kunwar vil ogsaa savne Dem. Men det er rigtigt nok — Folk skal gifte sig. Ja, det er det! Hvorfor rejser De, Tarvin Sahib? Er det en Ordre fra Regeringen?«

»Ja, fra den amerikanske Regering. Jeg skal over for at hjælpe til med at styre min Stat.«

»Der er ikke kommet Telegram til Dem,« sagde Kongen ligefrem. »Men De er saa rask paa det!«

Tarvin lo, svingede Hesten rundt og satte afsted, medens Kongen blev tilbage, interesseret, men uforstyrret. Han havde omsider lært at betragte Tarvin og hans Maade at være paa som et Naturfænomen, der ikke lod sig beherske. Da Amerikaneren instinktmæssig holdt Hesten an lige ud for Missionærens Hus og et Øjeblik stod og saa' paa Byen, blev han pludselig grebet af den Følelse af, at der var kommet et nyt Moment ind i de gammelkendte Ting, som varsler en umiddelbart forestaaende Forandring. Han gyste. »Det har været en ond Drøm, en uhyggelig Drøm,« mumlede han gysende, »og det værste af det hele er, at ikke en af dem derhjemme i Topaz nogen Sinde vil tro Halvdelen af den!« Saa saa' han ud over det fortørrede Landskab, og hans Øjne funklede, medens en Række Erindringer dukkede frem i hans Bevidsthed. »Min kære Tarvin, du har leget med et Kongerige, og hvad Resultatet angaar, har du omtrent faaet lige saa meget ud af det, som hvis du havde staaet og fjollet med en Rundsav.

Du var vild paa Kareten, dengang da du opsummerede Staten hér som et Hul i Jorden, der havde udspillet sin Rolle — slemt vild paa Kareten. Men selvom du har gaaet og tumlet omkring efter noget i et halvt Aar, som du ikke havde Omløb nok til at holde fast paa, da du havde faaet det, saa har du ialfald lært saa meget — — — Topaz! Stakkels Topaz!« Hans Øjne søgte paany den rødgule Horisont, og han lo højt. Den lille By, ti Tusind miles borte, som laa dér i Skyggen af »Big Chief Mountain«, i lykkelig Uvidenhed om det vældige Maskineri, der var bleven sat i Gang for dens Skyld, vilde have ærgret sig over den Latter, for Tarvin, som nylig havde været Vidne til Begivenheder, der havde rystet Rhatore i dens Grundvold, følte sig i dette Øjeblik nærmest nedladende stemt overfor dette Barn af sin Ærgerrighed.

Han slog sig paa Laaret, saa det klaskede, og vendte sin Hest mod Telegrafstationen. »I Himlens Navn, hvordan skal jeg klare hele den Historie med min Veninde Fru Mutrie? Selv en Kopi af Naulahka vilde faa hendes Tænder til at løbe i Vand.« Hesten galoperede uforstyrret afsted, og Tarvin gjorde en flot Bevægelse med den frie Haand, som om han foreløbig vilde skubbe den Sag fra sig. »Hvis jeg kan bære det, kan hun vel ogsaa. Men jeg vil forberede hende ved Elektricitet.«

Den Dag i Dag mindes den silkeklædte Telegrafbestyrer og Overpostmester, hvorledes Englænderen, som alligevel ikke var nogen Englænder, for sidste Gang kravlede op ad den smalle Trappe, satte sig

ned i den skrøbelige Stol og forlangte ubetinget Ro; hvorledes han efter et Kvarters alvorsfuld Grublen og Pillen ved sin tynde Mustache sukkede dybt, som Englændere har for Skik, naar de har spist noget, de ikke kan taale, skubbede Telegrafbestyreren til Side, kaldte den næste Station op og betjente Apparatet med hovmodige, overlegne Haandbevægelser; hvorledes han dvælede længe og kærtegnende ved den sidste klikkende Lyd, lagde sit Øre til Apparatet, som om han ventede sig, at det skulde svare, vendte sig om med et bredt, indtagende Smil og sagde: »Finis, Babu. Det maa De helst skrive op!« hvorpaa han styrtede bort, syngende paa sit Folks Slagsang:

»Det er hverken Rigdom, Rang eller Stand,
»Men »staa op og slaa«, der gør Manden til Mand.«

* *
*

Oksekarren kørte knirkende hen ad Vejen til Rawut Stationen i den tidlige Aftens varme, mørkviolette Skær, og de lave Aravullis Bjerge tegnede sig som mangeformede Skybanker mod den turkisblaa Himmellinje. Bag ved den flammede Rhatores røde Klippe mod Ørkenens gule Gulv, som var spættet af de græssende Kamelers Skygge. Over Hovedet paa dem fløj Traner og Vildgæs i store Flokke til deres Lejer i Sivene, og graa Aber sad langs Vejkanten, Familie ved Familie, med Armene om hinandens Hals. Aftenstjernen hævede sig bag en

ujævn Top af Klipper og Kratskov, saaledes at dens Spejlbillede kunde svømme uforstyrret paa Bunden af en næsten udtørret Vandbeholder, hvis Murtinder var gulnede i Aarenes Løb, og som paa begge Sider var omgivet af sølvgraat Fjergræs. Mellem Stjernen og Jorden hvirvlede sig store flyvende Hunde med Hoveder som Ræve og jagende Natskader med fjerlette Vinger. Bøffelokserne havde forladt deres Vandhuller, og Kvæget var ved at lægge sig til Hvile for Natten. Saa begyndte Landsbyernes Beboere i de fjerne Hytter at synge, og Højenes Sider var som oversaaede med Lys; Okserne gryntede, naar Kusken rykkede dem i Halen, og det høje Græs langs Vejkanten slog mod de langsomt omdrejende Hjulringe med en Lyd, som naar en Bølge skyller op paa den aabne Strandbred.

Det første kolde Nattepust fik Kate til at svøbe sig tættere ind i sine Tæpper. Tarvin sad bag i Vognen og dinglede med Benene, medens han stirrede paa Rhatore, indtil den skjultes bag en Omdrejning af Vejen. Endnu var Kate forskaanet for den bitre Følelse af Nederlag og de Lidelser, som en altfor stærkt udviklet Samvittighed med Tiden vilde berede hende. I denne Time, hvor hun sad støttet til en Overflod af bløde Puder, havde hendes Sjæl ikke Rum for andet end den fuldkomne Tilfredshed, enhver Kvinde føler, naar hun véd, at der er en Mand, som vil gøre alt for hende, selvom hun endnu ikke havde lært at lade være at bekymre sig om, hvorledes det blev gjort.

Afskeden med Kvinderne i Paladset, deres lidenskabelige Sorg over Adskillelsen, Brylluppet, der havde været som en Hvirvelstorm, og hvor Nick havde nægtet at lade sig trænge tilbage i andet Plan, som det sømmer sig for en Brudgom, men tværtimod havde revet alle med ved sit stormende Livsmod, havde udmattet hende. Længslen efter Hjemmet — hun havde en Time forinden set den i Fru Estes' vaade Øjne — hvilede tungt paa hende, og hun vilde gerne have betragtet sit Forsøg paa at kaste sig ud i Verdens Elendighed som en ond Drøm, men —

»Nick,« sagde hun sagte.

»Hvad er det, lille Kone?«

»Aah Ingenting — det var blot noget, jeg tænkte paa. Nick, hvad gjorde du saa ved Maharaj Kunwar?«

»Jeg skulde tage meget fejl, hvis det ikke er i Orden, saa det skal du ikke bryde din Hjerne med! Efter at jeg havde forklaret et Par Ting for gamle Nolan, tror jeg nok, at han ansaa det for formaalstjenligt at bede den unge Mand tage Ophold i sit Hus, indtil han kan komme afsted til Prinseskolen.«

»Hans stakkels Moder! Blot jeg dog kunde have —

»Jamen, det kunde du ikke, min Pige. Halløj! Se nu der, skynd dig, Kate! Saa, nu er vi færdige med Rhatore!«

En Række kulørte Lys, som var anbragt højt oppe i Paladsets hængende Haver, udslettedes nu bag et Højdedrags fløjelsagtige Mørke. Tarvin

sprang op, holdt sig fast i Karren og bukkede dybt, som Orientens Folk bukker.

Lysene forsvandt, det ene efter det andet, som Halsbaandets lysende Herligheder var gledet ned i en Drueæske fra Kabul, indtil det eneste, der var tilbage, var det stærke Lysskær fra et Vindue paa den øverste Murtinde — et lysende Punkt, der var lige saa rødt og lige saa fjernt som den sorte Diamants Flammehjerte. Saa svandt ogsaa dette, og det venlige Mørke steg op fra Jorden og lagde sig som en skærmende Kaabe, Fold paa Fold, om Manden og Kvinden.

»Naar alt kommer til alt,« sagde Tarvin henvendt til Firmamentet med de nylig tændte Stjerner, »saa var det ogsaa absolut en Biting!«

KIPLING'S

ROMANER OG FORTÆLLINGER

	hft	indb. i Shirting	indb i Vælskb.
JUNGLE-BOGEN	3.00	4.25	4 50
DEN NYE JUNGLE-BOG	3.00	4.25	4.50
LYSET DER SLUKTES	4 50	6.00	6.25
HAVETS HELTE	3.00	4.50	4.75
SOLDATER-HISTORIER	3.00	4.50	4.75
ENGELSKMÆND I INDIEN	3.50	5 00	5.25
FRA INDIEN	3.25	4.75	5.00
UDV. FORTÆLLINGER	3.00	4.50	4.75
FIRE FORTÆLLINGER	4.50	6.00	6.25
STILK & Co.	4.00	5.50	5.75
KIM, to Bind	6.50	9.00	9.50
ÆVENTYR (kart. 2.00)	1.75	3.00	3.25
LILLE WILLIE WINKIE	4.50	6.00	6.25
TIL ORLOGS	2 00	3.25	3 50
MANGE SLAGS FOLK	4.50	6.00	6.25
NIS PUK FRA PUKSHØJ	3.50	5.00	5.25
NAULAHKA	4.50	6.00	6.25
FRIBYTTERBREVE	4.85	6.35	6.60
FRA HAV TIL HAV	4.85	6.35	6.60

Har De Børn, som er henfaldne til slet Lekture, da giv dem **Kipling** i Stedet. Har De Sønner, som er slappe og dvaske og interesseløse, da giv dem **Kipling**. Han har en opdragende og belærende Magt som de færreste, og han er en uimodstaaelig Charmeur. Har De ikke Børn — ja saa giv Dem selv **Kipling**. De vil ikke angre paa det.

(Morgenbladet, Kristiania.)

„*Politiken*" skriver: Kipling bør kendes af alle, der interessere sig for Literatur. Hans „Jungle-Bog" er **henrivende**.

Der tales om at modvirke den daarlige Ungdomslekture. **Giv Ungdommen Kiplings Bøger at læse,** de er skrevne med et **Mesterskab som faa** i Verdensliteraturen.

(Social-Demokraten.)

„Kiplings Skildringer fra Dyrelivet er **rene Mesterværker,** og hans „Jungle-Bog" staar **uovertruffen** i Literaturen".

(Vort Land.)

Faas i alle Boglader.
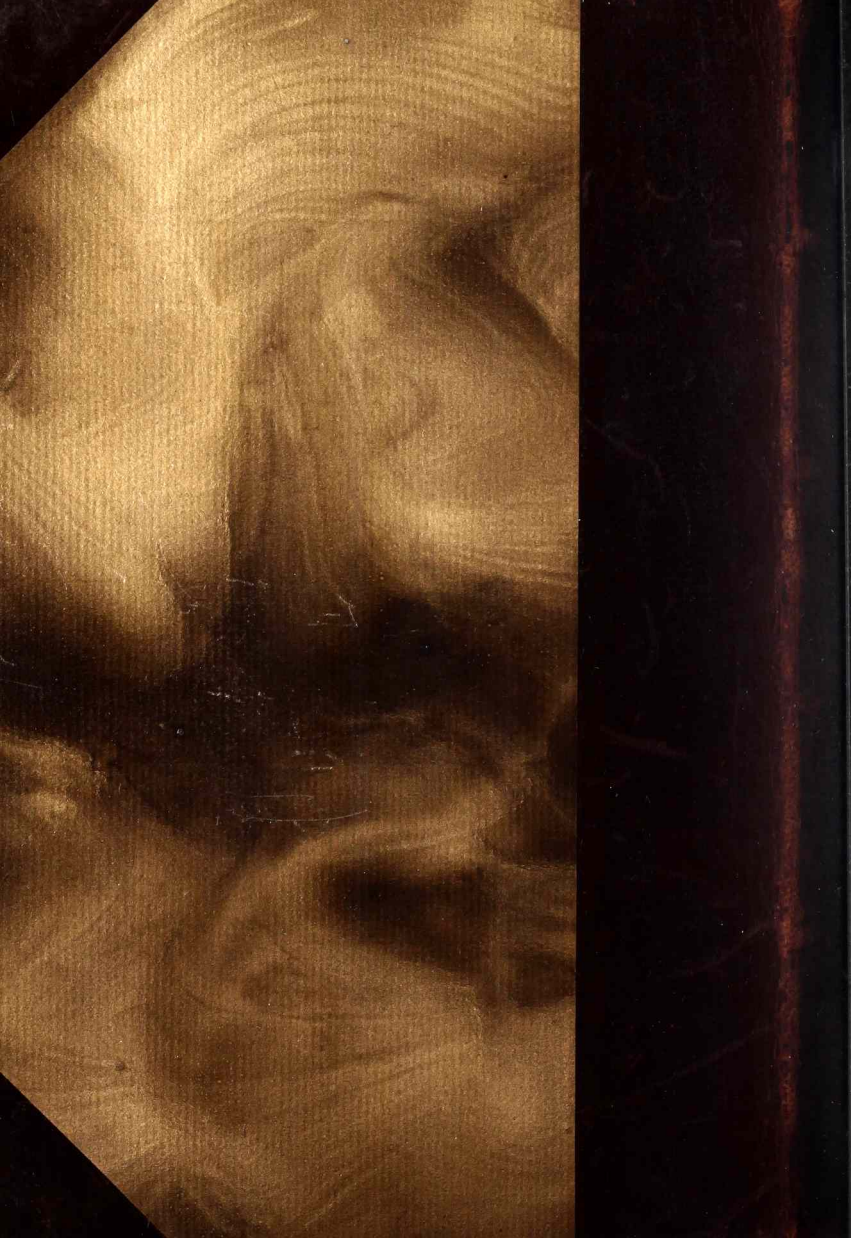
JHA CARL PETERSENS ENKE